

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб

Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341

E-mail: slglasnikrs@blic.net
slgl.finanse@blic.net
slgl.oglasia@blic.net

Петак, 29. октобар 2010. године
БАЊА ЛУКА

Број 108

Год. XIX

www.slglasnik.org

Жиро-рачуни: НЛБ Развојна банка а.д.
Бања Лука 562-099-00004292-34

Volksbank а.д. Бања Лука
567-162-1000010-81

Нова бањалучка банка АД Бања Лука
551-001-00029639-61

Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39

1741

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О СУФИНАНСИРАЊУ ПРОЈЕКТА ПРЕДСТАВЉАЊА
ИЗДАВАЧКЕ ПРОДУКЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
НА 55. МЕЂУНАРОДНОМ БЕОГРАДСКОМ САЈМУ
КЊИГЕ, ОКТОБАР 2010. ГОДИНЕ**

I

Одобрава се исплата средстава у износу од 10.000,00 КМ за суфинансирање пројекта из области културе у 2010. години.

II

Уплата средстава у износу од 10.000,00 КМ, извршиће се на жиро-рачун организатора Представништва Републике Српске, Установе за унапређење економске, научно-техничке, културне и спортске сарадње са Републиком Србијом, Београд, IBAN RS3520500719000011230, SWIFT-BIC KOBRRSBBXXX код Комерцијалне банке а.д. Београд, са позиције 614800 - програмске активности културе, у оквиру Министарства просвјете и културе (организациони код 0813).

III

Контролу намјенског утрошка буџетских средстава и реализацију пројекта вршиће Министарство просвјете и културе на основу потписаног уговора са Представништвом Републике Српске, Установом за унапређење економске, научно-техничке, културне и спортске сарадње са Републиком Србијом, Београд, којим ће се прецизирати обавезе и регулисати намјенско коришћење буџетских средстава, услови, начин и рокови. За потписивање овог уговора овлашћује се Антон Касиповић, министар просвјете и културе.

IV

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство финансија и Министарство просвјете и културе.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2118/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1742

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 21. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ОСЛОБАЂАЊУ ПЛАЋАЊА НАКНАДЕ ЗА ИЗВРШЕНЕ
ЗДРАВСТВЕНЕ ПРЕГЛЕДЕ ПОШИЉКИ БИЉА**

I

Ослобађа се предузеће "Агроcoop export-import" д.о.о. Бања Лука, као увозник, плаћања накнаде за извршене здравствене прегледе пошиљки биља - шећерне репе у количини до 300.000 тона приликом увоза из Републике Србије у Републику Српску преко граничног прелаза Рача, у временском периоду до 31. децембра 2010. године.

II

За реализацију ове одлуке задужује се Републичка управа за инспекцијске послове.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2130/10
21. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1743

На основу члана 38. став 2. Закона о културним добрима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 11/95 и 103/08) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О УТВРЂИВАЊУ КУЛТУРНО-ИСТОРИЈСКОГ
КОМПЛЕКСА ДЕТЛАК КУЛТУРНИМ ДОБРОМ
ОД ВЕЛИКОГ ЗНАЧАЈА**

I

Овом одлуком утврђује се Културно-историјски комплекс Детлак непокретним културним добром од великог значаја.

II

Културно-историјски комплекс Детлак чине археолошки локалитети Амбарине и Пећине, те црква Светог Или-

је с гробљем, са заштићеном околином, а налази се у мјесту Доњи Детлак на територији општине Дервента.

III

Границе заштићене околине Културно-историјског комплекса Детлак, чине катастарске парцеле обухваћене првом и другом зоном заштите.

Прва зона заштите комплекса обухвата:

- Локалитет 1 - Амбарине: к.ч. 780 дио и к.ч. 791 дио, КО Доњи Детлак, површине 6.818 м² и

- Локалитет 2 - Пећине: к.ч. 756 дио, КО Доњи Детлак, површине 1.866 м².

Укупна површина прве зоне заштите комплекса је 8.684 м².

Друга зона заштите комплекса обухвата:

- к.ч.: 750, 751, 756/1, 756/2 дио, 757/1, 758, 759, 760, 771, 772, 780 дио, 781/1, 781/2, 781/3 и 791, КО Доњи Детлак.

Укупна површина друге зоне заштите комплекса је 90.125 м².

Укупна површина Културно-историјског комплекса Детлак (прва и друга зона заштите) је 98.809 м².

IV

Овом одлуком утврђују се мјере заштите Културно-историјског комплекса Детлак.

Ради спровођења мјера заштите Културно-историјског комплекса Детлак, у првој зони заштите комплекса дозвољено је:

- наставак археолошких истраживања и ископавања,
- уређење и презентација заштићеног комплекса,
- едукација и научноистраживачки рад и
- природна обнова едификаторских врста.

За прву зону заштите комплекса није дозвољено:

- промјена морфологије терена, осим у сврху заштите и презентације културног добра,

- извођење земљаних и грађевинских радова, осим радова намијењених заштити и презентацији културног добра,

- изградња инфраструктуре, индустријских објеката и постројења, осим у сврху заштите и презентације културног добра,

- замјена намјене површина,

- неовлашћено прикупљање покретних археолошких налаза,

- сјеча главних едификаторских врста,

- уношење алохтоних врста,

- вађење земље, шљунка, или камена,

- поткопавање косине локалитета, осим за потребе презентације локалитета, и

- просипање, одлагање и привремено или трајно депоновање отпадних и штетних материја - хемијски агресивних, експлозивних, отровних и радиоактивних.

Ради спровођења мјера заштите Културно-историјског комплекса Детлак, у другој зони заштите дозвољено је:

- наставак археолошких истраживања и ископавања,

- уређење и презентација заштићеног комплекса,

- изградња приступних путева заштићеном комплексу и

- уређење шумског комплекса за потребе презентације заштићеног комплекса уз коришћење аутохтоне вегетације.

За другу зону заштите комплекса није дозвољено:

- извођење земљаних и грађевинских радова и промјена облика терена, те коришћења, као и промјена намјене земљишта без претходних заштитних археолошких ископавања, уз услове које прописује служба заштите и адекватну презентацију налаза,

- отварање позајмишта камена, пијеска, земље,

- промјена морфологије терена и

- све активности које могу да наруше просторни идентитет комплекса.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2120/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Долик, с.р.

1744

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), члана 5. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2010. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 115/09) и члана 11. став 2. Уредбе о поступку за додјелу и престанак статуса удружења од јавног интереса ("Службени гласник Републике Српске", бр. 71/05 и 65/07), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА - ТЕКУЋЕ ПОМОЋИ - ПОМОЋИ
УДРУЖЕЊИМА ОД ЈАВНОГ ИНТЕРЕСА ЗА ПЕРИОД
1. јануар - 31. октобар 2010. године**

I

Даје се сагласност Министарству управе и локалне самоуправе (организациони код 1141) на План утрошка средстава - текуће помоћи - помоћи удружењима од јавног интереса за период 1. јануар - 31. октобар 2010. године, са позиције 614300 - помоћи удружењима од јавног интереса, у износу од 54.049,36 КМ.

II

Новчана средства из тачке I Одлуке додјељују се удружењима од јавног интереса за редован рад и распоређују се на сљедећи начин:

- Борачкој организацији Републике Српске, Бања Лука, у износу од 13.000,00 КМ,

- Савезу логораша Републике Српске, Бања Лука, у износу од 6.000,00 КМ,

- Републичкој организацији породица заробљених и погинулих бораца и несталих цивила Републике Српске, Бања Лука, у износу од 6.000,00 КМ,

- Удружењу пензионера Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Удружењу "Јасеновац - Доња Градина", Бања Лука, у износу од 1.500,00 КМ,

- Савезу општина и градова Републике Српске, Бијељина, у износу од 1.500,00 КМ,

- Удружењу ампутираца "Удас", Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу дистрофичара Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу инвалида рада Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу глувих и наглувих Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу слијепих Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу паралигичара, обољелих од дјечије парализе и осталих тјелесних инвалида Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.256,00 КМ,

- Савезу удружења за помоћ ментално недовољно развијеним лицима Републике Српске, Бања Лука, у износу од 3.257,36 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство управе и локалне самоуправе и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2128/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1745

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2010. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 115/09), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност Министарству породице, омладине и спорта (организациони код 3710001) на План утрошка средстава, за период 1. јануар - 31. октобар 2010. године, у укупном износу од 36.326,00 КМ.

II

Средства из тачке I ове одлуке распоређују се на следећи начин:

- 614100 - помоћ јавним установама и установама обрадовања за реализацију омладинских пројеката, у износу од 1.502,00 КМ,

- 614200 - програм субвенционисања каматне стопе за стамбено кредитирање младих и младих брачних парова, у износу од 11.659,00 КМ,

- 614200 - помоћ-подршка запошљавању младих, у износу од 12.000,00 КМ,

- 614300 - пројекти унапређења и развоја омладинског организовања, у износу од 10.000,00 КМ,

- 614300 - помоћ младима и омладинским организацијама у руралним срединама, у износу од 1.165,00 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2126/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1746

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2010. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 115/09), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност Министарству породице, омладине и спорта (организациони код 3710001) на План утрошка

средстава, за период 1. јануар - 31. октобар 2010. године, у укупном износу од 50.489,00 КМ.

II

Средства из тачке I ове одлуке распоређују се на следећи начин:

- 614300 - помоћи спортским организацијама - непрофитне организације, у износу од 9.500,00 КМ,

- 614200 - национална спортска признања Републике Српске, у износу од 13.400,00 КМ,

- 614200 - помоћи врхунским и перспективним спортистима у Републици Српској, у износу од 8.100,00 КМ,

- 614200 - "Фонд треће и четврто дијете", у износу од 17.489,00 КМ,

- 614300 - пројекти и програмске активности удружења и организација за афирмацију породице - непрофитне организације, у износу од 2.000,00 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2127/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1747

На основу чл. 23. и 52. и члана 348. став 6. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08 и 58/09) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са Закључком Владе Републике Српске, број: 04/1-012-2-1265/10, од 24. јуна 2010. године, Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ПРЕНОСУ ПРАВА СВОЈИНЕ НА НЕКРЕТНИМА

I

Влада Републике Српске преноси право својине на општину Костајница на породично стамбеним објектима димензија 8,00 x 7,00 метара, изграђеним на:

- парцели означеној као к.ч. 636/5, уписаној у зк. ул. бр. 69 КО СП Мракодол, а што по новом премјеру одговара к.ч. бр. 1291/15, уписаној у Пл. бр. 311/74 КО Костајница;

- парцели означеној као к.ч. 636/6, уписаној у зк. ул. бр. 69 КО СП Мракодол, а што по новом премјеру одговара к.ч. бр. 1291/16, уписаној у Пл. бр. 311/74 КО Костајница.

II

Некретнине из тачке I ове одлуке преносе се на општину Костајница без накнаде, а ради стамбеног збрињавања породица са петоро и више дјете са подручја општине Костајница.

III

Обавезује се општина Костајница да некретнину изграђену на парцели означеној као к.ч. 636/5, уписаној у зк. ул. бр. 69 КО СП Мракодол, а што по новом премјеру одговара к.ч. бр. 1291/15, уписаној у Пл. бр. 311/74 КО Костајница преда на располагање Берић Милки, ЈМБ 1307977166936, уз ограничење права својине истој на начин да јој се забрани продаја предметне некретнине.

Обавезује се општина Костајница да некретнину изграђену на парцели означеној као к.ч. 636/6, уписаној у зк. ул. бр. 69 КО СП Мракодол, а што по новом премјеру одговара к.ч. бр. 1291/16, уписаној у Пл. бр. 311/74 КО Костајница

ца преда на располагање Самац Мирку, ЈМБ 1711963162534, уз ограничење права својине истом на начин да му се забрани продаја предметне некретнине.

IV

Влада Републике Српске је сагласна да на основу ове одлуке Основни суд у Новом Граду, Земљишно-књижна канцеларија и Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове, Подручна канцеларија Костајница, изврше укњижбу права својине на некретнини из тачке I ове одлуке.

V

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и општина Костајница.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2107/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1748

На основу чл. 23. и 52. и члана 348. став 6. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08 и 58/09) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 118/08), а у вези са Закључком Владе Републике Српске, број: 04/1-012-2-1265/10, од 24. јуна 2010. године, Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ПРЕНОСУ ПРАВА СВОЈИНЕ НА НЕКРЕТНИМАМА

I

Влада Републике Српске преноси право својине на општину Соколац на породично стамбеним објектима димензија 8,00 x 7,00 метара, изграђеним на:

- парцели означеној као к.ч. бр. 612/85, уписаној у Пл. бр. 727 КО Балтићи, општина Соколац; и

- парцели означеној као к.ч. бр. 715/36, уписаној у зк. ул. бр. 235 КО Балтићи, општина Соколац, а што по катастарском оперативном одговору парцели означеној као к.ч. бр. 715/36, уписане у Пл. бр. 589/1 КО Балтићи, општина Соколац.

II

Некретнине из тачке I ове одлуке преносе се на општину Соколац без накнаде, а ради стамбеног збрињавања породица са петоро и више дјеце са подручја општине Источно Ново Сарајево.

III

Обавезује се општина Соколац да некретнину изграђену на парцели означеној као к.ч. бр. 612/85, уписаној у Пл. бр. 727 КО Балтићи, општина Соколац преда на располагање Маловић (Илије) Драгомиру, уз ограничење права својине истом на начин да му се забрани продаја предметне некретнине.

Обавезује се општина Соколац да некретнину изграђену на парцели означеној као к.ч. бр. 715/36, уписаној у зк. ул. бр. 235 КО Балтићи, општина Соколац, а што по катастарском оперативном одговору парцели означеној као к.ч. бр. 715/36, уписане у Пл. бр. 589/1 КО Балтићи, општина Соколац преда на располагање Боровчанин (Миливој) Недељку, ЈМБ 2109958173406, уз ограничење права својине истом на начин да му се забрани продаја предметне некретнине.

IV

Влада Републике Српске је сагласна да на основу ове одлуке Основни суд у Сокоцу, Земљишно-књижна канцеларија

и Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове, Подручна јединица Соколац, изврше укњижбу права својине на некретнини из тачке I ове одлуке.

V

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и општина Соколац.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2108/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1749

На основу чл. 23. и 52. и члана 348. став 6. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08 и 58/09) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 118/08), а у вези са Закључком Владе Републике Српске, број: 04/1-012-2-1265/10, од 24. јуна 2010. године, Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ПРЕНОСУ ПРАВА СВОЈИНЕ НА НЕКРЕТНИМАМА

I

Влада Републике Српске преноси право својине на општину Доњи Жабар на породично стамбеном објекту димензија 8,00 x 7,00 метара, изграђеном на парцели означеној као к.ч. 83/1, уписаној у зк. ул. бр. 693 КО Лончари, а што по новом премјеру одговара к.ч. бр. 83/1, уписаној у Пл. бр. 420/5 КО Лончари, општина Доњи Жабар.

II

Некретнина из тачке I ове одлуке преноси се на општину Доњи Жабар без накнаде, а ради стамбеног збрињавања породица са петоро и више дјеце са подручја општине Доњи Жабар.

III

Обавезује се општина Доњи Жабар да некретнину означену у тачки I ове одлуке преда на располагање Стојковић (Џвијетин) Ружици, уз ограничење права својине истом на начин да јој се забрани продаја предметне некретнине.

IV

Влада Републике Српске је сагласна да на основу ове одлуке Основни суд у Модричи, Земљишно-књижна канцеларија и Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове, Подручна канцеларија Доњи Жабар, изврше укњижбу права својине на некретнини из тачке I ове одлуке.

V

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и општина Доњи Жабар.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2109/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1750

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ
О ПРЕНОСУ ПРАВА ВЛАСНИШТВА

I

Овом одлуком врши се пренос права власништва над канцеларијском опремом са Министарства финансија на Основну школу "Јован Дучић", Залужани, Бања Лука.

Списак канцеларијске опреме чини саставни дио ове одлуке.

II

Пренос средстава из тачке I ове одлуке врши се без накнаде.

III

Министарство финансија и Основна школа "Јован Дучић" Залужани, Бања Лука закључиће уговор о преносу права власништва над канцеларијском опремом.

IV

За извршење ове одлуке задужују се Министарство финансија и Основна школа "Јован Дучић" Залужани, Бања Лука.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2111/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

ПОПИСНА ЛИСТА:

1	2	3	4
1	Дактило столица	1	5224
2	Дрвени столић	1	5465
3	Дрвени столић	1	538630
4	Фотеља	1	6059
5	Фотеља	1	6182
6	Фотеља	1	6500
7	Фотеља	1	6501
8	Фотеља	1	6505
9	Фотеља	1	0918-1/0370
10	Фотеља	1	6225
11	Фотеља	1	6502
12	Гријалица	1	5146
13	Гријалица	1	5160
14	Гријалица	1	5583
15	Гријалица	1	6226
16	Клуб столић	1	6479
17	Ормар двокрилни	1	6018
18	Ормар двокрилни	1	6019
19	Ормар двокрилни	1	6029
20	Ормар двокрилни	1	6429
21	Ормар двокрилни	1	6020
22	Ормар отворени	1	6622
23	Ормар отворени	1	6134
24	Ормар отворени	1	6631
25	Ормар отворени	1	6633
26	Ормар отворени	1	6635
27	Ормар отворени	1	6634
28	Ормар отворени	1	6135
29	Ормар отворени	1	6134
30	Ормар отворени	1	6133
31	Ормар стаклена витрина	1	6030

1	2	3	4
32	Ормар стаклена витрина	1	6031
33	Ормар стаклена витрина	1	6033
34	Ормар стаклена витрина	1	6035
35	Ормар стаклена витрина	1	6422
36	Ормар стаклена витрина	1	6428
37	Ормар стаклена витрина	1	6032
38	Ормарић ладичар	1	142
39	Ормарић ладичар	1	144
40	Ормарић ладичар	1	6278
41	Ормарић ладичар	1	6279
42	Помоћни сто	1	0918-1/0423
43	Рачунар	1	425
44	Рачунар	1	5186
45	Рачунар	1	20630
46	Рачунар	1	0918-2/0847
47	Сто канцеларијски	1	5227
48	Сто канцеларијски	1	6023
49	Сто канцеларијски	1	6277
50	Сто канцеларијски	1	6409
51	Сто канцеларијски	1	19948
52	Сто канцеларијски	1	3410/1
53	Сто канцеларијски црни	1	136
54	Сто канцеларијски махагониј	1	6129
55	Сто канцеларијски	1	3411/3
56	Столица тапацирана	1	7176
57	Штампач hp laserjet	1	11362
58	Штампач hp laserjet	1	19741
59	Штампач hp laserjet 1010	1	5134
60	Штампач матрични	1	5145
61	UPS	1	0918-2/0845(5317)
62	UPS	1	5152

1751

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), члана 28. Закона о државним службеницима ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 81. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПРАВИЛНИК О
ИЗМЈЕНИ ПРАВИЛНИКА О УНУТРАШЊОЈ
ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ
МЈЕСТА У МИНИСТАРСТВУ ПОРОДИЦЕ,
ОМЛАДИНЕ И СПОРТА**

I

Даје се сагласност на Правилник о измјени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству породице, омладине и спорта.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2106/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1752

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 81. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08 и 11/09) и чланом 28. став 2. Закона о државним службеницима ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПРАВИЛНИК О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У РЕПУБЛИЧКОЈ ДИРЕКЦИЈИ ЗА РОБНЕ РЕЗЕРВЕ

I

Даје се сагласност на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичкој дирекцији за робне резерве.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2115/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1753

На основу члана 113. тачка г) Закона о високом образовању ("Службени гласник Републике Српске", број 73/10) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Вла-

да Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ИЗМЈЕНАМА ОДЛУКЕ О БРОЈУ СТУДЕНАТА КОЈИ СЕ УПИСУЈУ У ПРВУ ГОДИНУ ПРВОГ ЦИКЛУСА СТУДИЈА У ШКОЛСКОЈ 2010/11. ГОДИНИ НА ЈАВНИМ ВИСОКОШКОЛСКИМ УСТАНОВАМА ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/10, 57/10 и 92/10)

I

У Одлуци о броју студената који се уписују у прву годину првог циклуса студија у школској 2010/11. години на јавним високошколским установама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/10, 57/10 и 92/10) у тачки II број: "7.170" замјењује се бројем: "7.260".

У истој тачки у подтачки 1) број: "3.737" замјењује се бројем: "3.777", број: "2.067" бројем: "2.087", број: "1.540" бројем: "1.560".

У истој тачки у подтачки 2) број: "3.258" замјењује се бројем: "3.308", број: "1.689" бројем "1.714", број: "1.549" бројем: "1.574".

II

У тачки III Одлуке Прилог број 1. замјењује се новим Прилогом број 1, који је саставни дио ове одлуке.

III

У тачки IV Одлуке Прилог број 2. замјењује се новим Прилогом број 2, који је саставни дио ове одлуке.

IV

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2119/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

Прилог број 1

Број студената који се могу уписати у прву годину првог циклуса студија у школској 2010/11. години на Универзитету у Бањој Луци, приказан по организационим јединицама и студијским програмима

Р. бр.	Организациона јединица	Студијски програми	Редовни студиј			
			Буџет	Самоф.	Страни држав.	Укупно
1.	Академија умјетности	Музичка умјетност	27	22	-	89
		Ликовна умјетност	10	10	-	
		Драмска умјетност	10	10	-	
2.	Архитектонско-грађевински факултет	Архитектура	20	25	5	150
		Грађевинарство	20	25	5	
		Геодезија	40	5	5	
3.	Економски факултет	Економија	150	190	10	350
4.	Електротехнички факултет	Рачунарство и информатика	115	-	-	330
		Електроника и телекомуникације	115	-	-	
		Електроенергетски и индустријски системи	100	-	-	
5.	Машински факултет	Производно машинство	50	-	-	230
		Енергетско и саобраћајно машинство	50	-	-	
		Индустријско инжењерство и менаџмент	40	-	-	
		Заштита на раду	40	-	-	
		Мехатроника	50	-	-	
6.	Медицински факултет	Медицина	50	55	-	275
		Фармација	25	45	-	
		Стоматологија	20	35	-	
		Здравствена њега	20	25	-	
7.	Правни факултет	Право	150	300	10	460

8.	Пољопривредни факултет	Анимална производња	30	30	-	228
		Биљна производња	60	48	-	
		Аграрна економија и рурални развој	25	35	-	
9.	Природно-математички факултет	Географија	-	25	-	399
		Хемија	30	10	-	
		Физика	40	-	-	
		Биологија	20	16	-	
		Математика и информатика	140	-	-	
		Екологија и заштита животне средине	20	16	-	
		Просторно планирање	25	17	-	
10.	Технолошки факултет	Хемијска технологија	30	10	-	154
		Биотехнолошко-прехрамбени	30	18	-	
		Текстилно инжењерство	20	10	-	
		Графичко инжењерство	20	16	-	
11.	Факултет политичких наука	Журналистика	20	15	5	192
		Социјални рад	25	27	5	
		Социологија	15	15	5	
		Политичке науке	25	30	5	
12.	Рударски факултет	Рударство	30	20	-	50
13.	Факултет физичког васпитања и спорта	Спорт	-	40	10	100
		Општи – наставнички	-	40	10	
14.	Шумарски факултет	Шумарство	65	13	-	78
15.	Филолошки факултет	Српски језик и књижевност	25	30	5	301
		Енглески језик и књижевност	25	35	5	
		Њемачки језик и књижевност	25	36	5	
		Италијански језик и књижевност и српски језик и књижевност	25	25	5	
		Француски језик и књижевност	25	25	5	
16.	Филозофски факултет	Педагогија	20	30	5	391
		Психологија	20	32	5	
		Историја	30	10	5	
		Учитељски студиј Бања Лука	50	35	5	
		Учитељски студиј Дервента	-	44	-	
		Предшколско васпитање	30	25	5	
		Филозофија	20	15	5	
У К У П Н О			2.087	1.560	130	3.777

Прилог број 2

Број студената који се могу уписати у прву годину првог циклуса студија у школској 2010/11. години на Универзитету у Источном Сарајеву, приказан по организационим јединицама и студијским програмима

Р. бр.	Организациона јединица	Студијски програми	Редовни студиј			Укупно
			Буџет	Самоф.	Страни држав.	
1.	Електротехнички факултет Источно Сарајево	Аутоматика и електроника	50	-	-	150
		Електроенергетика	50	-	-	
		Рачунарство и информатика	50	-	-	
2.	Академија ликовних умјетности Требиње	Ликовна умјетност	10	10	-	20
3.	Економски факултет Брчко	Економија	100	100	-	200
4.	Економски факултет Источно Сарајево	Економија	100	150	-	250
5.	Машински факултет Источно Сарајево	Машинство	120	-	-	120

6.	Медицински факултет Фоча	Медицина	50	30	-	220
		Здравствена њега	30	20	-	
		Стоматологија	20	35	-	
		Специјална едукација и рехабилитација	25	10	-	
7.	Пољопривредни факултет Источно Сарајево	Пољопривреда	120	40	-	210
		Шумарство - Одјељење у Власеници	25	25	-	
8.	Правни факултет Источно Сарајево	Право	150	230	-	380
9.	Технолошки факултет Зворник	Хемијско инжењерство и технологија	75	30	-	105
10.	Педагошки факултет Бијељина	Разредна настава	50	110	-	260
		Предшколско образовање	40	60	-	
11.	Факултет физичког васпитања и спорта Пале	Физичко васпитање	-	40	10	100
		Спорт	-	40	10	
12.	Факултет за производњу и менаџмент Требиње	Индустријски менаџмент	50	-	-	50
13.	Музичка академија Источно Сарајево	Вокално-инструментални	14	23	-	73
		Музичко-педагошко-теоријски	15	21	-	
14.	Факултет пословне економије Бијељина	Пословна економија	60	170	-	230
15.	Саобраћајни факултет Добој	Саобраћај	100	140	-	240
16.	Филозофски факултет Источно Сарајево	Историја	20	10	-	580
		Филозофија	20	10	-	
		Социологија	20	10	-	
		Новинарство	30	15	-	
		Педагогија	10	20	-	
		Разредна настава	40	30	-	
		Српски језик и књижевност	30	10	-	
		Општа књижевност и библиотекарство	20	10	-	
		Енглески језик и књижевност	25	30	-	
		Географија	-	30	-	
		Математика и физика	30	-	-	
		Математика и рачунарство	40	-	-	
		Психологија	15	25	-	
		Општа књижевност и театрологија	10	10	-	
		Њемачки језик и књижевност	20	10	-	
Руски и српски језик и књижевност	20	10	-			
17.	Православни богословски факултет		60	60	-	120
У К У П Н О			1.714	1.574	20	3.308

1754

На основу члана 43. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 8. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2010. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 115/09), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ОДОБРЕЊУ РЕАЛОКАЦИЈЕ СРЕДСТАВА

1. Одобрава се реалокација средстава са Министарства саобраћаја и веза (организациони код 1648001), на Министарство породице, омладине и спорта (организациони код 3710001), за период 1. јануар - 31. октобар 2010. године, у износу од 10.000,00 КМ.

2. Реалокација средстава из тачке 1. овог рјешења извршиће се:

- са Министарства саобраћаја и веза (организациони код 1648001) - са позиције 613900 - уговорене услуге, у износу од 10.000,00 КМ,

- на Министарство породице, омладине и спорта (организациони код 3710001) - на позицију 614300 - помоћи спортским организацијама - непрофитне организације, у износу од 10.000,00 КМ.

3. За реализацију овог рјешења задужује се Министарство финансија.

4. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2114/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1755

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 28. Закона о пензијском резервном фонду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 73/08 и 50/10), члана 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 25/03) Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ИМЕНОВАЊУ ЧЛАНА НАДЗОРНОГ ОДБОРА ДРУШТВА ЗА УПРАВЉАЊЕ ПЕНЗИЈСКИМ РЕЗЕРВНИМ ФОНДОМ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

1. Именује се члан Надзорног одбора Друштва за управљање Пензијским резервним фондом Републике Српске, и то: Младен Милић.

2. Мандат члана Надзорног одбора траје до истека мандата чланова Надзорног одбора Друштва за управљање Пензијским резервним фондом Републике Српске, именованих Рјешењем Владе Републике Српске, број: 04/1-012-2-2695/09, од 30. децембра 2009. године.

3. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2123/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

1756

На основу члана 5. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", број 75/04) и члана 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 25/03), Влада Републике Српске, у функцији Скупштине ЈП "Аутопутеви Републике Српске" Бања Лука, на сједници од 21. октобра 2010. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ИМЕНОВАЊУ ЧЛАНА НАДЗОРНОГ ОДБОРА У ЈП "АУТОПУТЕВИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ" БАЊА ЛУКА**

1. Борис Стојановић, дипломирани правник из Бање Луке, именује се за члана Надзорног одбора ЈП "Аутопутеви Републике Српске" Бања Лука на период од четири године.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2129/10
21. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Скупштине,
Милорад Додик, с.р.

На основу члана 15. став 1. т. г) и з), члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и чл. 25. и 42. Закона о државним службеницима ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ПОСТАВЉЕЊУ ВРШИОЦА ДУЖНОСТИ ПОМОЋНИКА МИНИСТРА ЗА РЕСОР ЗА ПРОГРАМИРАЊЕ И КООРДИНАЦИЈУ ФИНАНСИЈСКЕ ПОДРШКЕ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ У МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ НА ПЕРИОД ДО 90 ДАНА**

1. Војин Мијатовић, дипломирани економиста у области извршног управљања, поставља се за вршиоца дужности помоћника министра за Ресор за програмирање и координацију финансијске подршке Европске уније у Министарству финансија Републике Српске на период до 90 дана.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2104/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

На основу члана 15. став 1. тачка з), члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и чл. 25. и 42. Закона о државним службеницима ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на сједници од 14. октобра 2010. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ПОСТАВЉЕЊУ ВРШИОЦА ДУЖНОСТИ ПОМОЋНИКА МИНИСТРА ЗА РЕСОР ЗА МАКРОЕКОНОМСКУ АНАЛИЗУ И ПОЛИТИКУ У МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

1. Далибор Томаш, дипломирани економиста, поставља се за вршиоца дужности помоћника министра за Ресор за макроекономску анализу и политику на период до 90 дана.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-2105/10
14. октобра 2010. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Милорад Додик, с.р.

Пореска управа Републике Српске

На основу члана 25. Правилника о регистрацији и идентификацији пореских обвезника ("Службени гласник Републике Српске", број 25/10), Пореска управа Републике Српске објављује

СПИСАК**ПОРЕСКИХ ОБВЕЗНИКА КОЈИМА ЈЕ У ПЕРИОДУ од 1. октобра до 15. октобра 2010. године ИЗДАТА ПОТВРДА О ОДЈАВИ**

Р. бр.	ЈИБ	Обвезник	Организациона јединица	Датум одјаве	Овлашћена лица	Назив статуса обвезника
1	2	3	4	5	6	7
Организациона јединица: Бања Лука						
1	4940044140001	Рогоуља Ненад	Бања Лука	1.10.2010.		одјављен
2	4940040160008	Блануша Владимир	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
3	4940030020003	Adamo Stefano Sacha	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
4	4940031160003	Kervischer Paolo	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен

1	2	3	4	5	6	7
5	4940049170006	Рамадани Илбер	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
6	4940051160000	Матић Марина	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
7	4940016870002	Бошњак Ђуро	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
8	4940017930009	Петровић Војислав	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
9	4940018600002	Радовић Ивица	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
10	4940019170001	Нешић Милан	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
11	4940019350000	Балан Мирча	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
12	4940019610001	Гавриловић Ана	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
13	4940019860008	Грковић-Мајор Јасмина	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
14	4940019880009	Сумрак Дејан	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
15	4940019900000	Танасић Срето	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
16	4940019940001	Маројевић Радмило	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
17	4940020040006	Ђорић Божо	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
18	4940020070002	Грубачић Слободан	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
19	4940020110004	Петронијевић Божинка	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
20	4940020120000	Срдић Смиља	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
21	4940020170007	Пауновић Зоран	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
22	4940020340000	Бркић Мирослав	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
23	4940020350005	Кнежевић Радован	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
24	4940020480006	Крстић Ненад	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
25	4940020490001	Ђорић Бранко	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
26	4940020740008	Константиновић Радивоје	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
27	4940021840006	Швиртлих Ласло	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
28	4940021860007	Човић Бранимир	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
29	4940021880008	Шећибовић Рефик	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
30	4940023150007	Заткалик Милош	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
31	4940024910005	Мартинов-Цвејин Мирјана	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
32	4940025830005	Трајковић Цветко	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
33	4940026070004	Милосављевић Милосав	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
34	4940034680008	Павловић Момчило	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
35	4940039480007	Јовановић Јовица	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
36	4940039620003	Илић Тихомир	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
37	4940043360008	Станојевић Веран	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
38	4940044320000	Копривица Владимир	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
39	4940047080000	Окановић Ђорђе	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
40	4940047110006	Девин Ана	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
41	4940047310005	Игњатовић Марија	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
42	4940047490003	Мандић Љуба	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
43	4940048190003	Цвјетићанин Раде	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
44	4940048200009	Главоњић Бранко	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
45	4940048260001	Тешић Здравко	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
46	4940048280002	Максимовић Радмила	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
47	4940046250009	Радовановић Драган	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
48	4940046770002	Константиновић Љубица	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
49	4940046780008	Лакета Марко	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
50	4940049150005	Тимотијевић Михаило	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
51	4940049260005	Банковић Станиша	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
52	4940050130000	Шећибовић Маријана	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
53	4940050140005	Шиповац Радица	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
54	4940038320006	Југовић Александар	Бања Лука	4.10.2010.		одјављен
55	4940039160002	Ласић-Лазин Јадранка	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
56	4940046860001	Вујисић Драган	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
57	4940048500002	Кривокапић Зоран	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
58	4940048610002	Годјевац-Митровић Јадранка	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
59	4940044350006	Daughton John Christopher	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
60	4940044610008	Тошић Срђан	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен

1	2	3	4	5	6	7
61	4940044920007	Стојановић Мијал	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
62	4940044930002	Марјановић Немања	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
63	4940044980000	Станковић Теодора Анастасија	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
64	4940043690008	Димитријевић Божидар	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
65	4940044260007	Грачанин Оливера	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
66	4940044280008	Мисита Марија	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
67	4940044290003	Милошевић-Мијановић Татјана	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
68	4940041440004	Герић Слободан	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
69	4940041770004	Савић Мирко	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
70	4940041790005	Тодоровић Миомир	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
71	4940042160005	Симеуновић Ивана	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
72	4940036090003	Маринковић Соња	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
73	4940036590006	Соколовић Сокол	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
74	4940030710000	Зеремски Гордана	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
75	4940031860005	Годјевац Ивана	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
76	4940022050009	Живковић Владета	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
77	4940021080001	Јокановић Марија	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
78	4940021090007	Поповић Невена	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
79	4940021100002	Цвијић Владимир	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
80	4940030440002	Шћепановић Славко	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
81	4507519450005	СР "Scgob"	Бања Лука	5.10.2010.	Гранула Јадранко	одјављен
82	4940013120002	Sarasso Danilo	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
83	4940019340004	Јоксовић Драган	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
84	4506122100001	Такси превоз	Бања Лука	5.10.2010.	Гашић Горан	одјављен
85	4507430120001	Продаја кокица	Бања Лука	5.10.2010.	Поповић Драган	одјављен
86	4940046000002	Бобић Мирјана	Бања Лука	5.10.2010.		одјављен
87	4506257370009	СЗР "Дешић"	Бања Лука	6.10.2010.	Дешић Рајка	одјављен
88	4505985350000	ЗР "Биро-м"	Бања Лука	6.10.2010.	Манојловић Јован, Манојловић Љиљана	одјављен
89	4506092510005	СУР "Miss"	Бања Лука	6.10.2010.	Вулин Мирјана	одјављен
90	4502269130008	СУР "Десетка"	Бања Лука	6.10.2010.	Пејић Бранислав	одјављен
91	4402495160802	"Willi klub" д.о.о. Бања Лука - аутомат клуб бр. 31. "Борик" Кнежево	Бања Лука	6.10.2010.		одјављен
92	4502417690000	СТР "B & S"	Бања Лука	7.10.2010.	Вучић Горан	одјављен
93	4403060560023	"Domko" д.о.о. Градишка - ПЈ број 2 Бања Лука	Бања Лука	7.10.2010.	Глувић Јелена	одјављен
94	4506129020003	СОД "Елмо"	Бања Лука	7.10.2010.	Абдурахмановић Самедин	одјављен
95	4400812910283	"Еуросплет" ДОО - Пословна јединица Жепче	Бања Лука	7.10.2010.	Милановић Саша	одјављен
96	4400960780232	"Косиг-Дунав осигурање" а.д. Бања Лука - ПЈ испостава Брањево	Бања Лука	8.10.2010.	Комљеновић Грујо	одјављен
97	4400960780640	Косиг-Дунав осигурање АД - ПЈ испостава Зворник	Бања Лука	8.10.2010.	Комљеновић Грујо	одјављен
98	4400960780615	Косиг-Дунав осигурање а.д. - ПЈ испостава Међашина	Бања Лука	8.10.2010.	Комљеновић Грујо	одјављен
99	4940052600003	Градич Валентина	Бања Лука	11.10.2010.		одјављен
100	4940017260003	Навицкас Едвинас	Бања Лука	12.10.2010.		одјављен
101	4402111950003	Центар за нове технологије	Бања Лука	12.10.2010.	Маринковић Томислав	одјављен
102	4502528330002	СТР "Камелија"	Бања Лука	12.10.2010.	Ђекић Бранкица	одјављен
103	4504793740002	СТР "Камелија"	Бања Лука	12.10.2010.	Ђекић Бранкица	одјављен
104	4940038210006	Баста-Јовановић Гордана	Бања Лука	12.10.2010.		одјављен
105	4940028860002	Радевић Божина	Бања Лука	13.10.2010.		одјављен
106	4505799720018	СТР "Векс"	Бања Лука	13.10.2010.	Штрбац Нада	одјављен

1	2	3	4	5	6	7
107	4940043250008	Riedel Frank Eberhard	Бања Лука	13.10.2010.		одјављен
108	4403066410066	ЗУ "Апотека С" - ПЈ "Апотека Тропик" Приједор	Бања Лука	13.10.2010.	Ристић Гордана	одјављен
109	4505636690006	СР "Дно"	Бања Лука	15.10.2010.	Поповић Марио	одјављен
110	4401188960013	"Top tourist company" д.о.о. ПЈ Бања Лука	Бања Лука	15.10.2010.	Диљкан Стојан	одјављен
111	4507334830006	СЗТР "Воштаница"	Бања Лука	15.10.2010.	Адамовић Предраг	одјављен
112	4507436910004	СЗР "Жељо"	Бања Лука	15.10.2010.	Зрнић Жељко	одјављен
113	4400872220065	В-З-Заштита д.о.о. Бања Лука - ПЈ Зеница	Бања Лука	15.10.2010.		одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Бања Лука: 113						
Организациона јединица: Бијељина						
114	4600056640039	ДОО "Аграголд" Брчко, Подружница бр. 4 Бијељина	Бијељина	1.10.2010.	Махмуговић Един и Дувњак Драгана	одјављен
115	4501078920002	СТР "Мираж 2"	Бијељина	4.10.2010.	Кукарић Жељка	одјављен
116	4506203010007	Самостална умјетничко- занатска радња за обраду дрвета "Етно арт" - Трњаци	Бијељина	5.10.2010.	Новитовић Милан	одјављен
117	4506737820004	Самостална трговинска радња "Чарли" - Средњи Драгаљевац	Бијељина	5.10.2010.	Антић Обрен	одјављен
118	4400330410461	"Нешковић осигурање" а.д. Бијељина, Пословна јединица Власеница	Бијељина	5.10.2010.	Мишановић Миленко	одјављен
119	1509923185880	Гаврић Цвија	Бијељина	6.10.2010.		одјављен
120	4402554430037	"Бјелица" д.о.о. Бијељина	Бијељина	8.10.2010.	Бјелица Славиша	одјављен
121	4400439180113	ДОО "Mir company" Попови	Бијељина	8.10.2010.	Шакотић Петар	одјављен
122	4402340470155	"Euro-pres" д.о.о. Бијељина, Продајни објект (К-12) Требиње	Бијељина	11.10.2010.	Ристић Љубиша	одјављен
123	4400370630626	"Бобар банка" а.д. Бијељина, Филијала Пале, Шалтер Јахорина	Бијељина	11.10.2010.	Радумило Драган, Мачар Радивоје	одјављен
124	4400472470003	"Милићевић-комерц" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Милићевић Милан, Кошутић Младен - ликвидациони управник	одјављен
125	4400422290004	"Elektroterm" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Марковић Бранко	одјављен
126	4401914020009	"Magnohrom" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Ристановић Душан	одјављен
127	4402018230009	ДОО "И.Е.О." Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Ристановић Душан	одјављен
128	4400438700008	"Stem" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Згоњанин Драган	одјављен
129	4400327030003	"Застава промет" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Дарко Јовановић	одјављен
130	4400368650016	"Аутометро" д.о.о. Црњелово	Бијељина	12.10.2010.	Тешић Жико	одјављен
131	4400384930002	"Боја инжењеринг" д.о.о. Бијељина	Бијељина	12.10.2010.	Станкић Александар	одјављен
132	4400417880308	Синдикат општине, Синдикална организација Гимназија "Филип Вишњић" Бијељина	Бијељина	13.10.2010.	Петровић Рајко	одјављен
133	4400417880634	Синдикат општине, Синдикална организација Народна библиотека "Филип Вишњић" Бијељина	Бијељина	13.10.2010.	Микић Нада	одјављен
134	4506286120003	Самостална трговинска радња "Glamour-5" - Бијељина	Бијељина	13.10.2010.	Ефендић Суада	одјављен
135	4505141290001	СТР "Брзава" - Јања	Бијељина	13.10.2010.	Дургутовић Фадила	одјављен

1	2	3	4	5	6	7
136	4400437050093	ДОО "Dimex" Бијељина, Трговина на мало у неспесијализованим продавницама	Бијељина	13.10.2010.	Димић Предраг	одјављен
137	4501033820007	СТР "Cotton" Бијељина	Бијељина	15.10.2010.	Марковић Александра	одјављен
138	4400417880766	Синдикат општине, Синдикална организација Факултет спољне трговине у Бијељини	Бијељина	15.10.2010.	Бунијевац Тошо	одјављен
139	4402598300033	"Антић" д.о.о. Бијељина, Пословна јединица Бања Лука	Бијељина	15.10.2010.	Антић Милан	одјављен

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Бијељина: 26

Организациона јединица: Билећа

140	4401379550036	ДОО "Поп" Играоница Адриа	Билећа	13.10.2010.	Попара Гојко	одјављен
-----	---------------	------------------------------	--------	-------------	--------------	----------

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Билећа: 1

Организациона јединица: Братунац

141	4507785500000	СУР "La piazza"	Братунац	4.10.2010.		одјављен
-----	---------------	-----------------	----------	------------	--	----------

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Братунац: 1

Организациона јединица: Брод

142	4500536790001	СТР Покретни сто "Колунџија"	Брод	8.10.2010.	Колунџија Мира	одјављен
143	4500537840002	СТР Покретни сто "Жељка"	Брод	8.10.2010.	Горановић Богдан	одјављен
144	4505266660005	СТР "Комисион-половна роба"	Брод	8.10.2010.	Ћерић Петра	одјављен

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Брод: 3

Организациона јединица: Гацко

145	4505040850006	Пијачна тезга бр. 54	Гацко	7.10.2010.	Хрњез Драгица	одјављен
-----	---------------	----------------------	-------	------------	---------------	----------

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Гацко: 1

Организациона јединица: Градишка

146	4403123310022	"Боки" д.о.о. ОЈ месара "Боки-Вученовић"	Градишка	4.10.2010.		одјављен
147	4507566530009	СЗТР "Пекара фјола"	Градишка	4.10.2010.	Ћенај Кујтим	одјављен
148	4940043190005	Веселиновић Александар	Градишка	4.10.2010.		одјављен
149	4506198260008	Роштиљница "Шкрба-маца"	Градишка	4.10.2010.	Шкрбић Свето	одјављен
150	4502782710001	Промет робе на мало на тезгама, број V-9, V-10 и V-11	Градишка	8.10.2010.	Грбић Драгана	одјављен
151	4502785220005	Промет робе на мало, тезга XXVII-1, XXVII-2	Градишка	11.10.2010.	Павић Слађан	одјављен
152	4507421050009	СТР "Mobil comp"	Градишка	11.10.2010.	Шкрбић Дејан	одјављен
153	4505177480001	Кафе грил "Сека"	Градишка	13.10.2010.	Рашић Миленко	одјављен
154	4401070370017	ДОО ОКР Центар "Шиник"	Градишка	14.10.2010.	Шиник Мирко	одјављен

Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Градишка: 9

Организациона јединица: Дервента

155	4400163170003	Мјесна заједница Трстенци	Дервента	7.10.2010.	Бранислав Милинковић	одјављен
156	4400163500003	Мјесна Заједница Црнча	Дервента	7.10.2010.	Милорад Наградић	одјављен
157	4500604380003	Самостални привредник "Маја"	Дервента	7.10.2010.	Стружињски Владимир	одјављен
158	4506306170002	СЗР "Напредак"	Дервента	7.10.2010.	Младеновић Александар	одјављен
159	4400164220004	Мјесна заједница Дријен	Дервента	11.10.2010.	Маринко Думанић	одјављен
160	4400163090000	Мјесна заједница Доња Лупљаница	Дервента	11.10.2010.	Зоран Мишић	одјављен
161	4402555240002	"Henry kayes" д.о.о. Дервента	Дервента	11.10.2010.	Божић Зорица	одјављен
162	4400166600009	Мјесна заједница Осинђа	Дервента	15.10.2010.	Жико Новић	одјављен

1	2	3	4	5	6	7
163	4400140470034	“Јагуар” д.о.о. Дервента, Пословна јединица Градишка	Дервента	15.10.2010.	Прерадовић Гроздана	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Дервента: 9						
Организациона јединица: Добој						
164	4500262990009	СТД	Добој	4.10.2010.	Миличић Драго	одјављен
165	4500267100001	Приватна спец. неуропсихијатријска амбуланта “Ђурић”	Добој	6.10.2010.	Ђурић Бошко	одјављен
166	4506386420004	СТР Мјешовите робе “Алди”	Добој	6.10.2010.	Кикић Мирела	одјављен
167	4227160260024	ДОО “Icom ns”	Добој	8.10.2010.	Јурковић Станко, Ковачевић Бошко	одјављен
168	4263232820620	“Сamelija” д.д. за осигурање Бихаћ, ПЈ Бања Лука - Канцеларија Добој	Добој	8.10.2010.	Чавкић Ирфан	одјављен
169	4500303260002	СТД - Бувља пијаца	Добој	12.10.2010.	Божић Здравко	одјављен
170	4400962720016	ТП “Капитал стигао из далека међународна трговина” д.о.о. Добој - Продавница бр. 2	Добој	12.10.2010.	Jin Zhaiyong, Tang Xiaoting	одјављен
171	4506476170007	СТР “Марсо”	Добој	12.10.2010.	Ристић Весна	одјављен
172	4400034520022	“Рејис-импex” д.о.о. Добој -Трговина бр. 5 Модрича	Добој	12.10.2010.	Пејић Жељко, Пејић Мира	одјављен
173	4400002160008	Омладинска задруга “Добој “	Добој	13.10.2010.	Даниловић Драган	одјављен
174	4400038350008	ДОО “Браћа Савић”	Добој	13.10.2010.	Миљановић Драган	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Добој: 11						
Организациона јединица: Зворник						
175	4402937280004	ДОО “Шума-спас” у ликвидацији	Зворник	4.10.2010.	Пелемиш Славко	одјављен
176	4507337340000	УР - ресторан финих печива “Белино”	Зворник	12.10.2010.	Драгићевић Драган	одјављен
177	4500805520008	СУР “Болеро”	Зворник	13.10.2010.	Бојић Миле	одјављен
178	4506863610007	Занатска радња- аутопраоница “Сјај”	Зворник	15.10.2010.	Михајловић Милица	одјављен
179	4400236230000	ДОО “Гођа-пром” у ликвидацији	Зворник	15.10.2010.	Гођић Перо	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Зворник: 5						
Организациона јединица: Источно Сарајево						
180	4940038720004	Рисовић Елвир	Источно Сарајево	4.10.2010.		одјављен
181	4506782880000	СТР “Seka-hend”	Источно Сарајево	13.10.2010.	Јованчић Драгана	одјављен
182	4505845850002	СУР Кафе пидерија “Галерија”	Источно Сарајево	15.10.2010.	Голијанин Сања	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Источно Сарајево: 3						
Организациона јединица: Козарска Дубица						
183	4502058510009	СТР “Дана”	Козарска Дубица	4.10.2010.	Кукић Далиборка	одјављен
184	4507344630005	Отворени бар “Мала Венеција”	Козарска Дубица	4.10.2010.	Николетић Љубомир	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Козарска Дубица: 2						
Организациона јединица: Лакташи						
185	4402536610010	“Albox” д.о.о. ПЈ бар “Клуб жупа”	Лакташи	6.10.2010.	Бобић Александар	одјављен
186	4506886660001	ТПР “Сан”	Лакташи	12.10.2010.	Трамoшљан Санела	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Лакташи: 2						
Организациона јединица: Нови Град						
187	4505862430041	Самостална пекарска радња “Savaneli 3”	Нови Град	1.10.2010.		одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Нови Град: 1						

1	2	3	4	5	6	7
Организациона јединица: Пале						
188	4400579510016	АД "Олимпијски центар" Јахорина "Пансион Пољице"	Пале	1.10.2010.	Короман Бранко	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Пале: 1						
Организациона јединица: Петрово						
189	4506672270001	СУР Диско бар "Падрино"	Петрово	5.10.2010.	Пуповац Владимир, Пуповац Сања	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Петрово: 1						
Организациона јединица: Приједор						
190	4504800460002	ЗР Козметички салон "Јелена"	Приједор	5.10.2010.	Кесић Ирена	одјављен
191	4505509580005	ТР "Key music"	Приједор	7.10.2010.	Пекија Младен	одјављен
192	4504036450005	СТР "Нина"	Приједор	7.10.2010.	Бегић Фрањо	одјављен
193	4502009900004	Агенција за некретнине "Агент"	Приједор	8.10.2010.	Шалабалија Радован, Решић Неџад	одјављен
194	4400686270001	ДОО "Mim company"	Приједор	11.10.2010.	Мартић Вукашин	одјављен
195	4505922270022	Трговачка радња "Сим-промет" издвојени простор	Приједор	12.10.2010.	Антонић Милорад	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Приједор: 6						
Организациона јединица: Прњавор						
196	4506875620008	СТР Бутик "НМ"	Прњавор	6.10.2010.	Малешевић Силвана	одјављен
197	4401582860024	ДОО "Dion & tehnik" ПЈ Добој	Прњавор	8.10.2010.	Брковић Драго	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Прњавор: 2						
Организациона јединица: Рибник						
198	4.50761E+12	СЗР "Donna"	Рибник	1.10.2010.	Блажевић Златко	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Рибник: 1						
Организациона јединица: Србац						
199	4503328450026	СТР "Липа 3" издвојени пословни простор	Србац	6.10.2010.	Михајловић Богдана	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Србац: 1						
Организациона јединица: Сребреница						
200	4506011960001	"Такси превоз - Скелани"	Сребреница	4.10.2010.	Танасијевић Момир	одјављен
201	4209785380038	"Inspire" д.о.о. Тузла, Пословна јединица Сребреница	Сребреница	11.10.2010.	Ахметспахић Едиб	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Сребреница: 2						
Организациона јединица: Теслић						
202	4503462340008	СЗ Фасадерска радња	Теслић	12.10.2010.	Ђурић Јоцо	одјављен
203	4503488730009	Ауто такси	Теслић	12.10.2010.	Панић Зоран	одјављен
204	4505243290006	СЗД "Васић-Р" Чечава	Теслић	12.10.2010.	Васић Радован	одјављен
205	4506377510009	СЗД "ДМД Марковић"	Теслић	12.10.2010.	Марковић Далибор	одјављен
206	4506733590004	СЗТР "Сателит"	Теслић	12.10.2010.	Дринић Саша	одјављен
207	4503392380023	СТР "АТЦ тренд" бокс 33 и 54	Теслић	14.10.2010.	Антешевић Радован	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Теслић: 6						
Организациона јединица: Требиње						
208	4402813800000	"Gloria trade" д.о.о. Ушће, Ластва Требиње	Требиње	11.10.2010.	Кујачић Јадранка	одјављен
209	4401366570003	ДОО "Асамо Нол"	Требиње	11.10.2010.	Грковац Радослав	одјављен
210	4401866540003	ДОО "Бан вир"	Требиње	11.10.2010.	Форкапић Александар	одјављен
211	4402001000000	Европски центар за квалитет АД	Требиње	11.10.2010.	Бокић Мара, Јакшић Зоран	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Требиње: 4						
Организациона јединица: Угљевик						
212	4400453090003	ДОО "Stedex"	Угљевик	7.10.2010.	Стевић Душко	одјављен

1	2	3	4	5	6	7
213	4.50766E+12	Самостална угоститељска радња "Mladex"	Угљевик	13.10.2010.	Љубојевић Младен	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Угљевик: 2						
Организациона јединица: Фоча						
214	4401414720071	"Перућица" а.д. у стечају - продавница "Пазариште 42"	Фоча	6.10.2010.	Милошевић Момчило	одјављен
215	4401414720080	"Перућица" а.д. у стечају - продавница "Љубишња 67"	Фоча	6.10.2010.	Милошевић Момчило	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Фоча: 2						
Организациона јединица: Шековићи						
216	4402857840009	ОДП "Теретни саобраћај у стечају"	Шековићи	6.10.2010.	Елчић Игњат	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Шековићи: 1						
Организациона јединица: Шипово						
217	4506275780001	Самостални пољопривредни произвођач "Никола"	Шипово	6.10.2010.	Јандрић Никола	одјављен
218	4506393390005	СПП "Пољопривредник"	Шипово	6.10.2010.	Ловре Драгослав	одјављен
219	4506392230004	СЗР "Пљуцо"	Шипово	15.10.2010.	Пљуцо Гојко	одјављен
220	4503560600000	СТР "Нена"	Шипово	15.10.2010.	Шмања Невенка	одјављен
221	4504945430004	СЗР "Sigex-prom"	Шипово	15.10.2010.	Јошиковић Младен	одјављен
Укупан број одјављених обвезника за организациону јединицу Шипово: 5						
Укупан број одјављених обвезника: 221						

Број: 06/1.01/0401/050-24/10
18. октобра 2010. године
Бања Лука

В.д. директора,
Миле Баника, с.р.

Републички завод за статистику Републике Српске

На основу члана 21. Закона о статистици Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 85/03), а у складу са Статистичким програмом Републике Српске за период 2009-2012. године, Републички завод за статистику објављује

КОЕФИЦИЈЕНТЕ

ПОТРОШАЧКИХ ЦИЈЕНА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Мјесечни коефицијент потрошачких цијена у септембру 2010. године у односу на август 2010. године је 0,002.

Број: 06.3.03/060.1.8-554/10
18. октобра 2010. године
Бања Лука

Директор,
Др Радмила Чичковић, с.р.

Фонд здравственог осигурања Републике Српске

На основу члана 30. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник Републике Српске", бр. 18/99, 51/00, 70/01, 51/03, 17/08, 1/09 и 106/09), члана 30. Статута Фонда здравственог осигурања Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 6/04, 19/05, 63/08, 64/09 и 105/09), а у складу са чланом 29. став 1. Правилника о остваривању права на накнаду плате за вријеме привремене неспособности за рад ("Службени гласник Републике Српске", бр. 63/08 и 38/10) и Одлуком о броју првостепених комисија за оцјену привремене неспособности за рад ("Службени гласник Републике Српске", бр. 95/08, 19/09 и 41/10), директор Фонда здравственог осигурања Републике Српске донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗМЈЕНАМА РЈЕШЕЊА О ИМЕНОВАЊУ ПРВОСТЕПЕНИХ КОМИСИЈА ЗА ОЦЈЕНУ ПРИВРЕМЕНЕ НЕСПОСОБНОСТИ ЗА РАД ПРЕКО 30 ДАНА

1. У Рјешењу о именовану првостепених комисија за оцјену привремене неспособности за рад преко 30 дана ("Службени гласник Републике Српске", бр. 41/10 и 88/10) у тачки 1) подтачка 4., у Канцеларији Бијељина, под б. треба да стоји текст:

"6. Танкосава Симанић, дипл. економиста - замјеник члана".

2. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01/015-2188-2/10
18. октобра 2010. године
Бања Лука

Директор,
Горан Кљајчин, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија у предмету број АП 1662/08, рјешавајући апелацију **Марија Верхаса**, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2, члана 61. ст. 1. и 2. и члана 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Миодраг Симовић, предсједник,
- Валерија Галић, потпредсједница,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Маго Тадић, судија и
- Мирсад Ђеман, судија,

на сједници одржаној 13. маја 2010. године, донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Марија Верхаса.

Утврђује се повреда права на правично суђење из члана П/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у односу на право на доношење одлуке у разумном року у предмету Основног суда у Бањој Луци број 071-0-П-08-000516 који је окончан Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-ГЖ-08-001971 од 26. децембра 2008. године.

У складу са чланом 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, налаже се Влади Републике Српске да Марију Верхасу, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, исплати износ од 1.800.00 КМ на име накнаде нематеријалне штете због кршења права на доношење одлуке у разумном року.

Налаже се Влади Републике Српске да, у складу са чланом 74 став 5 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и у “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Марио Верхас (у даљем тексту: апелант) из Бање Луке, ког заступа Горан Марић, адвокат из Бање Луке, поднио је 5. јуна 2008. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због недоношења одлуке у разумном року у предмету Основног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) број 071-0-П-08-000516. Након подношења апелације, поступак је окончан Пресудом Окружног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Окружни суд) број 011-0-Гж-08-001971 од 26. децембра 2008. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Основног суда затражено је 16. јуна 2008. године да достави одговор на апелацију и спис предмета број 071-0-П-08-000516.

3. Основни суд је доставио одговор на апелацију 11. августа 2008. године.

4. Уставни суд је од Основног суда 13. августа 2008. године поновно затражио да достави спис предмета број 071-0-П-08-000516, који је тај суд доставио Уставном суду 27. августа 2008. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду, те из списка предмета Основног суда број 071-0-П-08-000516, могу да се сумирају на следећи начин.

6. Апелант је 23. јула 1993. године Основном суду поднио тужбу против Републике Српске - Војске Републике Српске (у даљем тексту: тужена) ради накнаде нематеријалне штете у износу од 3.900 ДМ због посљедица рањавања током вршења војне дужности као припадник Војске Републике Српске.

7. Поступајући поводом апелантове тужбе, Основни суд је 27. априла 1999. године заказао прво рочиште које је одложено на неодређено вријеме због судијине болести. Суд је 17. јуна 1999. године заказао друго рочиште на ком је, на приједлог апелантовог пуномоћника, одредио судско-медицинско вјештачење на околности умањења апелантове опште животне способности. Дописом од 18. децембра 2002. године медицински судски вјештак Зоран Бјелогрић обавијестио је Основни суд да у предмету вјештачења није био у могућности да обезбиди апелантов долазак на преглед, те је извјестио суд да му, уколико треба завршити вјештачење, достави адресу ради комуникације са апелантом.

8. Даље, према стању из списка, од 17. јуна 1999. године до 24. новембра 2005. године Основни суд није предузимао никакве процесне радње а на рочишту од 24. новембра 2005. године донио је рјешење да се поступак у овој правној ствари прекине и комплетан спис упуту Правобранилаштву Републике Српске (у даљем тексту: Правобранилаштво) на даљи поступак будући да је донесен и објављен Закон о остваривању права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године (“Службени гласник РС” број 103/05).

9. Основни суд је предметни спис доставио Правобранилаштву 22. августа 2006. године. Закључком Правобранилаштва број

Ун-3745/06 од 5. новембра 2007. године обустављен је поступак вансудског поравнања поводом апелантовог захтјева за накнаду нематеријалне штете због тога што апелант није прихватио понуђено вансудско поравнање. Правобранилаштво је 18. фебруара 2008. године вратило предметни спис Основном суду на судски поступак.

10. Основни суд је, након што му је Правобранилаштво вратило спис, Рјешењем број 071-0-П-08-000516 од 13. марта 2008. године вратио апеланту тужбу на исправку и допуно, захтијевајући да уреди тужбу у складу са чланом 53 Закона о парничном поступку (у даљем тексту: ЗПП). Апелант је 7. априла 2008. године Основном суду доставио уређену и допуњену тужбу којом је затражио да му тужена на име накнаде материјалне и нематеријалне штете због рањавања исплати износ од 35.000.00 КМ са законском каматом од дана пресуђења па до исплате. Основни суд је 11. априла 2008. године доставио туженој уређену тужбу на одговор, који је тужена 13. маја 2008. године доставила Основном суду. Затим је Основни суд одржао још три рочишта (1. јула, 7. јула и 10. септембра 2008. године), на којима је изводио предложене доказе и одредио да се спроведе вјештачење посредством вјештака медицинске струке, тј. хирурга ортопеда.

11. Основни суд је 30. септембра 2008. године донио Пресуду број 071-0-П-08-000516 којом је дјелимично усвојио апелантов тужбени захтјев, те обавезао тужену да апеланту на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, претрпљеног страха, душевних болова због наружености и душевних болова због умањене животне активности исплати укупан износ од 16.000.00 КМ, са законском затезном каматом, у складу са Законом о висини стопе затезне камате, почевши од дана пресуђења па до дана исплате. Тужена је обавезана да апеланту накнади и трошкове парничног поступка у износу од 1.330.91 КМ са припадајућом законском каматом. Одбијен је дио апелантовог тужбеног захтјева за накнаду нематеријалне штете и трошкове поступка преко досуђеног износа.

12. Апелант се није жалио на Пресуду Основног суда број 071-0-П-08-000516 од 30. септембра 2008. године, међутим, жалбу на наведену пресуду Основног суда је изјавила тужена. Жалба тужене је одбијена Пресудом Окружног суда број 011-0-ГЖ-08-001971 од 26. децембра 2008. године.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

13. Апелант наводи да је 23. јула 1993. године поднио тужбу Основном суду ради накнаде штете. Такође, наводи да у овом предмету Основни суд није поступао пуних 15 година, те да је суд прву процесну радњу предузео 13. марта 2008. године, а предметни поступак окончао Пресудом број 071-0-П-08-000516 од 30. септембра 2008. године. Апелант сматра да му је уследио енормно дугог поступка пред првостепеним судом повријеђено право на суђење у разумном року из члана П/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција). Апелант предлаже да се због недоношења одлуке у разумном року Република Српска обавезе на накнаду нематеријалне штете у износу од 4.500.00 КМ.

б) Одговор на апелацију

14. Основни суд је у одговору на апелацију навео да је предметни спис 25. јануара 2008. године присигниран у рад другом судији, те да је 1. јула 2008. године одржано припремно рочиште, а главна расправа заказана за 10. септембар 2008. године.

V - Релевантни прописи

15. Закон о парничном поступку (“Службени лист СФРЈ” бр. 4/77, 36/77, 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, те “Службени гласник Републике Српске”, бр. 17/93, 14/94 и 32/94) у релевантном дијелу гласи:

Члан 10.

Суд је дужан да настоји да се поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

16. Закон о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 10.

Суд је дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

17. Закон о остваривању права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 103/05, 1/09 и 49/09) у релевантном дијелу гласи:

Члан 1.

Овим законом се уређују поступак, услови, критеријуми и начин накнаде штете лицима којима је правоснажним судским одлукама признато право на накнаду материјалне и нематеријалне штете, као и лицима поводом чијих захтјева није правоснажно окончан поступак за накнаду штете [...] у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године.

Члан 4.

Поступак за признавање права предвиђених овим законом, у предметима који нису правоснажно окончани, спроводи се путем вансудског поравнања (у даљем тексту: поравнање) у Правобранилаштву Републике Српске.

Члан 5.

Предмети у поступцима за накнаду ратне штете који се воде у судовима уступају се надлежном правобранилаштву. Под ратном штетом у овом случају подразумијева се материјална и нематеријална штета настала у периоду ратног стања и непосредне ратне опасности.

Члан 10.

Надлежни орган из тачке 4. овог закона ће донијети рјешење ако оцијени да је захтјев неоснован, односно донијеће закључак о обустављању поступка уколико подносилац захтјева не прихвата поравнање. [...]

VI - Допустивост

18. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

19. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјеловни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјеловном правном лијеку који је користно.

20. Даље, према члану 16. став 3. Правила Уставног суда, Уставни суд може изимно да разматра апелацију и када нема одлуке надлежног суда, уколико апелација указује на озбиљна кршења права и основних слобода које штите Устав Босне и Херцеговине или међународни документи који се примјењују у Босни и Херцеговини. С обзиром на ову одредбу, Уставни суд сматра да је апелација била допуштена и у вријеме када је поднесена, иако је поступак правоснажно окончан након подношења апелације, Одлуком Окружног суда број 011-0-ГЖ-08-001971 од 26. децембра 2008. године. Сем тога, Уставни суд сматра да апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји који други формални разлог због ког апелација није допуштена.

21. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд закључује да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштивости у односу на доношење одлуке у разумном року у оквиру права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

VII - Меритум

22. Апелант је у апелацији навео да му је у поступку пред Основним судом прекршено право на правично суђење у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

23. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободу из става 2. овог члана, што укључује:

[...]

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

а) Релевантни принципи

24. Према конзистентној пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда, разумност дужине трајања поступка мора да се оцјењује у оквиру околности појединог предмета. При томе мора да се води рачуна о критери-

јумима успостављеним праксом Европског суда, а нарочито о сложености предмета, понашању страна у поступку и надлежног суда или других јавних власти, те о значају који конкретна правна ствар има за апеланта (види Европски суд, Микулић против Хрватске, апликација број 53176/99 од 7. фебруара 2002. године, Извјештај број 2002-I, став 38).

б) Период који се узима у обзир

25. Уставни суд запажа да је апелант поднио тужбу Основном суду 23. јула 1993. године, те да се у апелацији жали на то да је наведени суд првостепени поступак окончао тек 30. септембра 2008. године када је донио Пресуду број 071-0-П-08-000516. С обзиром на наведено, тј. да је апелант поднио тужбу прије ступања на снагу Устава Босне и Херцеговине, односно Европске конвенције (14. децембар 1995. године), Уставни суд сматра да је релевантан период који у конкретном случају може да се испита период од 14. децембра 1995. године па до доношења одлуке Окружног суда од 26. децембра 2008. године, којом је правоснажно окончан поступак у овој правној ствари. Дакле, у релевантном периоду предметни поступак је трајао 13 година и 12 дана. Међутим, с обзиром на то да је апелант оспорио дужину трајања поступка искључиво пред првостепеним судом, Уставни суд ће као релевантан период разматрати период од 14. децембра 1995. године па до доношења одлуке Основног суда од 30. септембра 2008. године, тј. период од 12 година, девет мјесеци и 16 дана. Од тог периода, једна година, два мјесеца и 13 дана односе се на поступак вансудског поравнања у Правобранилаштву.

26. Међутим, Уставни суд сматра да се приликом испитивања разумности времена које је наступило након датума ступања на снагу Устава Босне и Херцеговине и Европске конвенције мора узети у обзир и "стадиј поступка достигнут тог датума" (види Европски суд, Foti и други против Италије, пресуда од 10. децембра 1982. године, серија А, број 56 став 53; Styranowski V - Poland број 28616/95 ECHR 1998-VIII). С тим у вези, Уставни суд примјећује да је апелант тужбу ради накнаде нематеријалне штете поднио 23. јула 1993. године, па, узимајући у обзир и период прије ступања на снагу Устава Босне и Херцеговине, као и период након ступања на снагу, те доношења првостепене пресуде (с обзиром на то да се у апелацији апелант жали искључиво на период који је био потребан да се донесе првостепена одлука), Уставни суд запажа да је првостепени поступак поводом апелантове тужбе укупно трајао 15 година, два мјесеца и седам дана.

ц) Анализа разумности трајања поступка

27. У конкретном случају се ради о поступку накнаде материјалне и нематеријалне штете због посљедица апелантовог рањавања током вршења војне дужности као припадник Војске Републике Српске. Уставни суд не сматра да је предметни случај, нити у вези са чињеничним стањем, нити у вези са примјеном прописа, посебно сложен. Стога, сложеност овог предмета у конкретном случају није одлучан разлог за његову дужину.

28. Уставни суд примјећује да Основни суд у свом одговору на апелацију није навео ништа што би могло да укаже на то да је дужини предметног поступка својим понашањем допринио апелант, нити је то Уставни суд утврдио након увида у предметни судски спис. Уставни суд, унутар релевантног периода, примјећује заиста дуг период неактивности Основног суда од 14. децембра 1995. године па до 27. априла 1999. године када је заказано прво рочиште. Такође, имајући у виду предметни спис, Уставни суд не види да је Основни суд предузео било какве активности с циљем спровођења предметног поступка након заказивања другог рочишта од 17. јуна 1999. године, па до 24. новембра 2005. године када је донио рјешење да се поступак у овој ствари прекине и спис уступи Правобранилаштву на вансудско поравнање. У конкретном случају, имајући у виду предметни судски спис, Уставни суд не види да је Основни суд предузео било какве активности с циљем окончања овог поступка, нити је у одговору на апелацију указао на разлоге који су утицали на овако дуго трајање конкретног поступка. С друге стране, у предметном судском спису не постоје докази на основу којих би могло да се закључи да је апелант на било који начин допринио дужини поступка.

29. Узимајући у обзир све наведено, Уставни суд сматра да, узето у цјелини, не постоје разлози који би могли да се сматрају релевантним да би се оправдало трајање првостепеног поступка 11 година и седам мјесеци.

30. Уставни суд примјећује да је Правобранилаштву, након што му је 22. августа 2006. године предметни спис достављен на надлежно поступање, расправу у овом предмету заказало 5. новембра 2007. године, дакле, поступак пред Правобранилаштвом је трајао једну годину, два мјесеца и 13 дана. У вези с тим, Уставни суд сматра неопходним да укаже на став Европског суда према ком су "државе дужне да организују своје правне системе тако да судовима омогуће да поштују захтјеве члана 6. став 1. Европске конвенције, укључујући и захтјев који се односи на расправу у разум-

ном року” (види Европски суд, Zimmerman и Steiner против Швајцарске, пресуда од 13. јула 1983. године). У конкретном случају је очигледно да је Правобранилаштво као надлежни орган јавне власти допринијело укупној дужини трајања поступка, с обзиром на то да је апелантов предмет задржало на рјешавању преко годину дана, а спис вратило редовном суду на поступање након протекла три мјесеца од дана доношења закључка о обустављању поступка вансудског поравнања.

31. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да свеукупна дужина конкретного поступка не задовољава захтјев “разумности” из члана 6. став 1. Европске конвенције, те да постоји кршење права на “суђење у разумном року” као једног од елемената права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

д) Питање накнаде нематеријалне штете

32. Апелант тражи да му се на име накнаде нематеријалне штете због кршења права на суђење у разумном року досуди износ од 300,00 КМ за сваку годину. У смислу члана 76 став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд, изузетно, на апелантов захтјев, може да одреди накнаду за нематеријалну штету. Међутим, Уставни суд подјећа на то да, за разлику од поступка пред редовним судовима, накнаду нематеријалне штете одређује као сатисфакцију у посебним случајевима кршења загарантованих људских права и основних слобода (види Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 938/04 од 17. новембра 2005. године, “Службени гласник Босне и Херцеговине”, број 20/06).

33. У конкретном случају, Уставни суд сматра да би апеланту за сваку годину неоправдано дугог трајања поступка требало исплатити износ од по 150,00 КМ, дакле укупан износ од 1.800,00 КМ. Овај износ апеланту је дужна да исплати Влада Републике Српске у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке.

VIII - Закључак

34. Уставни суд закључује да постоји повреда права на правичан поступак у односу на доношење одлуке у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције када свеукупно трајање поступка у предмету накнаде штете у периоду дужем од 12 година може у цијелости да се стави на терет Основном суду и Правобранилаштву.

35. На основу члана 61. ст. 1. и 2. и члана 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

36. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Др **Миодраг Симовић**, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 3223/07, рјешавајући апелације “**Фабрика мотора специјалне намјене**” а.д. Пале и др., на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. став 4 тачка 3 и члана 59 став 2. алинеја 2, члана 61 ст. 1 и 2 и члана 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник Босне и Херцеговине”, бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Миодраг Симовић, предсједник,
 - Валерија Галић, потпредсједница,
 - Сеада Палаварић, потпредсједница,
 - Мато Тадић, судија и
 - Мирсад Ђеман, судија,
- на сједници одржаној 14. априла 2010. године, донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усвајају се апелације “Фабрике мотора специјалне намјене” а.д. Пале, Југославе Калајџић и Милка Ракановића.

Утврђује се повреда права из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у односу на право на доношење одлуке у разумном року као сегмента права на правично суђење у поступцима који још увијек нису окончани, и то:

- у предмету број 80 0 Пс 000544 01 Пс пред Основним судом у Бијељини;
- у предмету И-3179/04 пред Основним судом у Бањој Луци;
- у предмету И-1767/05 пред Основним судом у Бањој Луци.

Налаже се:

- Окружном суду у Бијељини да по хитном поступку донесе одлуку по жалби апеланта “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале изјављеној против Пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 Пс 000544 01 Пс, од 18. маја 2009. године;

- Основном суду у Бањој Луци да без даљег одгађања оконча поступак извршења по приједлогу апеланткиње Југославе Калајџић у предмету број И-3179/04;

- Основном суду у Бањој Луци да без даљег одгађања оконча поступак у предмету извршења по приједлогу апеланта Милка Ракановића број И-1767/05;

све у складу с чланом II/3е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

У складу с чланом 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине налаже се Влади Републике Српске да, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, исплати “Фабрици мотора специјалне намјене” а.д. Пале износ од 1.200,00 КМ, Југослави Калајџић износ 1.500,00 КМ и Милку Ракановићу износ од 1.200,00 КМ на име накнаде нематеријалне штете због кршења права на доношење одлуке у разумном року.

Налаже се Окружном суду у Бијељини, Основном суду у Бањој Луци и Влади Републике Српске да, у складу с чланом 74 став 5 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке обавијесте Уставни суд Босне и Херцеговине о мјерама које су предузете с циљем да се изврши ова одлука.

Одбацује се као недопуштена апелација Стане Ковач и Мијата Ковача поднесена због недоношења одлуке по жалби изјављеној против Пресуде Општинског суда у Сарајеву број П-359/2001 од 19. марта 2003. године, због тога што су подносиоци апелације одустали од апелације.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале с Пала, Стана Ковач и Мијат Ковач из Подграба, Југослава Калајџић с Пала и Милко Ракановић из Брода (у даљем тексту: апеланти), које заступа Мирко Елек, адвокат с Пала, поднијели су апелације Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због недоношења одлуке по њиховим тужбама или жалбама, односно због неизвршења правоснажних пресуда пред судовима у Бијељини, Сарајеву и Бањој Луци. Све ове појединачно изјављене апелације заведене су у Уставном суду под једним бројем АП 3223/07.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 став 1. Правила Уставног суда, у апелацији апеланта “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале од Окружног суда у Бијељини затражено је 11. децембра 2007. године, а од Основног суда у Бијељини 28. јануара 2010. године, да доставе одговор на апелацију. Од Основног суда у Бијељини затражено је 28. јануара 2010. године да достави спис по апелантовој тужби, а од Окружног суда Уставни суд је 15. фебруара 2010. затражио спис на увид.

3. Окружни суд је доставио одговор на апелацију 28. децембра 2007. године, а спис 2. марта 2010. године. Основни суд се није изјаснио на наводе апелације, а 9. фебруара 2010. године обавијестио је Уставни суд да се спис по жалби налази пред Окружним судом.

4. Уставни суд је на основу члана 22. став 1. Правила Уставног суда од Основног суда у Бања Луци 26. јануара 2010. године затражио да достави одговор на апелацију и спис. Основни суд није поступио по захтјеву Уставног суда.

5. Апеланти Стана Ковач и Мијат Ковач су 26. маја 2008. године доставили поднесак Уставном суду у ком су навели да у цијелости повлаче апелацију.

6. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговор на апелацију који је послао Окружни суд у Бијељини достављен је апеланту “Фабрици мотора специјалне намјене” а.д. Пале 12. марта 2010. године.

III - Чињенично стање

7. Чињенице предмета које произиласе из навода апеланата и докумената који су предочени Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

I - Апелација “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале

8. Апелант је 18. октобра 2001. године покренуо судски поступак тужбом пред Основним судом у Бијељини (у даљем тексту: Основни суд) против “Бобар осигурања” д.о.о. Бијељина (у даљем тексту: тужени) ради исплате дуга.

9. Основни суд је заказао и одржао расправу 19. фебруара 2002. године, а на расправи коју је одржао 1. априла 2002. године Основни суд је донио рјешење којим се расправа одлаже на неодређено вријеме како би суд одлучио о приговору туженог о недостатку пасивне легитимације и апелантовим приједлозима. Апелант је 29. јуна 2002. године затражио да суд предузме одређене радње како би се поступак наставио. Основни суд је одредио вјештачење вјештака финансијске струке. Основни суд је заказао и одржао расправу 27. фебруара 2003. године, на којој је одредио да новоименовани вјештак проведе ново вјештачење, и одлучио да ће се следећа расправа заказати након што вјештак достави налаз и мишљење. Основни суд је заказао и одржао припремно рочиште 15. октобра 2003. године, а главну расправу 8. децембра 2003. године.

10. Основни суд је донио Пресуду број Пс-156/2001 од 31. децембра 2003. године којом је наредио туженом да апеланту на име дуга исплати износ од 295.101,51 КМ с припадајућим законским каматама, као и да му накнади трошкове поступка.

11. Против првостепене пресуде тужени је изјавио жалбу 27. јануара 2004. године, а апелант је доставио одговор на жалбу 4. маја 2004. године.

12. Окружни суд је донио Рјешење број Пж-61/04, 25. децембра 2007. године којим је жалбу уважио, првостепену пресуду укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

13. У поновном поступку Основни суд је заказао рочишта 8. априла 2008. године, 27. маја (није одржано због болести судије), 14. јула (које није одржано због допуне налаза и мишљења вјештака), 2. октобра (није одржано због болести судије) и 27. новембра 2008. године, када је суд закључио главну расправу. У току поступка Основни суд је рјешењем од 15. априла 2008. године одредио да вјештачење проведе вјештак финансијске струке и да се допуну вјештачења, а апелант је 11. септембра 2008. године, на основу налаза и мишљења вјештака, прецизирао тужбени захтјев. Апелант је ургирао да се донесе одлука 10. марта 2009. године.

14. Основни суд је 18. маја 2009. године донио Пресуду број 80 0 Пс 000544 01 Пс, којом је одбио апелантов тужбени захтјев.

15. Против наведене пресуде апелант је изјавио жалбу 10. јуна 2009. године, а тужени је дао одговор на жалбу 26. јуна 2009. године. Сходно расположивим информацијама, у вријеме доношења одлуке Уставног суда одлука о жалби није донесена.

II - Апелација Југославе Калајџић

16. Апеланткиња је 1. децембра 2004. године поднијела Основном суду у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) приједлог за дозволу извршења на основу правоснажне пресуде Основног суда у Источном Сарајеву, те је тражила да суд дозволи извршење. Основни суд је донио Рјешење о дозволи извршења И-3179/04 од 7. децембра 2004. године.

17. Влада Републике Српске, коју заступа републички јавни правобранилац Републике Српске (у даљем тексту: извршеник), 27. децембра 2004. године је поднијела приговор против рјешења о дозволи извршења, а апеланткиња је доставила Основном суду одговор на приговор 12. јануара 2005. године. Апеланткиња је притужбом пред Високим судским и тужилачким савјетом Босне и Херцеговине ургирала да се донесе рјешење о приговору пред Основним судом, као и да се ријешни њен предмет. Сходно расположивим информацијама, у вријеме доношења одлуке Уставног суда одлука о приговору још није донесена нити је извршени поступак окончан.

III - Апелација Милка Ракановића

18. Правоснажном Пресудом Основног суда у Сокоцу број Пс-180/04 од 29. новембра 2004. године обавезана је Влада Републике Српске - Секретаријат, коју заступа републички јавни правобранилац Републике Српске (у даљем тексту: извршеник), да апеланту на име неисплаћене плате у периоду и износу који је прецизиран у диспозитиву пресуде исплати новчани износ, као и законску затезну камату на досуђени износ те новчани износ на име трошкова поступка.

19. Апелант је 23. јуна 2005. године поднио Основном суду у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) приједлог да се дозволи извршење на основу правоснажне пресуде Основног суда у Сокоцу, те је тражио да суд дозволи извршење пљенидбом рачуна извршеника и преносом заплијењене тражбине на апелантов рачун. Основни суд је 2. децембра 2005. године донио Рјешење о дозволи извршења под бројем И-1767/05.

20. Извршеник је 15. децембра 2005. године поднио приговор против рјешења о дозволи извршења, а апелант је доставио одговор на приговор Основном суду 3. фебруара 2006. године. Према стању списа поступак је још увијек у току.

IV - Апелација Стане Ковач и Мијата Ковача

21. Апеланти су покренули поступак 2. октобра 1986. године пред Општинским судом I у Сарајеву (у даљем тексту: Општински суд) тужбом против “Шипад Јахорина” ООУР “Шумарство” Пале (у даљем тексту: тужени), ради накнаде штете. Општински суд је донио Пресуду број П-359/2001 од 19. марта 2003. године против које је тужени изјавио жалбу.

22. У моменту подношења апелације поступак по жалби се налазио пред Кантоналним судом. Апеланти су обавијестили Уставни суд 26. маја 2008. године да повлаче апелацију.

IV - Апелација

а) Наводи из апелација

23. Сви апеланти се жале да им је у различитим предметима које су водили, односно које воде пред судовима, повријеђено право на правично суђење у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција).

24. Апелант “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале је поднијела апелацију када је поступак по апелантовој жалби био пред Окружним судом. Апелант се жалио што Окружни суд у Бијељини није одлучио о жалби у дужем временском периоду.

25. Апеланти Стана Ковач и Мијат Ковач су се жалили због тога што није донесена коначна одлука по њиховој тужби пред Општинским судом у Сарајеву.

26. Апеланти Југослава Калајџић и Милко Ракановић су се жалили да се не извршавају њихове правоснажне пресуде пред Основним судом у Бањој Луци. Апеланти су се жалили да у оба поступка извршења Основни суд није донио рјешење о приговору.

27. Сви апеланти су тражили да им Уставни суд досуди компензацију, односно накнаду нематеријалне штете у износу од по 2.000,00 КМ због нерјешавања њихових предмета у разумном року. Сви апеланти су тражили накнаду на име трошкова сачињавања апелације у износу од по 500,00 КМ за сваког апеланта.

б) Одговор на апелацију

28. У одговору на апелацију у предмету апеланта “Фабрика мотора специјалне намјене” а.д. Пале Окружни суд је навео да је предмет, који је примио 11. маја 2004. године, дат у рад поступајућем судији 28. септембра 2004. године. Предмет је ријешен 25. децембра 2007. године. Окружни суд је навео да предмет није рјешаван јер је суд имао велике кадрове проблеме будући да је остао без шест судија (због проведене реформе судства у Босни и Херцеговини), што се рефлектовало на брзо и ефикасно рјешавање предмета. Даље, Окружни суд је навео да је избор судија Окружног суда завршен тек 1. јуна 2006. године. Због недовољног броја судија стално је растао број неријешених предмета, који се почео смањивати тек након коначног избора судија. Такође, Окружни суд је навео да је направио план рјешавања предмета, а апелантов предмет није хитан по својој природи тако да се на листи неријешених предмета, која је сачињена по иницијалном акту, односно времену када је покренут поступак “налази на седмом мјесту”. Такође, Окружни суд је навео да је поступајући судија у апелантовом предмету задужен с великим бројем предмета. С обзиром на наведено, Окружни суд сматра да се ради о објективним разлозима због којих предмет није ријешен.

29. У предмету Југославе Калајџић и Милка Ракановића Основни суд у Бањој Луци није доставио одговор на апелацију нити спис.

V - Релевантни прописи

30. Закон о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 10.

Суд је дужан да проведе поступак без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

д) Доношење, писмена израда и достављање пресуде

Члан 184.

Суд ће донијети пресуду и издати писмени отправак пресуде најкасније у року од 30 дана од дана закључења главне расправе.

Уколико судија прекорачи рок из става 1 овог члана дужан је да у писменој форми обавијести председника суда о разлозима прекорачења.

31. Закон о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03, 85/03, 64/05 и 118/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 5.

Хитност и редослијед поступања

(1) У поступку извршења суд је дужан да поступа хитно.

[...]

Члан 15.

Рокови за поступање

Суд је по правилу дужан да о приједлогу за извршење одлучи у року од осам дана, а о приговору у року од петнаест дана од дана испуњавања услова да се о приговору одлучи.

VI - Допустивост

32. У складу с чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

Допустивост апелације апеланата Стане Ковач и Мијата Ковача

33. Апеланти Стана Ковач и Мијат Ковач доставили су Уставном суду 26. маја 2008. године поднесак у ком наводе да у цијелости повлаче апелацију.

34. При испитивању допустивости апелације Уставни суд је пошао од одредби члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине и члана 16. став 4. тачка 3. Правила Уставног суда.

Члан VI/36) Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Уставни суд такође има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу, када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

Члан 16. став 4. тачка 3. Правила Уставног суда гласи:

Апелација није допуштена и ако постоји неки од сљедећих случајева:

3. Подносилац апелације је одустао од апелације;

35. С обзиром да су апеланти Стана Ковач и Мијат Ковач 26. маја 2008. године обавијестили Уставни суд да повлаче апелацију, те имајући у виду одредбу члана 16. став 4. тачка 3. Правила Уставног суда сходно којој ће се апелација одбацити као недопуштена уколико је апелант одустао од апелације, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

Допустивост апелација апеланата "Фабрика мотора специјалне намјене" а.д. Пале, Југославе Калајдић и Милка Ракановића

36. У складу с чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући сходно закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

37. Даље, сходно члану 16. став 3. Правила Уставног суда, Уставни суд може изнимно да разматра апелацију и када нема одлуке надлежног суда уколико апелација указује на озбиљна кршења права и основних слобода које штите Устав Босне и Херцеговине или међународни документи који се примјењују у Босни и Херцеговини. У конкретном случају ови апеланти су се Уставном суду обратили због недоношења одлуке у разумном року, односно неизвршења правоснажне судске одлуке у дугом временском периоду. У вези с тим Уставни суд указује да је, у складу с чланом 16. став 3. Правила, апелација допуштена у односу на апеланте "Фабрику мотора специјалне намјене" а.д. Пале, Југославу Калајдић и Милка Ракановића, у односу на право из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције. Сем тога, Уставни суд сматра да ове апелације испуњавају и услове из члана 16. ст. 2 и 4 Правила Уставног суда, јер нису очигледно (prima facie) неосноване нити постоји неки други формални разлози због којих ове апелације нису допуштене.

38. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, те члана 16. ст. 1, 2, 3. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд закључује да су предметне апелације допуштене.

VII - Меритум

39. Апелант "Фабрика мотора специјалне намјене" а.д. Пале жали се због недоношења одлуке по жалби пред Окружним судом у Бијељини, односно због недоношења коначне одлуке у његовом предмету, те наводи да је дошло до повреде његових права из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, а апеланти Југослава Калајдић и Милко Ракановић се жале због неизвршења правоснажних пресуда пред Основним судом у Бањој Луци и наводе исту повреду.

VII.1. Право на правично суђење у разумном року

40. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободу из става 2. овог члана, што укључује:

[...]

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

41. Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристраним, законом установљеним судом. [...]

Релевантни принципи

42. Уставни суд истиче да, сходно конзистентној пракси Европског и Уставног суда, разумност дужине трајања поступка мора да се цијени у свјетлу околности појединог предмета, водећи рачуна о критеријумима који су успостављени судском праксом Европског суда, а нарочито о сложености предмета, понашању страна у поступку и надлежног суда или других јавних власти, те о значају који конкретна правна ствар има за апеланта (види Европски суд, Микулић против Хрватске, апликација број 53176/99 од 7. фебруара 2002. године, Извјештај број 2002-I, став 38).

43. Сем тога, сходно пракси Европског и Уставног суда, велики број предмета који су узети у рад нису ваљано оправдање за прекомјерно одуговлачење поступка, а стално враћање одлуке на поновно суђење може да покаже да постоје озбиљни недостаци у организацији судског система (види Европски суд, Prohmeier против Њемачке, пресуда од 1. јула 1997. године, став 64, Извјештаји 1997-IV).

44. На крају, Европски суд је указао да је потребна нарочита марљивост надлежних власти у свим предметима који се тичу личног статуса и својства, а да је овај захтјев нарочито важан у државама у којима домаћи закон прописује да одређени судски поступци имају хитан карактер (види Европски суд, Borgese против Италије, пресуда од 26. фебруара 1992. године, серија А, број 228-Б, став 18.).

Право на доношење одлуке у разумном року у предмету "Фабрика мотора специјалне намјене" а.д. Пале

Период који се узима у обзир

45. Уставни суд примјењује да је апелант 18. октобра 2001. године покренуо поступак ради исплате дуга тужбом. У моменту подношења апелације апелант се жалио да Окружни суд није одлучио о жалби која је изјављена против првостепене пресуде. Након тога поступак је настављен, али још није завршен и поступак по жалби је поново пред Окружним судом. Дакле, од дана подношења тужбе поступак траје више од осам година и још није окончан.

Сложеност предмета

46. Сложеност поступка мора да се разматра у оквиру чињеничног и правног аспекта, односно чињеничних и правних питања која надлежни суд треба да разријешу у оквиру правне природе спора.

47. Уставни суд примјењује да се у конкретном случају ради о поступку у ком суд треба да утврди да ли тужени апеланту дугује одређене износе које апелант потражује. Уставни суд сматра, имајући у виду питања која суд треба да разријешу, сходно одредбама Закона о облигационим односима, да наведени поступак не може да се сматра посебно сложеним.

Анализа разумности дужине трајања поступка

48. Анализирајући дужину поступка, Уставни суд примјењује да је за доношење одлуке Основном суду требало двије године и два мјесеца, за рјешавање о жалби након што је била донесена првостепена пресуда коју је укинуо Окружни суд скоро четири године, а у поновном поступку Основни суд је донио одлуку након једне године и четири мјесеца. Уставни суд сматра да је дужини поступка од више од осам година, који још увијек није окончан, допринио превасходно Окружни суд пред којим се предмет најдуже налазио. Међутим, Уставни суд запажа да је Окружни суд врло детаљно образложио проблеме с којима се суочио при рјешавању великог броја предмета, те које је кораке предузео с циљем да побољша стање у вези с рјешавањем заосталих неријешених предмета. Уставни суд сматра да овакво образложење представља разумно оправдање за непоступање по предмету у наведеном периоду, те овакво образложење прихвата као објективно оправдање за непоступање Окружног суда (види Уставни суд, Одлука АП 2143/05, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцегови-

не", број 55/07). Такође, Уставни суд примјеђује да је Окружни суд нашао такве недостатке у првостепеној пресуди да је предмет морао да врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

49. Међутим, Уставни суд запажа да је Основном суду првобитно требало двије године и два мјесеца да донесе одлуку коју је Окружни суд укинуо због недостатака, а у поновном поступку Основни суд донио је одлуку једну годину и шест мјесеци након што му је предмет враћен на поновни поступак. Такође, Уставни суд примјеђује да је Основни суд два пута одгађао расправу на неодређено вријеме и именовано новог вјештака, што је било разлог да суд није поступао годину дана и шест мјесеци. Даље, Уставни суд примјеђује да је у току 2008. године, у поновљеном поступку, Основни суд од пет заказаних рочишта одржао само два, а да три рочишта нису одржана због болести судије и допуне налаза вјештака. Основни суд није дао било какве разлоге за своје поступање у наведеном предмету који је, нарочито у поновљеном поступку, с обзиром на укупну дужину од подношења тужбе, требало да буде брже рјешаван. Даље, Уставни суд запажа да је Основни суд закључио главну расправу 27. новембра 2008. године, а одлуку донио тек 18. маја 2009. године, што није ни у складу с одредбама Закона о парничном поступку и што је утицало на неоправдано одуговлачење поступка у наредних шест мјесеци. На основу изнијетог, Уставни суд сматра да недоношење одлуке у разумном року у овом периоду може да се стави на терет Основном суду. Уставни суд такође примјеђује да је апелант против првостепене одлуке изјавио жалбу 9. јуна 2009. године, што значи да се предмет у вријеме доношења одлуке Уставног суда налази девет мјесеци на одлучивању пред Окружним судом. Међутим, Уставни суд не сматра да је овај период од девет мјесеци за рјешавање жалбе претјерано дуг.

50. Уставни суд није пронашао ништа што би указивало да је апелант допринио неразумној дужини поступка. Дакле, посматрајући поступак у цјелини и водећи рачуна о испитаним критеријумима, Уставни суд закључује да дужина конкретне поступка не задовољава захтјев "разумности" због чега је дошло до повреде апелантових права на доношење одлуке у разумном року као сегменту права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

51. Иако је Уставни суд закључио да је за ово кршење одлучујући допринос Основног суда, с обзиром да се предмет налази пред Окружним судом ради одлучивања о жалби изјављеној против првостепене пресуде, истовремено имајући у виду досадашње трајање поступка у цјелини, Уставни суд сматра да је сврсисходно да наложи Окружном суду да тај поступак хитно оконча.

Анализа разумности трајања извршног поступа у предмету Југославе Калајидић и Милка Ракановића

52. Апеланткиња Југослава Калајидић је покренула извршни поступак 1. децембра 2004. године који, сходно информацијама које има Уставни суд о предмету, до доношења ове одлуке није окончан пред Основним судом. Апелант Милко Ракановић је покренуо извршни поступак 23. јуна 2005. године који, према информацијама које има Уставни суд о предмету, до доношења ове одлуке није окончан пред Основним судом. У моменту подношења апелације обоје апеланата се жалило да Основни суд није одлучио о приговору супротне стране изјављеном против рјешења о дозволи извршења. Дакле, извршни поступак по приједлогу Југославе Калајидић траје дуже од пет, односно по приједлогу Милка Ракановића дуже од четири године.

53. Уставни суд сматра да сложеност предметног поступка није од одлучујућег значаја за предметну дужину поступка. Такође, сматра да апеланти ничим нису допринијели његовој дужини него су својим радњама покушали да исходе да се извршни поступак оконча у разумном року.

54. Уставни суд сматра да је дужини предметног поступка одлучујући допринос Основни суд који није поштовао законске рокове који су прописани релевантним одредбама Закона о извршном поступку, јер радње у поступку извршења није предузимао у временским размацима који су примјерени извршном поступку који је, по самом закону, хитне природе. Из чињеница које има Уставни суд закључује да је Основни суд пропустио да влада поступком тако да апелантима омогући делотворно остварење права која су утврђена правоснажним пресудама. Уставни суд даље уочава да Основни суд није дао никакво оправдање за овако дуго трајање поступка нити се изјаснио о наводима апеланата о кршењу права на правично суђење у разумном року пред Основним судом.

55. Уставни суд наглашава да је у својој пракси доносио сличне одлуке у предметима који су покретали иста питања као у случају апеланата (види Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број АП 2358/07 од 13. децембра 2007. године, став 36, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 27/08). Не постоје разлози нити да сада поступи друкчије.

56. Имајући у виду претходну анализу, Уставни суд закључује да је трајање предметних извршних поступака И-3179/04 и И-1767/05 претјерано дуго и да је прешло границе "разумног рока" у смислу члана 6. став 1. Европске конвенције. С тим у вези, Уставни суд сматра да је у обје апелације због неокончања поступка извршења правоснажних пресуда у разумном року, повријеђено право апеланата Југославе Калајидић и Милка Ракановића на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Питање накнаде нематеријалне штете

57. Сви апеланти су тражили да им се досуди накнада због кршења права на суђење у разумном року у износу од по 2.000,00 КМ. У смислу члана 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд, узетом, на апелантов захтјев, може да одреди компензацију, односно накнаду штете. Међутим, Уставни суд подсјећа да, за разлику од поступка пред редовним судовима, ову накнаду одређује у посебним случајевима кршења загарантованих људских права и основних слобода (види Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број АП 938/04 од 17. новембра 2005. године, "Службени гласник Босне и Херцеговине" број 20/06).

58. У конкретном случају, будући да се ради о спору који није захтијевао хитност, у предмету апеланта "Фабрика мотора специјалне намјене" а.д. Пале Уставни суд сматра да би апелант за сваку годину неоправдано дуго трајања поступка требало да се исплати износ од по 150,00 КМ. Имајући у виду да парнични поступак траје више од осам година и није окончан, апеланту се одређује накнада нематеријалне штете у висини од 1.200,00 КМ. У односу на апеланте Југославу Калајидић и Милка Ракановића, с обзиром да се у њиховим апелацијама ради о поступку извршења који је по својој природи хитан, Уставни суд сматра да би за сваку годину закашњења апелантима требало да се исплати износ од по 300,00 КМ. Имајући у виду дужину трајања поступка Уставни суд апеланткињи Југослави Калајидић одређује накнаду штете у износу од 1.500,00 КМ, а апеланту Милку Ракановићу износ од 1.200,00 КМ.

59. Наведене износе свим апелантима дужна је да исплати Влада Републике Српске.

60. У односу на захтјеве апеланата да им се исплате накнаде на име трошкова поступка пред Уставним судом, односно сачињавања апелације, Уставни суд подсјећа да Правилима Уставног суда није прописано да апеланти имају право на трошкове састава апелације, из чега произилази да трошкове састава апелације искључиво сноси апеланти.

VIII - Закључак

61. Уставни суд закључује да постоји кршење права на доношење одлуке у разумном року као сегмента права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, када је за укупну дужину трајања поступка по тужби ради исплате дуга, који траје више од осам година и још увијек није окончан, одлучујући допринос дао Основни суд, који није понудио било какве разлоге за овако дуго трајање поступка, а Уставни суд није утврдио било какав апелантов допринос. Такође, кршење овог права постоји и када у предмету извршења правоснажне одлуке суда, који је хитне природе, надлежни суд у периоду од четири односно пет година није донио коначну одлуку о захтјеву за извршење, а за такво одуговлачење Основни суд није дао било какве разлоге.

62. На основу члана 16. став 4. тачка 3, члана 61. ст. 1. и 2. и члана 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

63. Сходно члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Др Миодраг Симовић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија у предмету број АП 3364/07, рјешавајући апелацију Дине Делибашића и др., на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2, члана 61. ст. 1. и 2. и члана 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Миодраг Симовић, предсједник,
 - Валерија Галић, потпредсједница,
 - Сеада Палаврић, потпредсједница,
 - Мато Тадић, судија и
 - Мирсад Ђеман, судија,
- на сједници одржаној 28. априла 2010. године, донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Дине Делибашића, Адиса Делибашића и Емира Имамагића.

Утврђује се повреда права на правично суђење из члана III(3e) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у односу на право на доношење одлуке у разумном року у поступку пред Основним судом у Бањој Луци број 071-0-П-06-000621 који је окончан Пресудом Врховног суда Републике Српске број 118-0-Рев-08-000402 од 23. септембра 2009. године.

Налаже се Влади Републике Српске да, у складу са чланом 76. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, Дини Делибашићу, Адису Делибашићу и Емиру Имамагићу, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, исплати износ од по 1.050.00 КМ на име нематеријалне штете због кршења права на доношење одлуке у разумном року.

Налаже се Влади Републике Српске да, у складу са чланом 74 став 5 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама са циљем извршења ове одлуке.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Дино Делибашић, Адис Делибашић и Емир Имамагић (у даљем тексту: апеланти) из Сарајева поднјели су 13. децембра 2007. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због дужине трајања судског поступка у предмету Основног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) број П-3802/98, односно број 071-0-П-06-000621.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. став 1. Правила Уставног суда, од Основног суда је 17. децембра 2007. године затражено да достави одговор на апелацију, а 24. фебруара 2010. године да достави судски спис.

3. Основни суд је 8. јануара 2008. године доставио одговор на апелацију, а 2. марта 2010. године судски спис.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговор на апелацију и допис Основног суда од 24. фебруара 2010. године достављени су апелантима 25. марта 2010. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произиласе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедећи начин.

6. Дика Делибашић, правна предница апеланата (у даљем тексту: правна предница), у ратним околностима је закључила са Миром Галић (у даљем тексту: тужена) уговор о замјени непокретности којим је правна предница замјенила своје непокретности у Бањој Луци за непокретности тужене у к.о. Вир у Републици Хрватској.

7. Правна предница апеланата је тужбом у Основном суду 21. децембра 1998. године покренула парницу против тужене ради утврђења правне ништавости уговора о замјени непокретности, а спор се водио под бројем П-3802/98. У току предметног спора правна предница је преминула, а графолошким вјештачењем отиска њеног кажипрста на тужби није могло да сигурношћу да се утврди да је тај отисак њен, али ни да није.

8. Апеланти су у својству законских наслједника правне преднице 23. септембра 2002. године поднјели тужбу у Основном суду против тужене наводећи да имају правни интерес да се укључе у поступак који се води под бројем П-3802/98, а како би доказали да је уговор о замјени непокретности закључен у ратним околностима правно ништаван.

9. Основни суд је на рочишту одржаном 17. децембра 2002. године донио Рјешење број П-3802/98 којим је тужбу правне преднице одбацио као неуредну. Апеланти су се на записник сачињен на наведеном рочишту одрекли права на жалбу против истог рјешења, те је суд констатовао правоснажност предметног рјешења са датумом одржавања рочишта. Истовремено је на истом рочишту спојен поступак поводом тужбе апеланата против тужене са ранијим поступком тужене-противтужитељке, те се поступак наставио водити под бројем П-3802/98.

10. Током вођења поступка Основни суд је одржао седам рочишта за главну расправу и то 17. децембра 2002. године, 23. јану-

ара, 12. марта, 18. априла, 29. септембра, 10. и 22. октобра 2003. године. Такође је 19. априла 2003. године обављен и увиђај на лицу мјеста уз ангажовање вјештака грађевинске струке. Апеланти су били присутни на сваком рочишту.

11. Основни суд је, одлучујући о наведеној тужби апеланата и тужене, донио Пресуду број П-3802/98 од 21. новембра 2003. године којом је у цијелости одбио као неоснован тужбени захтјев апеланата којим су тражили да се утврди да је правно ништаван уговор о замјени непокретности закључен 16. августа 1995. године и овјерен у Основном суду под бројем означеним у пресуди између правне преднице апеланата и тужене. Тужба и тужбени захтјев тужене (противтужитељке), којим је тражила да се утврди да је правно ваљан уговор о замјени непокретности закључен између тужене и правне преднице апеланата на предметним непокретностима, одбачени су због непостојања правног интереса.

12. Основни суд је 18. децембра 2003. године запримио жалбе апеланата против наведене првостепене пресуде.

13. На тражење Основног јавног тужилаштва у Бањој Луци (у даљем тексту: Основно јавно тужилаштво), Основни суд је предметни спис 19. децембра 2003. године доставио на увид Основном јавном тужилашству наглашавајући да је жалбени поступак у току. Основно јавно тужилаштво је запримило спис 21. децембра 2003. године, а вратило га Основном суду 21. јануара 2004. године.

14. Основни суд је дневном наредбом од 23. јануара 2004. године започео законом прописане радње везане за доставу одговора на жалбе парничних странака које су поднесене против првостепене пресуде. Основни суд је 29. марта 2004. године предметни спис проследио Округном суду на надлежност.

15. Округни суд је, одлучујући о изјављеним жалбама, поднеском број Гж-538/04 од 27. децембра 2005. године обавијестио Основни суд да је на сједници вијећа одржаној 27. децембра 2005. године утврђено да у предметном спису постоји одговор тужене на жалбу апеланата као тужилаца а који, према приложеним доставницама у спису, није достављен пуномоћнику апеланата, што је суд обавезан да учини према одредбама члана 214. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05; у даљем тексту ЗПП). Округни суд је због тога вратио првостепени спис како би Основни суд отклонио очигледни недостатак.

16. Округни суд је, након што је Основни суд поступио према наведеним упутствима другостепеног суда и спис поново доставио Округном суду 24. јануара 2006. године, Рјешењем број Гж-538/04 од 9. марта 2006. године жалбе парничних странака уважио, укинуо Пресуду Основног суда број П-3802/98 од 21. новембра 2003. године и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак.

17. У образложењу рјешења Округни суд је, између осталог, навео да одлука првостепеног суда није законита истичући да је очигледно да жалба апеланата основано указује на то да је првостепени суд незаконитим поступањем онемогућио апеланте да расправљају у поступку и да је такав пропуст утицао на законитост првостепене пресуде. Округни суд је оцијенио да првостепени суд није поступио у смислу члана 102. став 2. ЗПП.

18. Округни суд је 20. марта 2006. године упутио предметни спис Основном суду. Основни суд је 23. марта 2006. године запримио спис. Такође, Основни суд је 11. априла 2006. године од Округног суда запримио и фотокопије доставница о уручењу другостепене пресуде.

19. Апеланти су писменим поднеском достављеним Основном суду 29. маја 2006. године затражили да се у предметној правној ствари без одуговлачења закаже припремно рочиште у складу са чланом 228 ЗПП. Апеланти су 3. јула 2006. године писменим поднеском достављеним предсједнику Основног суда ургирали поступање у предмету.

20. Основни суд је 28. септембра 2006. године одржао припремно рочиште које је одложено уз сагласност парничних странака за 15. новембар 2006. године. Након тога, Основни суд је до доношења пресуде у поновном поступку заказао још пет рочишта, од којих су одржана три рочишта за главну расправу, а два рочишта су одложена због неодржавања тужене.

21. Основни суд је у конкретном предмету донио Пресуду број 071-0-П-06-000621 од 19. октобра 2007. године (будући да је у међувремену извршена пренумерација предмета), којом је утврђено да је ништаван уговор о размјени непокретности од 15. августа 1995. године, овјерен у Основном суду у Бањој Луци под бројем назначеним у пресуди, закључен између правне преднице апеланата и тужене. Наиме, наведеним уговором правна предница апеланата је своје непокретности, породичну стамбену зграду изграђену на к.ч. и уписану у зк. ул. назначен у пресуди и дворништу зграду, које се налазе у Бањој Луци у ул. Милана Радамана број 16, замјенила за непокретности тужене уписане у п.л. назначене у пресуди к.о. Вир, Република Хрватска. Слиједом наведеног, наложено

је успостављање ранијег земљишнокрњичног стања на непокретностима у Бањој Луци, какво је било прије укњиже предметних непокретности на име тужене и на основу уговора о размјени непокретности. Тужена је обавезана да апелантима преда у посјед и слободно располагање предметне непокретности, а апеланти су обавезани да туженој предају у посјед и слободно располагање предметне непокретности у Републици Хрватској. Такође, апеланти су обавезани да туженој на име улагања у породичну стамбену зграду и дворишни објекат у Бањој Луци у ул. Милана Радмана број 16. исплате износ од 47.800.00 КМ са законском затезном каматом. Ставом VIII изреке пресуде одлучено је да свака парнична странка сноси своје трошкове поступка.

22. Окружни суд је, одлучујући о жалбама апеланата и тужене против наведене пресуде Основног суда, донио Пресуду број 011-0-Гж-08-00159 од 13. фебруара 2008. године којом је жалба странака уважио и Пресуду Основног суда број 071-0-П-06-000621 од 19. октобра 2007. године укинуо у дијелу о трошковима поступка, те у том дијелу вратио на поновно суђење. Жалба апеланата је дјелимично уважена, првостепена пресуда је преиначена у ставу IV тако што је одбијен захтјев тужене да јој апеланти врате у посјед предметне непокретности у Републици Хрватској.

23. Врховни суд Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд), одлучујући о ревизији тужене против Пресуде Окружног суда број 011-0-Гж-08-00159 од 13. фебруара 2008. године, донио је Пресуду број 118-0-Рев-08-000 402 од 23. септембра 2009. године којом је ревизију одбио као неосновану. Основни суд је 13. октобра 2009. године запримио враћени предметни спис.

24. Основни суд је Рјешењем број 071-0-П-06-000621 од 24. фебруара 2010. године ван рочишта одлучио да у конкретном предмету свака парнична страна сноси своје трошкове поступка.

IV - Апелација

25. Апеланти сматрају да су им због недоношења одлуке у конкретном поступку повријеђени право на правично суђење у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), право на дом из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8. Европске конвенције, право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана I Протокола број I уз Европску конвенцију. Апеланти су навели редослијед догађаја истичући да су против првостепене пресуде изјавили жалбу јер им је наложено да туженој предају у посјед непокретности у к.о. Вир, Република Хрватска, иако је "у току поступка неспорно утврђено да никада нису ни правно ни фактички били у посједу наведених непокретности, чиме се очигледно и даље одуговлачило рјешавање предметног спора". Апеланти су истакли да су суду подносили више ургенција, молби за заказивање расправе, те тражили поступање према ЗПП. У том смислу су се писменим поднесцима обраћали Уреду омбудсмана Републике Српске, Независној правосудној комисији и другим органима за заштиту људских права, а све с циљем ажурирања конкретног поступка. Апеланти сматрају да је сасвим евидентно да су им повријеђена права самом дужином трајања поступка који траје од 1998. године, тј. десет година, те подносе захтјев за правичну компензацију на име нематеријалне штете у износу од 8.000.00 КМ.

Одговор на апелацију

26. Основни суд је у одговору на апелацију истакао да није било кршења уставних права парничних странака у поступку. Такође је наглашено да су неосновани наводи апеланата о томе да поступак траје од 1998. године јер су као законски наследници правне преднице 23. септембра 2002. године поднијели тужбу под словним бројем П-2142/02, а 17. децембра 2002. године поступак је спојен.

V - Релевантни прописи

27. Закон о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05) у релевантном дијелу гласи:

Члан 10.

Суд је дужан да спроведе поступак без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

Члан 11.

Првостепени поступак ће се, у правилу, састојати од два рочишта – једног припремног рочишта и једног рочишта за главну расправу.

Члан 94.

[...]

(2) Главна расправа ће се, у правилу, одржати најкасније у року од 30 дана од дана одржавања припремног рочишта. [...]

Члан 102.

(1) Свака странка треба у својим излагањима да изнесе све чињенице потребне за образложење својих приједлога, да понуди доказе потребне за утврђивање својих навода, те да се изјасни о наводима и понуђеним доказима противне странке.

(2) Странке могу током главне расправе да изнесу нове чињенице и предлажу нове доказе само ако учине вјероватним да без своје кривице нису били у могућности да их изнесу, односно предложе на припремног рочишту.

Члан 184.

Суд ће да донесе пресуду и изради писмени отправак најкасније у року од 30 дана од дана закључења главне расправе.

Члан 214. став 2.

Примјерак одговора на жалбу првостепени суд ће да достави жалцоцу одмах, а најкасније у року од осам дана од пријема одговора на жалбу.

Члан 217. ст. 1, 3. и 4.

Другостепени суд одлучује о жалби на сједници вијећа или на основу одржане расправе.

Другостепени суд одржаће сједницу вијећа, односно расправу, у року од 45 дана након што од првостепеног суда прими списе поводом жалбе.

Другостепени суд ће да донесе одлуку у року од 30 дана од дана одржавања сједнице вијећа на којој је одлучено о жалби, односно, ако је одржана расправа, у року од 30 дана од дана закључења расправе.

Члан 228.

Првостепени суд је дужан, одмах по пријему рјешења другостепеног суда, да одреди припремног рочиште или рочиште за главну расправу које ће се одржати најкасније у року од 30 дана од дана пријема рјешења другостепеног суда, те да изведе све парничне радње и да расправи сва спорна питања на која је упозорио другостепени суд у свом рјешењу.

VI - Допустивост

28. У складу са чланом VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

29. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

30. Уставни суд наглашава да, у складу са чланом 16. став 3. Правила Уставног суда, може изузетно да разматра апелацију и када нема одлуке надлежног суда, уколико апелација указује на озбиљна кршења права и основних слобода које штите Устав Босне и Херцеговине или међународни документи који се примјењују у Босни и Херцеговини. Имајући ово у виду, Уставни суд сматра да је предметна апелација и у вријеме доношења била допуштена. Коначно, апелација у овом дијелу испуњава и услов из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (prima facie) неоснована, нити постоји који други формални разлог због ког апелација није допуштена.

31. Имајући у виду одредбе члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 2, 3. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд закључује да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости у односу на право на доношење одлуке у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

VII - Меритум

32. Апеланти сматрају да је у предметном поступку пред Основним судом прекршено право на правично суђење у разумном року из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Право на правично суђење

33. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободе из става 2. овог члана, што укључује:

[...]

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

34. Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

35. Уставни суд запажа да је парнични поступак поводом тужбе апеланата грађанскоправне природе, а у ком се утврђују грађанска права апеланата који су заинтересовани да се у разумном року донесе коначна одлука о њиховом тужбеном захтјеву. Стога су у конкретном случају члан II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6. став 1. Европске конвенције примјенљиви.

Право на доношење одлуке у разумном року

а) Релевантни принципи

36. Уставни суд, прије свега, истиче да, према конзистентној пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда, разумност дужине трајања поступка мора да се оцјењује у свјетлу околности појединог предмета. При томе мора да се води рачуна о критеријумима успостављеним судском праксом Европског суда, а нарочито о сложености предмета, понашању страна у поступку и надлежног суда или других јавних власти, те о значају који конкретна правна ствар има за апеланта (види Европски суд, Микулић против Хрватске, апликација број 53176/99 од 7. фебруара 2002. године, Извјештај број 2002-1, став 38).

37. Сем тога, према пракси Европског и Уставног суда, велики број предмета узетих у рад није ваљано оправдање за прекршно одуговлачење поступка, напротив, то може да покаже да постоје озбиљни недостаци у организацији судског система (види Европски суд, Prohmeier против Немачке, пресуда од 1. јула 1997. године, став 64, Извјештаји 1997-IV).

38. Коначно, Европски суд је указао на то да је потребна нарочита марљивост надлежних власти у свим предметима који се тичу личног статуса и својства, а да је овај захтјев нарочито важан у државама у којима домаћи закон прописује да одређени судски поступци имају хитан карактер (види Европски суд, Borgese против Италије, пресуда од 26. фебруара 1992. године, серија А, број 228-Б, став 18.).

б) Период који се узима у обзир

39. Уставни суд запажа да су апеланти 23. септембра 2002. године, у својству законских наследника њихове правне преднице, покренули предметни поступак који је 23. септембра 2009. године окончан пресудом Врховног суда Републике Српске. Основни суд је рјешењем од 17. децембра 2002. године одбацио као неуредну ранију тужбу правне преднице апеланата, што апеланти даље нису оспоравали јер су се на рочишту одржаном 17. децембра 2002. године одрекли права на жалбу против наведеног рјешења. Дакле, релевантан период који Уставни суд треба узети у обзир при оцјени дужине предметног поступка је период од дана подношења тужбе апеланата до дана доношења пресуде Врховног суда, тј. период од седам година.

ц) Анализа разумности трајања поступка

40. У конкретном случају предметни поступак се тиче спора који су тужбом покренули апеланти ради утврђења ништавности уговора о замјени непокретности. С обзиром на чињенична и правна питања која је у конкретном случају требало ријешити, Уставни суд сматра да се не ради о нарочито сложенем судском поступку.

41. У вези са доприносом судова дужини поступка у конкретном случају, Уставни суд запажа да је Основни суд, одлучујући о тужби апеланата, своју прву пресуду донио у року нешто дужем од годину дана. У жалбеном поступку против наведене пресуде Окружни суд је оцијенио да је Основни суд незаконитим поступањем онемогућио апеланте да расправљају у поступку, те је пресудом укинуо првостепену одлуку и предмет вратио на поновни поступак. Уставни суд запажа да је Окружни суд своју одлуку донио у периоду краћем од двије године, с тим што је у том периоду прије доношења своје одлуке, учивши пропусте Основног суда, спис вратио првостепеном суду указујући на конкретне грешке и тражећи њихово отклањање. Даље, Уставни суд примјећује да је Основни суд у поновном поступку умјесто "да одмах по пријему рјешења другостепеног суда одреди припремно рочиште или рочиште за главну расправу које ће се одржати најкасније у року од 30 дана од дана пријема рјешења другостепеног суда", рочиште одредио тек након шест мјесеци. Након тога, Основни суд је био активан у рјешавању предмета и своју је одлуку у поновном поступку донио у периоду који је трајао дуже од годину дана и шест мјесеци. Даље, поновни жалбени поступак пред Окружним судом и поступак ревизије пред Врховним судом трајали су дуже од годину дана.

42. Уставни суд није могао из списка предмета да утврди да су апеланти својим понашањем утицали на дужину трајања поступка, напротив, апеланти су писменим поднесцима покушавали да изходе окончање поступка у разумном року. Основни суд се није

изјаснио о сложености предмета, а разлог дужине трајања поступка такође није образложио. Уставни суд запажа да су пропусти Основног суда у вођењу првостепеног поступка, због којих је предмет враћен на поновни поступак, утицали у значајној мјери да се продужи вођење, односно трајање конкретног поступка. У том смислу, Уставни суд посебно уочава пропуштање Основног суда као првостепеног суда које се огледа у томе да примјерак одговора тужене на жалбу апеланата против првостепене пресуде не достави пуномоћнику апеланата, а што је по закону обавезно.

43. Такође, Уставни суд уочава да је у одређеним фазама, пред Окружним и Врховним судом, поступак завршен у релативно кратком року. У вези с тим, Уставни суд подсјећа на конзистентну праксу Европског суда према којој дужина трајања поступка, на одређеним инстанцама посматраним појединачно, може да буде сматрана разумном. Међутим, у обзир мора да се узме поступак у цијелости и дужина трајања поступка на свим инстанцама заједно, као и сви остали критеријуми који се оцјењују у одлучивању о томе да ли је овај стандард из члана 6. став 1. прекршен (види Европски суд, Ruotulo против Италије, пресуда од 27. фебруара 1992. године, серија А, број 230-Д, став 99). Такође, Уставни суд подсјећа и на праксу Европског суда и сопствену јуриспруденцију према којима је дужност државе да организује свој правни систем тако да омогући судовима и јавним властима да се повинују захтјевима и условима из Европске конвенције (види Европски суд, Zanghi против Италије, пресуда од 19. фебруара 1991. године, серија А, број 194, став 2.1; и Уставни суд, Одлука број АП 1070/05 од 9. фебруара 2006. године, став 34). У том смислу, Уставни суд указује на то да, узето у цјелини, нема разлогом оправдања зашто је поступак у конкретном спору трајао седам година. Имајући у виду све наведено, будући да из списка предмета није могло да се утврди да су апеланти на било који начин допринијели дужини поступка, Уставни суд сматра да дужина конкретног поступка може да се стави на терет претежно Основном суду чија је одлука укидана због процедуралних пропуста и неправилно утврђеног чињеничног стања, а то је свакако допринијело дужини поступка.

44. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да свеукупна дужина предметног поступка не задовољава захтјев "разумности" из члана 6. став 1. Европске конвенције, те да постоји кршење права на "суђење у разумном року" као једног од елемената права на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

45. С обзиром на закључак у вези са повредом члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине, члана 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд сматра да није потребно да се посебно разматра дво апелације који се односи на наводно повреду члана II(3 ф) и к) Устава Босне и Херцеговине и члана 8. Европске конвенције, те члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, будући да се наводи о повреди овог права заснивају искључиво на тврдњама о недоношењу одлуке у разумном року.

Компензација

46. Апеланти су тражили компензацију на име нематеријалне штете због дужине трајања конкретног поступка. Према члану 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд може изузетно, на апелантов захтјев, да одреди накнаду за нематеријалну штету. Међутим, Уставни суд подсјећа на то да, за разлику од поступка пред редовним судовима, одговарајућу накнаду нематеријалне штете одређује у односу на утврђено кршење људских права и слобода, те обрачунава према критеријуму који је успоставио Европски суд за људска права, а прилагођено економској ситуацији у Босни и Херцеговини.

47. Приликом одлучивања о захтјеву апеланата за накнаду нематеријалне штете, Уставни суд упућује на раније утврђени принцип одређивања висине накнаде штете у оваквим случајевима (види Уставни суд, Одлука број АП 938/04, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 20/06, ст. 48-51). Према утврђеном принципу, апеланту би за сваку годину одгајања да се донесе одлука требало исплатити износ од приближно 150,00 КМ, а уколико се ради о хитном поступку 300,00 КМ. Имајући у виду да је конкретан поступак трајао седам година, Уставни суд должељује сваком апеланту накнаду нематеријалне штете у износу од по 1.050,00 КМ. Овај износ апелантима је дужна да исплати Влада Републике Српске у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке, а на име нематеријалне штете због кршења права на доношење одлуке у разумном року, због пропуста претежно Основног суда.

VIII - Закључак

48. Уставни суд закључује да постоји кршење права на доношење одлуке у разумном року из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције. Повреда наведеног права се огледа у томе што је поступак у предмету који се тиче грађанскоправног спора трајао седам година, због пропуста претежно Основног суда који за то није пружио задовољавајуће образложење.

49. На основу члана 61. ст. 1. и 2. и члана 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

50. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Др **Миодраг Симовић**, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија у предмету број **АП 3453/09**, рјешавајући апелацију **Марина Иваншевића**, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. став 4. тачка 9, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Миодраг Симовић, предсједник,
 - Валерија Галић, потпредсједница,
 - Сеада Палаврић, потпредсједница,
 - Мато Тадић, судија и
 - Мирсад Ђеман, судија,
- на сједници одржаној 28. априла 2010. године, донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Марина Иваншевића поднесена против Рјешења Суда Босне и Херцеговине број СИЖ-15/09 од 16. новембра 2009. године, Одлуке Централне изборне комисије Босне и Херцеговине број 06-1-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године, Рјешења Суда Босне и Херцеговине број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године и Рјешења Централне изборне комисије Босне и Херцеговине број 06-07-8-853/07 од 10. септембра 2009. године, у односу на члан 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, у односу на члан III(к) Устава Босне и Херцеговине и члан 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члан 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода у вези са правом на имовину из члана III(з) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одбацује се као недозвољена апелација Марина Иваншевића поднесена против рјешења Суда Босне и Херцеговине бр. СИЖ-15/09 од 16. новембра 2009. године и Увл-361/09 од 16. новембра 2009. године, Одлуке Централне изборне комисије Босне и Херцеговине број 06-1-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године, Рјешења Суда Босне и Херцеговине број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године и Рјешења Централне изборне комисије Босне и Херцеговине број 06-07-8-853/07 од 10. септембра 2009. године, у односу на право на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, због тога што је *ratione materiae* инкомпатибилна са Уставом Босне и Херцеговине.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Марин Иваншевић (у даљем тексту: апелант) из Сарајева, ког заступају Мартин Рауж и Никица Гржић, адвокати из Сарајева, поднио је 5. новембра 2009. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд). Апелант је поднио апелацију против Одлуке Централне изборне комисије Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ЦИКБиХ) број 06-1-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године, Рјешења Суда Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Суд БиХ) број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године и Рјешења ЦИКБиХ број 06-07-8-853/07 од 10. септембра 2009. године. Апелант је 9. децембра 2009. године допунио апелацију и доставио рјешења Суда БиХ број СИЖ-15/09 од 16. новембра 2009. године и број Увл-361/09 од 16. новембра 2009. године. Апелант је, такође, поднио захтјев за доношење привремене мјере којом би Уставни суд наложио ЦИКБиХ да одложи извршење Одлуке број 06-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године, до доношења одлуке о апелацији.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Суда БиХ и ЦИКБиХ затражено је 27. јануара 2010. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Суд БиХ је одговор на апелацију доставио 10. фебруара 2010. године, а ЦИКБиХ 5. фебруара 2010. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори на апелацију Суда БиХ и ЦИКБиХ достављени су апеланту 13. фебруара 2010. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедећи начин.

6. Рјешењем ЦИКБиХ број 06-07-8-853/07 од 10. септембра 2009. године, које је потврђено Рјешењем Суда БиХ број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године, утврђено је да је апелант као изабрани дужносник од 28. новембра 2008. године обављао функцију вијећника у Општинском вијећу Ново Сарајево, да је од 29. јануара 2009. године обављао функцију вијећника у Градском вијећу Града Сарајева и да је истовремено обављао функцију овлашћеног лица, тј. директора предузећа "Revicon" д.о.о. Сарајево, које је у 12. мјесецу 2008. године и у 2009. години склопило уговоре вриједности веће од 5.000.00 КМ годишње са органима који се финансирају из буџета на било ком нивоу власти. Тиме је повриједио одредбе члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса у органима власти у Федерацији Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Закон о сукобу интереса). На основу наведене одредбе закона, примјеном члана 16. став 1. истог закона, ЦИКБиХ је апеланту изрекао санкције неподобности за кандидовање за било коју функцију изабраног дужносника, носиоца извршне функције или саветника, у периоду од четири године након почињеног прекршаја, тј. од 10. септембра 2009. године, односно од дана доношења рјешења, те новчану казну у износу од 5.000.00 КМ коју је дужан да уплати у року од 30 дана од дана извршности рјешења на депозитни рачун Буџета Федерације Босне и Херцеговине.

7. У образложењу рјешења ЦИКБиХ од 10. септембра 2009. године је наведено да се предметни поступак водио због повреде одредаба члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса. У конкретном случају, ЦИКБиХ је након изведених доказа, увида у службену базу података ЦИКБиХ, апелантову изјаву од 6. маја 2009. године, апелантову службену и пословно-финансијску документацију, неспорно утврдио да је апелант имао статус вијећника и у општинском и у градском вијећу, тј. да је имао статус изабраног дужносника, да је обављао функцију овлашћеног лица, директора у приватном предузећу "Revicon" д.о.о. Сарајево, чији је једини сопственик, и да је наведено предузеће склапало уговоре вриједности веће од 5.000.00 КМ годишње са органима који се финансирају из буџета било ког нивоа власти. Према томе, ЦИКБиХ је закључио да су кумулативно испуњени сви законски услови за утврђивање апелантове одговорности због повреде одредбе члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса, а у односу на врсту и висину санкције, апеланту је изречена облигаторна санкција из члана 16. став 1. истог закона, неподобности кандидовања за било коју функцију изабраног дужносника, носиоца извршних функција или саветника у периоду од четири године након почињеног прекршаја и новчана казна. Апеланту је санкција одређена у односу на период у ком се апелант налазио у сукобу интереса, висину средстава која су остварена пословањем приватног предузећа преко законског утврђеног максимума као и апелантове личне и имовинске прилике. Као отежавајуће околности ЦИКБиХ је истакао чињеницу да апелант до дана доношења предметног рјешења није отклонио постојећи сукоб интереса.

8. У образложењу Рјешења Суда БиХ број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године је наведено да је апелант у жалби указао на то да, према одредби члана 19 став 1. Закона о сукобу интереса у институцијама власти Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Закон о сукобу интереса БиХ), жалба може да се поднесе само због материјалних и процедуралних повреда, те да таква жалба није дјелотворан правни лијек јер не омогућава преиспитивање исправности чињеничног стања. Суд БиХ је, даље, истакао да ниједну од наведених утврђених чињеница апелант није оспорио у својој изјави од 6. маја 2009. године датој ЦИКБиХ прије доношења оспореног рјешења, која му је омогућила да учествује у том поступку. Даље је наведено да је на основу релевантних чињеница ЦИКБиХ објективно закључио да је апелант повриједио одредбу члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса, па му је, правилно примјењујући одредбу члана 16. став 1. истог закона, изрекао наведене санкције. У односу на апелантов жалбени навод о недостатку дјелотворног правног лијека у конкретном случају, Суд БиХ је сматрао да, када би се и прихватило да члан 19 став 1. Закона о сукобу интереса БиХ није омогућио дјелотворан правни лијек против рјешења ЦИКБиХ, ни то не би утицало на законитост одлуке јер у овом поступку ниједну од релевантних чињеница апелант

није оспорио. Суд БиХ је навео да је предметно рјешење донесено примјеном члана 81. став 1. Закона о управним споровима БиХ (у даљем тексту: ЗУС).

9. Одлуком ЦИКБиХ број 06-1-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године апеланту је као вијећнику у Општинском вијећу Ново Сарајево, изабраном на локалним изборима 2008. године са листе Социјалдемократске партије Босне и Херцеговине, утврђен престанак мандата, као и престанак мандата вијећника у Градском вијећу Града Сарајева освојен на листи кандидата Социјалдемократске партије Босне и Херцеговине за Градско вијеће Града Сарајева, даном доношења ове одлуке. Такође је утврђено да ће се након правоснажности ове одлуке, а у складу са одредбама Изборног закона Босне и Херцеговине и Статута Града Сарајева, наведени управљени мандат додјелити сљедећим квалификованим кандидатима.

10. Суд БиХ је Рјешењем број СИЖ-15/09 од 16. новембра 2009. године одбио као неосновану апелантову жалбу изјављену против Одлуке ЦИКБиХ број 06-1-07-1-167/09 од 22. октобра 2009. године.

11. У образложењу рјешења је наведено да је суд, испитујући оспорену одлуку у границама апелантових жалбених навода, закључио да је апелантов приговор неоснован јер је одлука ЦИКБиХ донесена на основу правилне примјене одредаба члана 2.9 став 1. тачка 14. у вези са чланом 1.10 став 1. тачка 8, члана 13.6 став 1. и члана 13.10 став 2. Изборног закона Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08 и 37/08; у даљем тексту: Изборни закон) и члана 6. Инструкција о начину и поступку утврђивања престанка мандата изабраном члану тијела власти прије истека мандата на који је изабран ("Службени гласник БиХ", број 65/08). Наиме, изабраном члану органа власти на свим нивоима власти престаје мандат прије истека времена на који је изабран ако из било ког разлога утврђеном законом изгуби право да буде биран.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

12. Апелант се жали на повреду права на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), права на имовину из члана II(3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, права на слободне изборе из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију и права на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције у вези са правом на имовину.

13. Наводе да је члан 6. став 1. Европске конвенције у конкретном случају примјенљив апелант посебно образлаже истичући да му је одлуком ЦИКБиХ због повреде из члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса изречена санкција која се састоји од двије казне: неподобности за кандидовање за било коју функцију изабраног дужносника, носилаца извршне власти или савјетника за период од четири године, те новчане казна у износу од 5.000 КМ. Дакле, изречена санкција се не тиче само његових политичких права већ утиче и на његове економске интересе - имовину, који су по својој природи, посебно када се ради о новчаним казнама због непоштовања одређених законских одредаби, увијек грађанска права. Даље, апелант истиче да му је познато да је Уставни суд у својој Одлуци број АП 35/03 од 28. јануара 2005. године изразио став да право на слободне изборе није грађанско право већ оно спада у субјективно политичко право које се односи на право гласа и право да се буде биран на изборима за законодавне органе..., те да, стога, Уставни суд закључује да члан 6. став 1. Европске конвенције није примјенљив у конкретном случају с обзиром на то да се у поступку који је окончан оспореном пресудом Суда БиХ нису утврђивала апелантова грађанска права и обавезе из члана 6. став 1. Европске конвенције. С тим у вези, наводи да се у конкретном случају нису утврђивала апелантова грађанска права из члана 6. став 1. Европске конвенције, с обзиром на то да се жалио на то да је формалном и погрешном примјеном Амандмана XXXIV став 4 на Устав ФБиХ оштећен приликом утврђивања резултата избора делегата за Дом народа Парламента Федерације БиХ. Предметна апелација је била фокусирана искључиво на повреду једног политичког права, које је заштићено одредбом члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, а апелант се није експлицитно позвао на повреду права на правично суђење, иако је Уставни суд употребио формулацију из апелације произилази да се апелант жали због непоштовања права из чл. 6. и 13. Европске конвенције. Оно што апелант сматра као најважније у вези са наведеним предметом и што га чини различитим од његовог случаја јесте да он у конкретном случају није кажњен новчаном казном, па сматра да пракса из Одлуке број АП 35/03 не може да се примени у његовом случају. Такође, мишљења је да је погрешна пракса Уставног суда према којој су *ratione materiae* недопустиве апелације у предметима у

којима је ЦИКБиХ, поступајући према одредбама Закона о сукобу интереса, изрекао санкцију која се састоји од двије казне, забране кандидовања у одређеном периоду и новчане казне (одлуке бр. АП 2418/06 од 18. децембра 2008. године, АП 2095/07 од 15. јануара 2009. године и АП 1302/09 од 10. јуна 2009. године).

14. Даље, апелант се жали на то да му је повријеђено право на правично суђење јер није био саслушан у својству странке пред Судом БиХ, иако је то тражио у својој жалби коју је изјавио против Рјешења ЦИКБиХ број 06-07-8-853/07 од 10. септембра 2009. године, коју је суд Рјешењем број СИЖ-10/09 одбио као неосновану. Након тога је поднио захтјев за преиспитивање наведеног рјешења, који је Суд БиХ Рјешењем број Увл-361/09 од 16. новембра 2009. године одбацио као недозвољен. Апелант, стога, сматра да је наведеним поступањем судова онемогућен да се изјасни о свим чињеницама и околностима које су важне за доношење рјешења. Такође се жали да у моменту давања изјаве ЦИКБиХ није имао могућност да користи стручну помоћ адвоката.

15. Апелант се, даље, жали да му је повријеђено право на дјелотворан правни лијек у вези са правом на имовину јер сматра да се жалба из члана 19. став 1. Закона о сукобу интереса БиХ само формално може назвати жалбом. Наиме, наведеним чланом је прописано да жалба може да се поднесе искључиво "из области примјене овог Закона", што, према апелантовом мишљењу, значи да жалба може да се поднесе само због материјалних и процедуралних повреда наведеног закона. То истовремено значи да жалба не може да се поднесе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Апелант истиче да таква жалба нема основно својство жалбе као редовног правног лијека, што жалбу чини много ефективнијом у односу на остале углавном ванредне правне лијекове, као што је, на примјер, ревизија. Предметна законска одредаба је ограничила апеланта да наведено рјешење ЦИКБиХ није могао да оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У односу на образложење Суда БиХ да апелант није оспорио релевантне чињенице, апелант је истакао да је у жалби од 29. септембра 2009. године указао на то да у вези са утврђеним чињеничним стањем: "...има бројне примједбе које се првенствено односе на временски период у ком је контролирано пословање фирме *Revison*, затим укупни износи пословања са појединим органима". Такође је навео да није јасан навод Апелационог суда БиХ да апелант може да оспори чињенично стање, када му Закон о сукобу интереса БиХ не даје такву могућност (апелант би, на примјер, предложио вјештачење посредством сталног судског вјештака финансијске струке). Даље је навео да поменути закон не прописује чак никакве одлуке, то јесте коју врсту одлука Суд БиХ може да донесе када рјешава о жалбама против одлука ЦИКБиХ, а, сем тога, Закон не прописује ни супсидијарну примјену другог закона у ситуацијама које он не регулише. Када се овоме дода да члан 19. Закона о сукобу интереса БиХ не садржи одредбе о томе да ли жалба Апелационом одјељењу Суда БиХ има суспензивно и деволутивно дјеловање, према апелантовом мишљењу, не постоји нити правна сигурност за вријеме док суд преиспитује одлуку донесену према Закону о сукобу интереса. Апелант закључује да на наведени начин редуцирана жалба не може да има својство дјелотворног правног лијека.

16. Такође, апелант се жали на то да му је повријеђено и право на слободне изборе због тога што је право на слободне изборе субјективно политичко право које се односи на "право гласа" и "право да се буде биран на изборима за законодавне органе", па, уколико би се одредба члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса тумачила на рестриктиван и екстензиван начин, како је то учинио ЦИКБиХ, онда би то, према апелантовом мишљењу, практично значило да се сопственицима приватних фирми које послују са државним органима унапријед онемогућава наведено право, тј. да се буде биран на изборима за законодавне органе власти. То се нарочито односи на његов случај јер је сопственик предузећа које је по природи своје дјелатности значајно усмјерено на рад са органима који се финансирају из буџета, с обзиром на то да се бави консалтингом из области пореског законодавства, у оквиру којег издаје часопис "Порезни савјетник", те на ту тему организује бројне семинаре, што је врло интересантно за државне органе који се редовно јављају као корисници услуга ове фирме, па, стога, и када би престао да ради са државним органима, то би довело у питање ликвидност његове фирме.

17. Наметање обавезе плаћања новчане казне апелант сматра незаконитим поступањем, чиме је дошло до уплитања у његово право на имовину. Наиме, оспореним рјешењем му је наложено плаћање новчане казне у високом износу од 5.000 КМ, па сматра да му је повријеђено право на имовину из члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Тврди да мишљења у његовој имовини није извршено на основу закона, с обзиром на то да му је новчана казна незаконито утврђена у поступку у ком му није омогућено да буде саслушан као странка, те да директно суду презентује доказе и аргументе који му иду у корист.

б) Одговор на апелацију

18. Суд БиХ је у одговору на апелацију навео да је рјешење овог суда, које апелант оспорава апелацијом, засновано на правилном утврђењу релевантних чињеница, на које су правилно примјењене одредбе члана 1. став 2., члана 6. став 2. и члана 16. став 1. Закона о сукобу интереса. Суд свој став сматра правилним јер је ограничавање апелантових права у интересу шире друштвене заједнице и с циљем стварања реалних услова у којима ће изабрани дужносници обављати своју функцију законито, објективно и непристрасно. Према томе, Суд БиХ предлаже да се апелација одбије као неоснована.

19. ЦИКБиХ у одговору на апелацију наводи да је у конкретном случају, поступајући по службеној дужности, донио одлуку на основу утврђеног чињеничног стања, те у складу са одредбама Закона о сукобу интереса, Закона о управном поступку и Закона о сукобу интереса БиХ. Истиче да нису тачни апелантови наводи да му је повријеђено право из члана 6. став 1. Европске конвенције јер приликом давања изјаве није имао могућност да користи стручну помоћ адвоката, будући да таква изјава није дата пред независним и непристрасним законом установљеним судом. ЦИКБиХ тврди да је апелант изјаву дао 6. маја 2009. године, у присуству свога адвоката Николе Гржића, како је то и прописано чланом 18 Закона о сукобу интереса БиХ, будући да је ЦИКБиХ дужан да прије изрицања санкција омогући лицу против ког се води поступак давање изјаве, а што је, у складу са наведеним чланом, и учињено. Даље, ЦИКБиХ оспорава апелантове наводе да му је повријеђено право на дјелотворан правни лијек у вези са правом на имовину, јер му је, у складу са чланом 15. став 1. Закона о управном поступку и чланом 19 Закона о сукобу интереса БиХ, било омогућено да поднесе жалбу на одлуку ЦИК-а, што је апелант и учинио. Даље, ЦИКБиХ оспорава апелантове наводе да му је повријеђено право на имовину јер му је казна незаконито утврђена због тога што је неспорно утврђено да је апелант повриједио одредбу члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса, па су се тако стекли услови за изрицање наведене санкције, новчане казне. Стога, ЦИКБиХ предлаже да се предметна апелација одбаци као недозвољена, или одбије, будући да не постоје повреде Устава Босне и Херцеговине на које се апелант позива.

V - Релевантни прописи

20. Закон о сукобу интереса у органима власти Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине", број 70/08) у релевантном дијелу гласи:

I - Сукоб интереса

Члан 1.

Опште одредбе

(1) Ради спречавања сукоба интереса овим Законом уређују се посебне обавезе изабраних дужносника, носилаца извршних функција и савјетника у органима власти у Федерацији Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Федерација), кантона и јединица локалне самоуправе у вршењу јавне функције.

(2) Сукоб интереса постоји у ситуацијама у којима изабрани дужносници, носиоци извршних функција и савјетници имају приватни интерес који утиче или може да утиче на законитост, отвореност, објективност и непристрасност у вршењу јавне функције.

Члан 6.

Владина улагања у приватна предузећа

[...]

(2) Изабрани дужносници, носиоци извршних функција и савјетници, за вријеме вршења дужности, не могу да буду чланови скупштине, надзорног одбора, управе или менаџмента, нити бити у својству овлашћеног лица било ког приватног предузећа које склапа уговоре вриједности веће од 5.000.00 КМ годишње са органима који се финансирају из буџета на било ком нивоу власти.

Члан 15.

Поступак пред Централном изборном комисијом Босне и Херцеговине, као и жалбени поступак, покреће се и води у складу са Законом о сукобу интереса у институцијама власти Босне и Херцеговине.

Члан 16.

(1) Ако се утврди да неки изабрани дужносници, носилац извршне функције или савјетник крши одредбе чл. 5, 6, 8 и 9 овог Закона, он се сматра неподобним да се кандидује за било коју функцију изабраног дужносника, носиоца извршне функције или савјетника у периоду од четири године након почињеног прекршаја. Сем тога, изабрани дужносници, носилац извршне функције или савјетник може да буде новчано кажњен у износу од 1.000.00 КМ до 10.000.00 КМ.

[...]

21. Закон о сукобу интереса у институцијама власти Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 16/02, 14/03, 12/04 и 63/08) у релевантном дијелу гласи:

Члан 19.

1. Жалбу на одлуку Централне изборне комисије БиХ, из области примјене овог закона, рјешава Апелационо одјељење Суда Босне и Херцеговине.

2. Жалба се подноси у року од 15 дана од дана пријема одлуке, преко Централне изборне комисије БиХ.

22. Закон о управним спорovima Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 19/02, 88/07 и 83/08) у релевантном дијелу гласи:

IX - Поступак поводом изборних жалби

Члан 81.

Кад Апелационо одјељење [Суда БиХ] нађе да је жалба основана, донијеће одлуку којом ће одредити да се уклоне неправилности којима је повријеђено изборно право. У противном, одбиће жалбу.

Апелационо одјељење ће одлуком из става 1 овог члана одредити мјере које треба предузети да би се отклониле неправилности којима је повријеђено изборно право подносиоца жалбе, остављајући рок за извршење и одредити санкције за случај неизвршења одлуке.

Члан 82.

Одлука Апелационог одјељења поводом жалбе уложене због повреде изборног права је коначна и обавезујућа.

VI - Допустивост

23. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

24. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о последњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

25. У конкретном случају, Уставни суд ће апелантове наводе о томе да му је повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, због тога што није био саслушан у својству странке пред Судом БиХ, испитати у односу на одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине и члана 16. ст. 1 и 4 тачка 9 Правила Уставног суда.

Члан VI/36) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу кад она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

Члан 16. став 4. тачка 9. Правила Уставног суда гласи:

(4) Апелација није допуштена и ако постоји неки од следећих случајева:

9. апелација је *ratione materiae* инкомпатибилна са Уставом.

26. У вези са апелантовим наводима о томе да му је оспореним одлукама повријеђено право на правично суђење јер није саслушан у својству странке пред Судом БиХ, Уставни суд, прије свега, подсећа на то да је, према јуриспруденцији органа Европске конвенције и Уставног суда, за примјену гаранција права на правично суђење у неком поступку, као опште правило, неопходно да постоји спор око права и обавеза и да они буду грађанске природе, односно да се ради о поступку у ком се утврђује основаност кривичне оптужбе. У погледу рјешавања изборних спорова који се односе на изабране дужноснике, Европски суд је изричито нагласио да ови спорови излазе из грађанских и кривичних оквира члана 6. став 1. Европске конвенције, у складу са његовом досадашњом праксом израженом у предмету *Pietre-Bloch* против Француске (пресуда од 21. октобра 1997. године, Извјештаји 1997-VI).

27. На основу наведеног, Уставни суд закључује да се у конкретном случају ради о спору који је ван оквира члана 6. став 1. Европске конвенције, а члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине у овом случају не пружа шири обим заштите, те су апелантови наводи у вези са повредом права на правично суђење инкомпатибилни *ratione materiae* са Уставом Босне и Херцеговине. Такође, Уставни суд подсећа на то да је о истом правном питању већ разматрао у Одлуци о допуштивости број АП 2418/06 од 18. децембра 2008. године (доступна на web-stranici.ustavnog.suda.www.ustavnisud.ba). У односу на Рјешење Суда БиХ број Увл-361/9 од 16. новембра 2009. године, којим је одбачен као недозвољен апелантов

захтјев за преиспитивање Одлуке Суда БиХ број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године, Уставни суд је одлучио да и овај дио апелације одбаца као недозвољен јер је, због наведених разлога, инкомпатибилан *ratione materiae* са Уставом Босне и Херцеговине. У складу са наведеним, а имајући у виду одредбе члана 16. ст. 1. и 4. тачка 9. Правила Уставног суда, према којима ће се апелација одбацити као недозвољена уколико је инкомпатибилна *ratione materiae* са Уставом Босне и Херцеговине, Уставни суд је у односу на наводе о повреди права на правично суђење из члана П/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције одлучио као у диспозитиву одлуке.

28. Апелант, даље, сматра да су му оспореним одлукама повријеђени право на слободне изборе из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, право на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију и право на дјелотворан правни лијек из члана 13 Европске конвенције у вези са правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Уставни суд запажа да у конкретном случају апелант оспорава Рјешење Суда БиХ број СИЖ-10/09 од 14. октобра 2009. године, против ког нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Оспорено рјешење апелант је примио 16. октобра 2009. године, апелација је поднесена 5. новембра 2009. године, а апелацију је допунио 9. децембра 2009. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. Према томе, апелација у односу на ове наводе испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

29. Имајући у виду одредбе члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација у односу на апелантове наводе о кршењу права на слободне изборе из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, права на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију и права на дјелотворан правни лијек из члана 13 Европске конвенције у вези са правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију испуњава услове у погледу допуштености.

VII - Меритум

30. Апелант се жали да су му оспореним одлукама повријеђени право на слободне изборе из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, право на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију и право на дјелотворан правни лијек из члана 13 Европске конвенције у вези са правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на слободне изборе

31. Члан 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију гласи:

Високе стране уговорнице се обавезују да у примјереним временским размацима одржавају слободне изборе с тајним гласањем, под условима који обезбеђују слободно изражавање мишљења народа при избору законодавних тијела.

32. Апелант се жали да му је оспореним одлукама ускраћено право на слободне изборе јер је право на слободне изборе субјективно политичко право које се односи на "право гласа" и "право да се буде биран на изборима за законодавне органе", и због тога што сматра да ЦИКБиХ рестриктивним тумачењем одредбе члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса сопственицима приватних фирми које послују са државним органима унапријед онемогућава наведено право, тј. да се буде биран на изборима за законодавне органе власти.

33. Уставни суд подсјећа на то да је чланом П/2 Устава Босне и Херцеговине прописано да се права и слободе предвиђене Европском конвенцијом и њеним протоколима директно примјењују у Босни и Херцеговини, те да ови акти имају приоритет над свим осталим законима, док је чланом 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију утврђено право на слободне изборе које укључује активно (право да се гласа) и пасивно бирачко право (право да се кандидује) при избору законодавних органа.

34. Уставни суд указује на ставове Европског суда који је у више својих одлука нагласио да права која гарантује члан 3. Протокола број 1 нису апсолутна, те је закључио да државе уговорнице у својим унутрашњим правним системима право појединца да гласа и буде биран ограничавају условима који у принципу нису недозвољени. Европски суд је закључио да државе уговорнице у овој сфери имају широк степен слободне процјене као и да је задатак суда да се увјери да ти услови не "ограничавају ова права до те мјере да угрожавају њихову суштину и лишавају их њихове ефективности; да су ови услови уведени како би задовољили легитиман циљ ком се тежи; да примјене средства нису непропорци-

онална" (види Европски суд, Mathieu-Mohin и Clerfayt против Белгије, пресуда од 2. марта 1987. године, став 52).

35. У конкретном случају, Уставни суд примјеђује да је оспореним одлукама утврђено да је апелант истовремено обављао функцију изабраног дужносника, вијешника у општинском и градском вијећу, и да је истовремено као оснивач, сопственик и директор предузећа "Revison" склапао уговоре веће од 5.000.00 КМ са органима који се финансирају из буџета било ког нивоа власти. Тиме је прекршио одредбе члана 6. тачка 2. Закона о сукобу интереса, па су му изречене следеће санкције; неподобности за кандидовање за било коју функцију изабраног дужносника, носиоца извршне функције или савјетника у периоду од четири године након подињеног прекршаја, тј. од 10. септембра 2009. године, односно од чана доношења рјешења; и новчану казну у износу од 5.000.00 КМ. Оспореним одлукама апеланту је, између осталог, изречена санкција да је неподобан да се кандидује за било коју непосредно или посредно изабрану функцију у периоду од четири године, тј. да је неподобан да се кандидује и при избору законодавних органа, како то прописује члан 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Дакле, Уставни суд закључује да је наведени члан примјенљив на апелантов случај.

36. Члан 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, који подразумева активно и пасивно бирачко право, та права не наводи експлицитно, а поготово их не дефинише, те оставља простор за "претпостављена ограничења" (види Европски суд за људска права, Labita против Италије, пресуда од 6. априла 2000. године, представка број 26772/95, став 2.01), с тим да та ограничења не угрожавају суштину ових права и не лишавају их њихове ефективности, да су уведена како би задовољили легитиман циљ и да та ограничења нису непропорционална.

37. Доводећи у везу наведене принципе са конкретним методом, Уставни суд сматра да наведено ограничење представља легитиман циљ од општег интереса у смислу члана 3. Протокола број 1 Европске конвенције будући да се њиме жели постићи да изабрани дужносници своју функцију обављају објективно и непристрасно, а што је могуће постићи једино уколико се њихови приватни интереси у цијелости одвоје од њиховог јавног ангажмана.

38. Уставни суд подсјећа на то да је у својој Одлуци о допуштености и меритуму број У 14/09 од 29. јануара 2010. године (доступна на web-stranici Уставног суда www.ustavnusud.ba) одбио као неоснован захтјев за оцјену уставности члана 16. став 1. Закона о сукобу интереса, који, такође, предвиђа ограничења "пасивног бирачког права", те утврдио да је наведена одредба у складу са чланом П/2 Устава Босне и Херцеговине у вези са чланом 3. Протокола број 1 Европске конвенције и чланом IX/1 Устава Босне и Херцеговине. Уставни суд је у наведеној одлуци истакао: "...да оспорену одредбу треба посматрати у контексту дискреционог права државе да при остваривању одређених права појединца постави извјесна ограничења. Уставни суд сматра да наведена ограничења неспорно представљају циљ од општег интереса. [...] Стварање законодавног оквира који ће искључити превагу личног интереса у односу на општи интерес тако да изабрани дужносници у вршењу своје функције поступају одговорно, непристрасно и отворено, што је као циљ и дефинисано чланом 1. став 2. Закона о сукобу интереса, представља и легитиман циљ у смислу члана 3. Протокола број 1 Европске конвенције".

39. Уставни суд, такође, наглашава да је, према пракси Европског суда (види, нпр., Европски суд, Krasnov и Skuratov против Русије, пресуда од 31. марта 2008. године, став 42) неопходно утврдити да ли је ограничење прописано законом пропорционално циљу који се жели постићи, односно да ли је прописано ограничење у толикој мјери ограничило пасивно бирачко право да угрожава саму суштину овог права, те га лишава његове ефективности. Уставни суд подсјећа на чињеницу да је и питање пропорционалности анализирао у цитираној Одлуци број У 14/09 у оквиру права из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Том приликом Уставни суд је истакао: "...да сматра да оспорена одредба не ограничава право лица да се кандидује за законодавне органе али ту пријаву подвргава одређеним увјетима". Уставни суд је у цитираној одлуци закључио да предметна ограничења не ограничавају пасивно бирачко право до те мјере да угрожавају саму суштину овог права, односно да га лишава његове ефективности. Будући да општи интерес у смислу објективности, независности, непристрасности, те апсолутне посвећености изабраног дужносника јавној функцији на коју је изабран, с циљем добробити друштва као цјелине, претеже над интересом појединца да без ограничења буде биран у законодавне органе и истовремено обавља значајне функције у јавним и приватним предузећима, Уставни суд сматра да предметна ограничења задовољавају и критеријум пропорционалности. Аналогно томе, Уставни суд сматра да су и у конкретном случају ЦИКБиХ и Суд БиХ водили довољно рачуна да прописана ограничења служе легитимном циљу који се у коначници своди на спречавање злоупотребе јавне функције ради

остварења личне користи. Ограничење има разумно оправдање и не ограничава апелантово пасивно бирачко право до те мјере да угрожава суштину овог права, будући да је пропорционално циљу шире друштвене заједнице у смислу транспарентности изборног процеса, те објективности, законитости, независности и непристрасности изабраног дужносника у вршењу јавне функције.

40. Због тога, Уставни суд закључује да су апелантови наводи о кршењу права на "слободне изборе" из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију неосновани.

Право на имовину

41. Члан II(3к) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободе из става 2. овог члана, што укључује:

[...]

к) Право на имовину.

Члан 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију гласи:

1. Свако физичко или правно лице има право на мирно и неометано уживање своје имовине. Нико не може да буде лишен своје имовине, сем у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим принципима међународног права.

2. Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примјењује такве законе које сматра потребним да би надзирала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбиједила наплату пореза или других доприноса или казни.

42. Прво питање на које Уставни суд мора да одговори и које се намеће у конкретном предмету јесте да ли новчана казна која је изречена апеланту представља имовину у смислу члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

43. С тим у вези, Уставни суд подсјећа на то да, у складу са одредбом става 2. члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, држава има право да "примјењује такве законе које сматра потребним да [...] би обезбиједила наплату пореза или других доприноса или казни". Ова одредба представља изузетак од члана 1. став 1. који гарантује мирно уживање имовине, јер цитирани став "ни на који начин не утиче на право државе да примјењује такве законе" којим обезбјеђује наплату казни. Приликом доношења таквих закона законодавац ужива широко поље пројекције и одлучивања (види Европски суд за људска права у предмету *Gasus Dosiger – und Fördertechnik GmbH* против Холандије, пресуда од 23. фебруара 1995. године, серија А, број 306-Б, став 60). Даље, Уставни суд подсјећа на свој ранији став да изрицање новчаних казни може да се дефинише као "лишавање" имовине у смислу друге реченице става 1. члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, те, према томе, оно мора да испуњава услове из наведеног члана (види Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 498/04 од 23. марта 2005. године, став 2.2, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 32/05). Другим ријечима, чак и ако су новчане казне изузетак у складу са другим ставом, Уставни суд ће процијенити да ли изречене новчане казне, у односу на имовину, испуњавају услове принципа законитости и пропорционалности и да ли је надлежни орган злоупотребио своје законом предвиђене надлежности.

44. Према томе, изречена новчана казна може да се сматра имовином у смислу члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. С друге стране, изрицање новчане казне може да се дефинише као "лишавање" имовине у смислу друге реченице 1. става 1. члана Протокола број 1 уз Европску конвенцију, те, према томе, оно мора да испуњава услове из наведеног члана.

45. Да би лишавање имовине било у складу са другом реченицом става 1. члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију, оно мора да буде: (а) предвиђено законом, (б) у јавном интересу и (ц) у складу са општим принципима међународног права. У погледу законитости, мијешање у имовину је законито само ако је закон који је основа за такво мијешање (а) приступачан грађанима, (б) формулисан са одговарајућом тачношћу и прецизношћу да би се грађанима омогућило да прилагоде своје поступке и (ц) компатибилан са владавином права, што значи да правна слобода одлучивања коју уживају извршни органи не смије да буде неограничена, односно закон мора грађанима да обезбиједи одговарајућу заштиту од произвољног мијешања. У погледу јавног интереса мора постојати разуман однос пропорционалности између коришћених средстава и циља ком се тежи. Другим ријечима, надлежни орган мора да утврди да ли је успостављена правична равнотежа између потреба јавног интереса и интереса појединца (види Европски суд за људска права, предмет *Spogong and Lönnroth*, одлука од 23. септембра 1982. године, серија А, број 52, ст. 69. и 73.). Приликом

утврђивања постојања правичне равнотеже, држава има широку слободу одлучивања у погледу одабира средстава примјене и утврђивања оправданости посљедица такве примјене у јавном интересу ради остваривања сврхе предметног закона.

46. У конкретном случају, Уставни суд запажа да је апеланту новчана казна изречена због повреде члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса а у вези са чланом 16. став 1. истог закона. Уставни суд подсјећа на то да је чланом 6. став 2. наведеног закона прописано да изабрани дужносници, носиоци извршних власти и савјетници за вријеме обављања функције не могу да буду чланови скупштине, надзорног одбора, управе или менаџмента, нити бити у својству овлашћеног лица било ког приватног предузећа које склапа уговоре вриједности веће од 5.000.00 КМ годишње са органима који се финансирају из буџета на било ком нивоу власти. Чланом 16. став 1. истог закона је прописано да ако се утврди да неки изабрани дужносници, носилац извршне функције или савјетник крши одредбе чл. 5, 6, 8. и 9. овог Закона, он се сматра неподобним да се кандидује за било коју функцију изабраног дужносника, носиоца извршне функције или савјетника у периоду од четири године након почињеног прекршаја. Сем тога, изабрани дужносници, носилац извршне функције или савјетник може да буде новчано кажњен у износу од 1.000.00 КМ до 10.000.00 КМ. Текст наведених одредби закона на које су се позвали ЦИКБиХ и Суд БиХ у поступку утврђивања одговорности и изрицања новчане санкције апеланту језички је јасан, те је, према томе, апелант могао да предвиди могућу санкцију у случају повреде наведених одредби Закона о сукобу интереса.

47. Даље, Уставни суд сматра да је законско уређење изрицања новчане казне у случају повреде релевантних одредби Закона о сукобу интереса у јавном интересу и ради заштите имовине друштвене заједнице од поједица који су у позицији да својим јавним ангажовањем крше забрану дјеловања у сукобу интереса због приватних интереса. У том случају, Уставни суд прихвата да је спречавање кршења законом прописаних услова у вршењу јавне функције легитиман циљ који је у јавном интересу (види, *mutatis mutandis*, Европски суд за људска права, *Hentrich* против Француске, пресуда од 3. јула 1995. године, серија А, број 296-А, став 39 и даље).

48. Уставном суду остаје да, у конкретном случају, утврди: а) да ли је лишавање имовине предвиђено законом, б) да ли лишавање служи законитом циљу у јавном интересу и ц) да ли је лишавање пропорционално циљу, тј. да ли успоставља правичну равнотежу између апелантовог права и општег интереса.

49. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су се управни органи и суд, као јавна власт, умјешали у апелантово право на имовину када му је због повреде релевантних одредби Закона о сукобу интереса изречена новчана казна ради постизања легитимних циљева у јавном интересу. Коначно, изрицање новчане казне за непоштовање услова прописаних наведеним одредбама закона је начин који стоји на располагању органима власти да онемогуће такве активности. Сем тога, изузев апелантових навода да му је новчана казна изречена на незаконит начин, апелант није навео никакав други разлог који би ишао у прилог произвољности оспорених рјешења. Стога, Уставни суд закључује да су предметна рјешења законита. Даље, Уставни суд сматра да начин на који су органи управе и суд примјенили законске одредбе не може да се сматра произвољним, те да нису повријеђена апелантова уставна права када се држава, односно суд и управни орган, примјењујући релевантне одредбе закона, умјешала у апелантово право на имовину на начин који је пропорционалан јавном интересу и његовим правима. При томе су водили рачуна о разумном односу пропорционалности између средстава која се користе и циља који се жели постићи.

50. Уставни суд закључује да начин на који су органи управе и суд примјенили законске одредбе не може да се сматра произвољним, те да нису повријеђена апелантова уставна права када се држава, односно суд, примјењујући релевантне одредбе закона, умјешала у апелантово право на начин који је пропорционалан јавном интересу и његовим правима. Уставни суд, такође, сматра да је успостављена правична равнотежа између заштите апелантове имовине и захтјева општег интереса.

51. Стога, Уставни суд закључује да су неосновани апелантови наводи о повреди права на имовину из члана II(3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на дјелотворан правни лијек у вези са правом на имовину

52. Члан 13 Европске конвенције гласи:

Свако чија су права и слободе, призната овом конвенцијом, нарушена, има право на правни лијек пред националним властима, чак и онда када су повреду ових права и слобода учинила лица у вршењу своје службене дужности.

53. Уставни суд запажа да члан 13. Европске конвенције сваком лицу гарантује право на дјелотворан правни лијек у оквиру националног правног поретка против повреда права признатих Европском конвенцијом. Право на дјелотворан правни лијек је акцесорно право, али и аутономно процесно право. Акцесорност овог права значи да на његову повреду може да се позива само у склопу и у вези са повредом неког другог права признатог Европском конвенцијом. С друге стране, његова аутономност значи да примјена ове одредбе не претпоставља нужно да је претходно почињена повреда каквог другог супстанцијалног права из Европске конвенције. Наиме, чак и у случају када суд није установио да је постојала повреда супстанцијалног права, он је обавезан да провјери да ли национално право садржи одредбе о дјелотворном правном лијеку из члана 13. Европске конвенције. Уставни суд, даље, запажа да члан 13. Европске конвенције треба тумачити тако да гарантује “дјелотворан лијек пред државним органима” свакоме ко тврди да је жртва кршења права и слобода набројаних у Конвенцији (види Европски суд за људска права, *Klass* против Њемачке, пресуда од 6. септембра 1978. године, серија А, број 28, стр. 29, став 64; и *Voyle* и *Rice* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 27. марта 1988. године, серија А, број 131, став 52.).

54. Даље, Уставни суд истиче да обавеза из члана 13. Европске конвенције постоји само ако појединац основано тврди да је жртва кршења права набројаних у Европској конвенцији (види Европски суд за људска права, *Silver* и други против Велике Британије и Сједињене Ирске, пресуда од 25. марта 1983. године, серија А, број 61, став 113.).

55. У предмету *Родић* и три остала против Босне и Херцеговине Европски суд је истакао да: “Суд увијек тумачи члан 13. тако да захтијева домаћи правни лијек у вези с притужбама које се могу сматрати “спорним” у оквиру Конвенције [...]”. Критериј по којем се нека притужба сматра “спорном” не може се тумачити другачије него као критериј који се примјењује код проглашавања притужбе “очигледно неоснованом” [...]. Истовремено, без обзира на дословно тумачење члана 13., постојање стварног кршења друге одредбе Конвенције (материјалне одредбе) не представља предуслов за примјену члана 13. [...]”. У предметном случају Суд сматра да, пошто је жалба апликаната по члану 2. Конвенције проглашена “очигледно неоснованом”, она се не може сматрати “спорном” у сврху члана 13. [...]”. С друге стране, Суд сматра да се жалбе апликаната по члану 3. Конвенције могу сматрати “спорним” у сврху члана 13., без обзира на чињеницу да Суд није нашао да је утврђено да постоји кршење члана 3. у погледу једне од ових жалби (оне која се односи на затворске услове апликаната у болници затвора Зеница). Значајно је да дотична жалба није проглашена очигледно неоснованом и да је, стога, потребно испитивање меритума (видјети *Çelik* и *İmret V* - Турска, бр. 44093/98, § 57, од 26. октобра 2004.). Жалба апликаната по члану 13. у вези с чланом 3. мора се, према томе, прогласити допустивом.” (види Европски суд за људска права, *Родић* и три остала против Босне и Херцеговине, пресуда од 27. маја 2008. године, ст. 81, 82. и 83.).

56. У складу са праксом Европског суда за људска права, под правом на дјелотворан правни лијек подразумева се постојање правног лијека у било којој форми у унутрашњем правном поретку којим ефективно могу да се штите права и слободе гарантоване Европском конвенцијом. Правни лијек, односно средство, ефикасно (дјелотворно) је ако се њиме у унутрашњем правном поретку даје право на поништај акта којим се врши повреда права из Конвенције или ако тим средством акт може да се измени. Такође, ефикасност подразумева и могућност да се њиме отклони повреда права као и да жртва повреду добије одређену сатисфакцију за претрпјену повреду. Ако правни лијек не испуњава наведене услове неће се сматрати дјелотворним у смислу члана 13. Европске конвенције. Дјелотворност подразумева, такође, испитивање повреде у меритуму и доношење одлуке у меритуму (види Европски суд за људска права, *Rotaru* против Румуније, пресуда од 4. маја 2000. године, став 67; и *Asenov* и други против Бугарске, пресуда од 28. октобра 1998. године, став 117.).

57. Члан 13. Европске конвенције, дакле, захтијева пружање домаћег правног лијека помоћу ког би се “надлежни државни орган” бавио суштином жалбе према Конвенцији и давао одговарајуће задовољење, мада је земљама уговорницама дата извјесна мјера дискреције по питању начина на који се придржавају својих обавеза према овој одредби. Такође, домет обавезе из члана 13. промјенљив је у зависности од природе жалбе у вези с Конвенцијом (види, *loc. cit.*, *Assenov* и други, став 117.).

58. Уставни суд истиче да апелант тврди да му је повријеђено право на дјелотворан правни лијек у вези са правом на имовину. У спроведеном поступку апеланту је изречена, сем других санкција, и новчана казна у износу од 5.000 КМ, чиме је, према оцјени Уставног суда, дошло до мијешања у апелантово право на имовину. Апелантова тврдња о повреди права на имовину, како даље сматра Уставни суд, није очигледно неоснована и може да се сматра “спорном” у сврху члана 13. Европске конвенције. Уставни суд, даље, истиче да је апелант имао право жалбе, која је прописана Законом о сукобу интереса БиХ. Међутим, апелант сматра да у конкретном случају жалба која према закону може да се поднесе само због материјалних и процедуралних одредби предметног закона, а не и због испитивања чињеничног стања, не представља дјелотворан правни лијек у смислу члана 13. Европске конвенције. Уставни суд запажа да је Суд БиХ, одлучујући о апелантовој жалби, навео да апелант током поступка није оспорио нити једну од релевантних чињеница, а да је ЦИКБиХ на основу истакнутих релевантних чињеница објективно закључио да је апелант повриједио одредбе Закона о сукобу интереса. Уставни суд истиче да се предметна жалба, према члану 19. став 1. Закона о сукобу интереса БиХ, подноси “из области примјене овог закона”. Уставни суд, даље, запажа да законом није прописано да жалба може да се поднесе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како је то одређено у другим поступцима.

59. Према пракси Европског суда за људска права, судска ревизија поступка представља дјелотворан лијек у односу на дотичну жалбу (види Европски суд за људска права, *Soering* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 7. јула 1989. године, серија А, број 161, стр. 27-28). У предмету *Vilvajarah* и други Европски суд је закључио да: “...док је тачно да постоје ограничења у овлашћенима Суда у судској ревизији поступка [...] ова овлашћења, која проводе највиши судови у земљи, осигуравају дјелотворан степен контроле одлука управних органа у случајевима азила и довољна су да задовоље захтјеве члана 13.” (види Европски суд за људска права, *Vilvajarah* и други против Уједињеног Краљевства, пресуда од 30. октобра 1991. године, серија А, број 215, став 126.).

60. Уставни суд запажа да је у конкретном случају начином на који је прописана предметна жалба, испитивање рјешења ЦИК-БиХ у жалбеном поступку лимитирано на испитивање правилне примјене Закона о сукобу интереса, којим су утврђене обавезе одређених лица у вршењу јавне функције. Уставни суд, даље, напомиње да члан 13. Европске конвенције не досеже тако далеко да захтијева одређени облик правног лијека, затим да је државама-уговорницама дат висок степен слободне процјене у испуњавању њихове обавезе према овој одредби, те да домет обавезе из члана 13. Европске конвенције зависи од природе жалби у вези са правима из Европске конвенције. Такође, Уставни суд запажа да су чланом 81. ЗУС-а прописана овлашћења Суда БиХ да одлуком одреди да се уклоне неправилности којима је повријеђено изборно право као и санкције за случај неизвршења одлуке. Уставни суд истиче да, будући да правни лијек као ефективан треба да буде таквог квалитета да омогући да се повреда обустави, спријечи као и да се отклоне последице такве повреде, начин на који је прописана предметна жалба задовољава услове ремедијалне ефикасности.

61. Уставни суд сматра да се предметном жалбом, како је одређена Законом о сукобу интереса БиХ, обезбјеђује ефикасан степен судске контроле над одлукама административне власти у предметима који се тичу изборног права и вршења јавних функција. Уставни суд сматра да је начин на који је апеланту у конкретном случају обезбијеђено право на правни лијек, полазећи од тога да члан 13. Европске конвенције захтијева одређену одредбу везану за домаћи правни лијек који ће омогућити надлежном државном органу, у конкретном случају Суду БиХ, да одлучује о жалби која се појављује према Европској конвенцији и да обезбједи лијек оштећеној страни, односно да уклони утврђену повреду, довољан да задовољи стандарде дјелотворног правног лијека у смислу члана 13. Европске конвенције.

62. Стога, Уставни суд сматра да у конкретном случају није повријеђено апелантово право на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције у вези са правом на имовину из члана 11/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

VIII - Закључак

63. Уставни суд закључује да нема повреде права на “слободне изборе” из члана 3. Протокола број 1 уз Европску конвенцију када ограничења прописана Законом о сукобу интереса служе легитимном циљу и спречавању злоупотребе јавне функције ради остварења личне користи изабраног дужноснога. Ограничење има разумно оправдање и не ограничава апелантово пасивно бирачко право да угрожава суштину овог права, будући да је пропорцио-

нално циљу шире друштвене заједнице у смислу транспарентности изборног процеса, те објективности, законитости, независности и непристрасности апеланта као изабраног дужносника у вршењу јавне функције.

64. Уставни суд закључује да нема повреде права на имовину када је апеланту одлуком ЦИКБиХ и Суда БиХ због повреде члана 6. став 2. Закона о сукобу интереса у вези са чланом 16. став 1. наведеног закона изречена новчана казна, у јавном интересу и ради заштите имовине друштвене заједнице од појединаца који су у позицији да својим јавним ангажовањем крше забрану дјеловања у сукобу интереса због приватних интереса, када казна није заснована на произвољној примјени материјалног права и када је успостављена правична равнотежа између заштите апелантове имовине и општег интереса.

65. Уставни суд закључује да нема повреде апелантовог права на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције у вези са правом на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију јер је Законом о сукобу интереса БиХ прописано право на жалбу, као правни лијек који омогућава надлежном суду да врши судску контролу одлука ЦИКБиХ у вези са правилном примјеном Закона о сукобу интереса и да при томе доноси одлуке којима ће отклонити евентуалне повреде изборног права и одредити санкције због неизвршавања одлуке. Наведена овлашћења Суда БиХ су, према оцјени Уставног суда, довољна да задовоље захтјеве члана 13 Европске конвенције.

66. С обзиром на одлуку Уставног суда у овом предмету, није неопходно да се посебно разматра апелантов приједлог за доношење привремене мјере.

67. На основу члана 16. став 4. тачка 9. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

68. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Др Миодраг Симовић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија у предмету број АП 3620/07, рјешавајући апелацију **Бобана Шимшића**, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. став 4. тачка 4, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Миодраг Симовић, предсједник,
- Валерија Галић, потпредсједница,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Мато Тадић, судија и
- Мирсад Ђеман, судија,

на сједници одржаној 14. априла 2010. године, донио је

ОДЛУКУ

О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Бобана Шимшића поднесена против Пресуде Суда Босне и Херцеговине број Х-КРЖ-05/04 од 7. августа 2007. године у односу на члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6. ст. 1, 2. и 3д) Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члан 7. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члан 13 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члан 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одбацује се као недозвољена апелација Бобана Шимшића поднесена против Рјешења Суда БиХ о притвору број КРЖ-05/04 од 5. јануара 2007. године у односу на члан II/3д) Устава Босне и Херцеговине и члан 5 став 4 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, због протека рока за подношење апелације.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Бобан Шимшић (у даљем тексту: апелант) из Вишеграда, ког заступа Вељко Ћивша, адвокат из Сокоца, поднио је 24. децем-

бра 2007. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Суда Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Суд БиХ) број Х-КРЖ-05/04 од 7. августа 2007. године. Апелант је, такође, поднио захтјев за доношење привремене мјере којом би Уставни суд, до окончања апелационог поступка, одредио прекид издржавања казне утврђене оспореном пресудом. Апелант је 21. јануара 2008. године допунио апелацију тако што је навео да му је оспореном пресудом повријеђено и право из члана 5. став 4. Европске конвенције.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Суда БиХ и Тужилаштва Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Тужилаштво БиХ) затражено је 7. јануара 2008. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Суд БиХ је доставио одговор 22. јануара 2008. године, а Тужилаштво БиХ 24. јануара 2008. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори на апелацију прослијеђени су апеланту 11. фебруара 2010. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедећи начин.

6. Рјешењем Ванрасправног вијећа Суда БиХ број Х-КРН/05/04 од 13. маја 2005. године преузет је ех оффицио, у складу са чланом 449 став 2. Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ЗКПБиХ), кривични предмет од Окружног суда Источно Сарајево (у даљем тексту: Окружни суд) на даљи кривични поступак пред Судом БиХ. Преузети предмет, вођен против апеланта који је тада имао статус осумњиченог, уступљен је Тужилаштву БиХ на даље поступање.

7. Рјешењем Апелационог вијећа Суда БиХ број Х-КРН/05/04 од 15. јуна 2005. године одбијена је као неоснована апелантова жалба изјављена против првостепеног рјешења Ванрасправног вијећа Суда БиХ. У образложењу рјешења Апелационог вијећа се наводи да се апелантова жалба односи на испитивање уставности или усклађености примјене норме при преузимању предмета са Европском конвенцијом, те наводи губитак непристрасности суда због преузимања предмета као и нарушавање основних процесних гаранција садржаних у члану 6. Европске конвенције. Апелационо вијеће је навело да се у конкретном поступку одлучивало о преузимању кривичног поступка против апеланта на даљи поступак пред овим судом, те да суд ни у првостепеном ни у апелационом поступку није одлучивао о апелантовој кривичној одговорности. Чињеница да је суд преузео предмет ех оффицио не значи да је суд преузео акузаторску улогу нити имплицира губитак његове непристрасности, с обзиром на то да се ради о процесној одлуци о томе да ли један предмет треба да буде квалификован као веома осјетљив или осјетљив, и да као такав буде процесан пред Судом БиХ. Апелационо вијеће је закључило да поступак преузимања предмета није фаза у којој се може расправљати о поштовању права одбране осумњиченог, нагласивши да поменути приговори могу благовремено да се упуте надлежном суду, те је одбило апелантово жалбу као неосновану.

8. На основу Оптужнице Тужилаштва БиХ број КТ-Р3-2/05 од 28. јуна 2005. године, која је прецизирана на главном претресу одржаном 19. јуна 2006. године, апеланту је стављено на терет да је рађама поближе описаним у тачкама 1а, 1б, 2, 3, 4а, 4б, 4ц, 5а, 5б, 5ц, 5д, 5ф, 5г, и 5х. оптужнице починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) у вези са тачкама а), д), е), ф), г), и) и к), а у вези са чланом 29. Кривичног закона Босне и Херцеговине (у даљем тексту: КЗБиХ).

9. Пресудом Суда БиХ број Х-КР-05/04 од 11. јула 2006. године апелант је проглашен кривим да је у инкриминисаном периоду и рађама поближе описаним под тачком I диспозитива првостепене пресуде починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. КЗБиХ у вези са чланом и), односу на одјељак I.5.б) изреке и тачком г) у односу на одјељак I.5.е) изреке, а све у вези са чланом 31. КЗБиХ (помагање). За наведено кривично дјело апелант је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Истом пресудом апелант је ослобођен оптужбе да је на начин описан под тачком II диспозитива пресуде починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) у вези са тачкама а), б), е), ф), и) и к), а све у вези са чланом 29. КЗБиХ. Оптужба да је апелант починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) у вези са тачкама ф) и к) КЗБиХ је одбијена.

10. Из образложења првостепене пресуде произилази да је суд спровео доказе Тужилаштва БиХ, апелантове одбране и доказе чије је извођење наредно суд, те саслушао велики број свједока.

Оцјењујући све изведене доказе, као и апелантову одбрану, суд је утврдио да је апелант починио кривично дјело на начин описан у изреци пресуде.

11. Одлучујући о жалбама Тужилаштва БиХ и апелантовог пуномоћника на првостепену пресуду, Апелационо вијеће Суда БиХ је Рјешењем број КРЖ 05/04 од 5. јануара 2007. године уважило жалбе и укинуло оспорену пресуду у осуђујућем и ослобађајућем дијелу одредивши одржавање претреса пред вијећем Апелационог одјељења Одјела I за ратне злочине Суда БиХ. У образложењу рјешења је наведено да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредби кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка к) ЗКПБиХ. У рјешењу је, даље, наведено да изрека оспорене пресуде не садржи чињенице и околности које представљају радње помагања у смислу члана 31. КЗБиХ, те да је суд пропустио да оцијени изведене доказе, а посебно исказе свједока, на начин прописан чланом 281. став 2. ЗКПБиХ, наводећи разлоге који су контрадикторни. Апелационо вијеће је закључило да је изрека оспорене пресуде противрјечна, изразивши сумњу и у правилност утврђеног чињеничног стања, те је наложило да се у поновном поступку отклоне учињене повреде и поново изведу већ изведени докази.

12. Пресудом Апелационог одјељења Одјела I за ратне злочине Суда БиХ (у даљем тексту: Апелациони одјел Суда БиХ) број Х-КРЖ-05/04 од 7. августа 2007. године апелант је проглашен кривим да је у инкриминисаном периоду и радњама поближе описаним диспозитивом пресуде починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) у вези са тачкама а), е), ф), г) и и), а све у вези са чл. 29. и 31. КЗБиХ. Суд је примјеном наведених законских прописа и чл. 39, 42. и 48. КЗБиХ осудио апеланта на казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година. Апеланту је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору, односно вријеме од 24. јануара 2005. године па до упућивања на издржавање казне. Истом пресудом апелант је ослобођен оптужбе да је радњама описаним под тачкама 1б), 4а), 4ц), 5ф) и 5г) оптужнице починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. КЗБиХ.

13. У образложењу пресуде истакнуто је да се суд, у погледу примјене материјалног закона и правне квалификације дјела, руководило принципима прописаним чл. 3, 4. и 4а. КЗБиХ, те утврдио да је апелант починио кривично дјело злочина против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) у вези са тачкама а), е), ф), г) и и) наведеног закона. У вези са примјеном материјалног закона, суд је сматрао релевантним принцип законитости према ком никоме не може да буде изречена казна или друга кривичноправна санкција за дјело које, прије него што је учињено, није било законом или међународним правом прописано као кривично дјело и за које законом није била прописана казна (члан 3. КЗБиХ), те принцип временског важења кривичног закона према ком се на учиниоца кривичног дјела примјењује закон који је био на снази у вријеме чињења кривичног дјела, а ако се последице чињења кривичног дјела једном или више пута измијени закон, закон који је блажи за учиниоца (члан 4. КЗБиХ). Пресудом је истакнуто и да је принцип законитости прописан чланом 7. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) и чланом 15. став 1. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, које је држава Босна и Херцеговина као наследница бивше Југославије ратификовала, чиме су постали обавезујући и за власти Босне и Херцеговине, укључујући и судове. Цитиране одредбе прописују да кривично дјело мора да буде прописано, односно мора да представља кривично дјело према домаћем или међународном праву, те да за кривично дјело не може да се изрекне тежа казна од оне која је била примјењива у часу кад је дјело почињено. Додатно, указано је на члан 15. став 1. Међународног пакта о грађанским и политичким правима према ком, у случају да се након почињеног кривичног дјела законском одредбом пропише изрицање блаже казне, то ће ићи у корист починиоца. Суд је закључио да цитиране одредбе "прописују забрану изрицања теже казне, не утврђујући тиме обавезу примјену (нај)блажег закона (ако је закон више пута мијењан) за учиниоца, у односу на казну која се примјењивала у вријеме извршења кривичног дјела". У пресуди се, даље, указује на то да од цитираног правила оба документа предвиђају и изузетке утврђене чланом 7. став 2. Европске конвенције, односно чланом 15. став 2. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, према којима не се спречава суђење и кажњавање било ког лица за неки чин или пропуст који је у часу почињења представљао кривично дјело у складу са општим принципима права које су признали цивилизовани народи, односно према општим правним принципима које признаје међународна заједница. У вези с тим, указано је на то да је исти изузетак установљен и чланом 4а Кривичног закона БиХ, у ком је коришћен термин "општи принципима међународног права". Цитирани термин представља комбинацију "принципа међународног права", какав познају Генерална скупштина Уједиње-

них нација и Комисија за међународно право, и "општих принципа права признатих од заједнице народа", какав познаје Статут Међународног суда правде и члан 7. став 2. Европске конвенције, те члан 15. став 2. Међународног пакта о грађанским и политичким правима. Апелациони одјел Суда БиХ је закључио да злочин против човјечности у сваком случају може да се подведе под "општи принципи међународног права" из члана 4а. КЗБиХ, с обзиром на то да је у вријеме почињења, без обзира на то да ли се посматра са становишта међународног обичајног права или са становишта "принципа међународног права", недвојбено представљао кривично дјело, односно да је задовољен принцип легалитета. У том смислу Апелациони одјел Суда БиХ је указао на чињеницу да су радње набројане у члану 172. КЗБиХ биле кажњиве и према КЗСФРЈ који је био на снази у вријеме почињења кривичног дјела. Коначно, у вези са чланом 7. став 1. Европске конвенције, Апелациони одјел Суда БиХ је закључио да примјену члана 4а КЗБиХ додатно оправдава чињеница да је изречена казна у сваком случају блажа од смртне казне која се примјењивала у вријеме извршења кривичног дјела, а тиме је задовољена и примјена закона који је блажи за апеланта.

14. Такође, суд је закључио да је неоснована тврдња одбране да "присилни нестанак и силовање" нису прихваћени као злочин против човјечности према међународном праву. У прилог овом закључку суд је навео да су поменуте радње неспорно криминалне радње које у вријеме рата добијају особине и значај ратног злочина, те да судије имају дискреционо право да такву радњу квалификују и као злочин против човјечности. Такође, присилни нестанак лица, у складу са праксом Међународног суда правде, између осталих набројаних дјела потпада под категорију "других нехуманих дјела" као општа категорија злочина против човјечности које је КЗБиХ издвојио и посебно инкриминисао у члану 172. став 1. тачка и), док је "друга нечовјечна дјела" методолошки сврстао под тачком к) истог члана.

15. У образложењу другостепене пресуде, везано за извођење нових доказа, Суд БиХ је навео да Тужилаштво БиХ и апелантова одбрана нису дали ваљане разлоге који би могли да се сматрају оправданим за извођење нових доказа. Такође, Суд БиХ је закључио да ни остали предложени докази апелантове одбране (хоспитализација свједока Славише Јовановића и алиби Митра Васиљевића) нису релевантни за пресуђење у овој правној ствари због тога што сами по себи не искључују могућност апелантовог предузимања инкриминисаних радњи у наведеним периодима с обзиром на то да апелант одговара за радње које је у оквиру свог умишљаја лично предузео.

Чињенице у вези са апелантовим притвором

16. Рјешењем Кантоналног суда у Горажду број Ки-12/02 од 15. априла 2003. године апеланту је одређен притвор од 24. јануара 2005. године када се апелант предао надлежном тужилаштву. Притвор је продужен Рјешењем Округног суда број КВ-08/05 од 23. фебруара 2005. године.

17. Након преузимања предмета Суд БиХ је Рјешењем број Х-КРО-05/04 од 14. јула 2005. године апеланту продужио притвор због разлога предвиђених у члану 132. став 1. тачке б) и д) ЗКПБиХ, тако што је навео да притвор може да траје до окончања главног претреса а најдуже годину дана. У поступку редовне контроле притвора Суд БиХ је Рјешењем број Х-КР-05/04 од 8. маја 2006. године апеланту продужио притвор због разлога предвиђених у члану 132. став 1. тачка д) ЗКПБиХ. Рјешењем Суда БиХ број Х-КР-05/04 од 29. маја 2006. године одбијена је као неоснована апелантова жалба изјављена против Рјешења Суда БиХ број Х-КР-05/04 од 8. маја 2006. године.

18. Суд БиХ је Рјешењем број Х-КР-05/04 од 6. јула 2006. године апеланту продужио притвор због разлога предвиђених у члану 132. став 1. тачка д) ЗКПБиХ.

19. Након изрицања првостепене пресуде апеланту је Рјешењем Суда БиХ број Х-КР-05/04 од 11. јула 2006. године продужен притвор због разлога предвиђених у члану 132. став 1. тачка д) ЗКПБиХ, тако да притвор може да траје до правоснажности пресуде а најдуже до истека времена трајања изречене казне. Наведено рјешење је преиначено Рјешењем Суда БиХ број Х-КР-05/04 од 21. јула 2006. године, тако да притвор може да траје до правоснажности првостепене пресуде а најдуже још шест мјесеци од дана изрицања првостепене пресуде.

20. Одлучујући о мјери притвора након укидања првостепене пресуде, Суд БиХ је Рјешењем број КРЖ-05/04 од 5. јануара 2007. године апеланту продужио притвор, те нагласио да притвор може да траје најдуже до 5. јануара 2008. године. У образложењу рјешења је наведено да и даље постоје разлике за продужење притвора предвиђени у члану 132. став 1. тачка д) ЗКПБиХ. Према апелан-

товим наводима, Апелационо вијеће је сваких два мјесеца утврђивало постојање разлога за притвор без права на жалбу све до објављивања другостепене пресуде (14. август 2007. године).

21. Суд БиХ је на сједници Апелационог вијећа 5. јануара 2007. године донио Рјешење број Х-КРЖ-05/04 којим је одбијен као неоснован приједлог апелантовог пуномоћника за укидање притвора апеланту. У образложењу рјешења је наведено да и даље постоје околности које указују на неопходност апелантовог задржавања у притвору (члан 132. став 1. тачка д) ЗКПБиХ), чије је постојање правилно утврдио првостепени суд Рјешењем број Х-КР-05/04 од 11. јула 2006. године.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

22. Апелант сматра да су му оспореном пресудом повријеђени право на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. ст. 1, 2. и 3д) Европске конвенције и права загарантована одредбама члана II/2 Устава Босне и Херцеговине у вези са чланом 7 Европске конвенције, чланом 1. Протокола број 6. уз Европску конвенцију, те чл. 1. и 2. Протокола број 13. уз Европску конвенцију. Даље, апелант сматра да му је повријеђено и право на дјелотворан правни лијек из члана 13 Европске конвенције у вези са правом на жалбу у кривичним стварима загарантованим чланом 2. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

23. Повреду права из члана 5. став 4. Европске конвенције апелант види у томе што му је онемогућено преиспитивање одлуке о притвору у периоду од седам мјесеци (од 5. јануара 2007. године до 14. августа 2007. године). Апелант овим указује на пропуште законских рјешења у ЗКПБиХ у погледу непостојања права на жалбу Апелационог вијећа, чиме се не задовољавају минималне гаранције из Европске конвенције.

24. Апелант сматра да је Суд БиХ својом одлуком да преузме предмет од Окружног суда, на основу погрешног тумачења члана 449 став 2. ЗКПБиХ, повриједио право гарантовано чланом II(3е) Устава Босне и Херцеговине, који прописује заштиту свих права у кривичном поступку, а једно од њих је и суђење пред надлежним судом.

25. Апелант сматра да је Суд БиХ, проглашавајући га кривим за кривично дјело ратног злочина против човјечности из члана 172. КЗБиХ, прекршио гаранције установљене чланом II Устава Босне и Херцеговине о приоритетној примјени Европске конвенције и њених протокола, првенствено члана 7. Европске конвенције, према ком не може да се изрекне строжа казна од оне која је била прописана у вријеме кад је кривично дјело извршено.

26. Апелант истиче да је пресудом Апелационог одјељења Одјела I за ратне злочине Суда БиХ проглашен кривим и за оне облике кривичног дјела из члана 172. КЗБиХ за које је првостепеном пресудом био ослобођен од оптужби, па му је на основу тога казна повећана са пет на 14 година затвора. Пресуда Апелационог одјела Суда БиХ у том дијелу је уствари првостепена осуђујућа пресуда, у погледу које апелант нема право жалбе редовном суду, чиме су повријеђени члан 6. став 1. и члан 13. Европске конвенције у вези са правом на жалбу у кривичним стварима загарантованим чланом 2. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

27. Повреду права из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 2. Европске конвенције апелант види у томе што вијеће Апелационог одјела Суда БиХ није са једнаком пажњом испитивало спроведене доказе и утврђивало чињенице које терете апеланта као и оне које му иду у прилог, односно у томе што је пристрасно и произвољно оцијенило доказе супротно принципу *in dubio pro reo*.

28. Повреду члана 6. став 3. д) Европске конвенције апелант види у томе што му је суд без валидног објашњења ускратио извођење нових доказа пред вијећем Апелационог одјела Суда БиХ, чиме му је ускраћено право на одбрану (једнакост оружја).

б) Одговор на апелацију

29. Суд БиХ је у одговору на апелацију поновио своје закључке из образложења оспорене одлуке, те је закључио да је предметна пресуда правилна и законита, а да су апелантови наводи о повреди његових права из чл. 6, 7. и 13. Европске конвенције у цијелости неосновани. У погледу поступка преузимања предмета, Суд БиХ наводи да је поступак спроведен у потпуности у складу са чланом 449. став 2. ЗКПБиХ, којим је предвиђено овлашћење Суда БиХ да *ex officio* преузме предмет из своје надлежности који је примљен у рад у другим судовима, односно тужилаштвима, прије ступања на снагу КЗБиХ и ЗКПБиХ. Суд БиХ је испоштовао принцип из члана 16. ЗКПБиХ с обзиром на то да је у конкретном случају преузео предмет и уступио га Тужилаштву БиХ на даље поступање, тако да је одлука о коначној судбини истраге била на Тужилаштву БиХ.

30. Тужилаштво БиХ је у свом одговору, у вези са наводном повредом члана 6. став 1. и члана 13. Европске конвенције, навело да је у питању ратних злочина, злочина против човјечности, геноцида и других кривичних дјела прописаних у Глави 17 КЗБиХ утврђен изузетак од општег правила да у кривичним стварима осуђени морају имати право на жалбу према члану 2. став 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију када се ради о одлуци највишег суда у земљи. С обзиром на наведени изузетак, слиједи да нема ни повреде члана 6. став 1. и члана 13. Европске конвенције. Тужилаштво БиХ је, у вези са наводном повредом принципа једнакости оружја, навело да апелантова одбрана није на било који начин доведена у слабију процесну позицију у односу на Тужилаштво БиХ. Суд је одбио приједлоге обе стране за извођење нових доказа уз закључак да они нису релевантни за пресуђење у овој правној ствари, тако да тиме није повријеђено право одбране на правично суђење нити принцип "једнакости оружја". У односу на наводну повреду члана 7. Европске конвенције, односно повреду принципа законитости и примјену блажег закона, Тужилаштво БиХ је навело да Суд БиХ није произвољно тумачио примјењени материјални пропис, те да је примјену КЗБиХ детаљно и систематично образложио у првостепеној и другостепеној одлуци. У конкретном поступку Суд БиХ и Тужилаштво БиХ су поступали у складу са Законом о Суду БиХ и ЗКПБиХ, те у цијелости поштовали стандарде о заштити људских права. Такође, Тужилаштво БиХ је закључило да у конкретном случају није повријеђено право на правично суђење због дискриминације према апеланту услед примјене ЗКПБиХ и КЗБиХ.

V - Релевантни прописи

31. Кривични закон Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", бр. 3/03, 32/03, 37/03, 54/04, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06 и 32/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 3.

Принцип законитости

(1) Кривична дјела и кривичноправне санкције прописују се само законом.

(2) Нико не може да буде изречена казна или друга кривичноправна санкција за дјело које, прије него што је учињено, није било законом или међународним правом прописано као кривично дјело и за које није била законом прописана казна.

Члан 4.

Временско важење кривичног закона

(1) На учиниоца кривичног дјела примјењује се закон који је био на снази у вријеме чињења кривичног дјела.

(2) Ако се послје чињења кривичног дјела једном или више пута измени закон, примјениће се закон који је блажи за учиниоца.

Члан 4а.

Суђење или кажњавање за кривична дјела према општим принципима међународног права

Чл. 3. и 4. овог закона не спречавају суђење или кажњавање било ког лица за било које чињење или нечињење које је у вријеме када је учињено представљало кривично дјело у складу са општим принципима међународног права.

[...]

Глава XVII - Кривична дјела против човјечности и вриједности заштићених међународним правом

Члан 172.

Злочини против човјечности

(1) Ко, као дио широког или систематичног напада усмјереног против било ког цивилног становништва, знајући за такав напад, учини које од ових дјела:

а) лишење другог лица живота (убиство);

б) истребљење;

ц) одвођење у ропство;

д) депортација или присилно пресељење становништва;

е) затварање или друго тешко одузимање физичке слободе супротно основним правима међународног права;

ф) мучење;

г) присиљавање другог лица употребом силе или пријетње директним нападом на његов живот или тијело или на живот или тијело њему блиског лица, на сексуални однос или с њим изједначену сексуалну радњу (силовање), сексуално ропство, присилну проституцију, присилну трудноћу, присилну стерилизацију или било који други облик тешког сексуалног насиља;

х) прогон било које групе људи или колектива на политичкој, расној, националној, етничкој, културној, вјерској, полној или другој основи која је универзално прихваћена као недопуштава према међународном праву, у вези са било којим кривичним дјелом из овог става овог члана, било којим кривичним дјелом прописаним у овом закону или било којим кривичним дјелом у надлежности Суда Босне и Херцеговине;

и) присилни нестанак лица;

ј) злочин апартхејда;

к) друга нечовјечна дјела сличне природе, учињена у намјери наносења велике патње или озбиљне физичке или психичке повреде или нарушења здравља,

казниће се казном затвора најмање десет година или казном дуготрајног затвора.

32. Кривични закон СФРЈ ("Службени лист СФРЈ" бр. 44/76, 36/77, 56/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90 и 45/90) у релевантном дијелу гласи:

Члан 38.

[...]

(2) За кривична дјела за која је прописана смртна казна суд може да изрекне и затвор од двадесет година.

[...]

Глава XVI - Кривична дјела против човјечности и међународног права

(Напомена: обухватала, између осталих, следећа кривична дјела: члан 141. геноцид; члан 142. ратни злочин против цивилног становништва; члан 143. ратни злочин против рањеника и болесника; члан 144. ратни злочин против ратних заробљеника; члан 145. организовање групе и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина; члан 146. противправно убијање и рањавање непријатеља; члан 147. противправно одузимање ствари од убијених и рањених на бојиштима; члан 15.4 расна и друга дискриминација; члан 15.5 заснивање ропског односа и превоз лица у ропском односу)

Члан 142.

Ратни злочин против цивилног становништва

(1) Ко кршећи правила међународног права за вријеме рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку тјелесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовјечна поступања, биолошки, медицински или други научни експеримент, узимање ткива или органа ради трансплантације, наносења великих патњи или повреда тјелесног интегритета или здравља; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу вјеру; присиљавање на проституцију или силовање; примјешњавање мјера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правило и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавјештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфискацију имовине, плачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим сразмјерима имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмјерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вриједности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дјела,

казниће се затвором најмање пет година или смртном казном.

(2) Казном из става 1. овог члана казниће се ко кршећи правила међународног права за вријеме рата, оружаног сукоба или окупације нареди: да се изврши напад на објекте посебно заштићене међународним правом и објекте и постројења са опасном снагом као што су бране, насили и нуклеарне електране; да се без избора циља погађају цивилни објекти који су под посебном заштитом међународног права, небрањена мјеста и демилитаризоване зоне; дуготрајно и великим сразмјера оштећење природне околине које може да штети здрављу или опстанку становништва или ко изврши неко од наведених дјела.

(3) Ко кршећи правила међународног права за вријеме рата, оружаног сукоба или окупације, као окупатор, нареди или изврши пресељење дијелова свог цивилног становништва на окупирани територију,

казниће се затвором најмање пет година.

33. Закон о кривичном поступку БиХ ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05, 48/05, 46/06, 76/06, 29/07, 32/07, 53/07, 76/07, 15/08, 58/08, 12/09 и 16/09) у релевантном дијелу гласи:

Члан 3.

Претпоставка невиности и *in dubio pro reo*

(1) Свако се сматра невиним за кривично дјело док се правоснажном пресудом суда не утврди његова кривица.

(2) Сумњу у погледу постојања чињеница које чине обиљежја кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава пресудом на начин који је повољнији за оптуженог.

Члан 14.

Једнакост у поступању

Суд, тужилац и други органи који учествују у поступку дужни су с једнаком пажњом да испитују и утврђују, како чињенице које терете осумњиченог, односно оптуженог, тако и оне које им иду у корист.

Члан 15.

Слободна оцјена доказа

Право суда, тужиоца и других органа који учествују у кривичном поступку да оцјењују постојање или непостојање чињеница није везано ни ограничено посебним формалним доказним правилима.

Члан 23.

Стварна надлежност Суда

(1) Суд је надлежан:

а) да суди у првом степену у кривичним стварима у границама своје стварне надлежности одређене законом,

б) да одлучује о жалбама против одлука донесених у првом степену.

[...]

Члан 28.

Последице ненадлежности

(1) Суд је дужан да пази на своју надлежност и да се, чим примијети да није надлежан, прогласи ненадлежним и по правоснажности рјешења уступи предмет надлежном суду [...].

(2) Суд ком је предмет уступљен дужан је да спроведе поступак и донесе одлуку.

[...]

Члан 131.

(1) Притвор може да се одреди само под условима прописаним у овом закону и само ако иста сврха не може да се оствари другом мјером.

(2) Трајање притвора мора да буде сведено на најкраће неопходно вријеме. Ако се оптужени налази у притвору, дужност је свих органа који учествују у кривичном поступку и органа који им пружају правну помоћ да поступају с посебном хитношћу.

(3) У току цијелог поступка притвор ће се укинути чим престану разлози на основу којих је одређен, а притвореник ће се одмах пустити на слободу.

Члан 132.

(1) Ако постоји основана сумња да је одређено лице учинило кривично дјело, притвор може да му се одреди:

[...]

д) ако се ради о кривичном дјелу за које може да се изрекне казна затвора десет година или тежа казна, а услед начина чињења или последица кривичног дјела одређивање притвора неопходно је за безбједност грађана или имовине. [...]

Члан 137.

(1) Притвор може да се одреди, продужи или укине и након потврђивања оптужнице. Контрола оправданости притвора се врши након истека свака два мјесеца од дана доношења последњег рјешења о притвору. Жалба против овог рјешења не задржава његово извршење.

(2) Након потврђивања оптужнице и прије изрицања првостепене пресуде, притвор може да траје најдуже:

[...] три године у случају кривичног дјела за које је прописана казна дуготрајног затвора. [...]

(4) Послије изрицања првостепене пресуде, притвор може да траје најдуже још девет мјесеци. Ако за то вријеме не буде изрече-

на другостепена пресуда којом се првостепена пресуда преиначује или потврђује, притвор ће се укинати и оптужени пустити на слободу. Ако у року од девет мјесеци буде изречена другостепена одлука којом се првостепена пресуда укида, притвор може да траје најдуже још једну годину од изрицања другостепене одлуке.

[...]

Члан 449.

Уступање предмета из надлежности Суда

(1) Предмете из надлежности Суда примљене у рад у другим судовима до ступања на снагу овог закона довршиће ти судови уколико је у тим предметима оптужница потврђена, односно ступила на правну снагу.

(2) Предмете из надлежности Суда примљене у рад у другим судовима, односно тужилаштвима, и у којима оптужница није ступила на правну снагу, односно није потврђена, довршиће ти судови, сем ако Суд по службеној дужности или на образложен приједлог странака или бранилаца не одлучи да преузме такав предмет.

(3) У случају из става 2. овог члана, након одлуке Суда о преузимању предмета, кривични поступак ће се наставити у складу са овим законом.

34. Закон о Суду Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 29/00, 16/02, 24/02, 3/03, 37/03, 42/03, 4/04, 9/04, 35/04, 61/04, 32/07, 44/09 и 74/09) у релевантном дијелу гласи:

Члан 13.

Кривична надлежност

(1) Суд је надлежан за кривична дјела утврђена Кривичним законом Босне и Херцеговине и другим законима Босне и Херцеговине.

[...]

35. Закон о Тужилаштву Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 24/02, 3/03, 37/03, 42/03, 9/04, 35/04, 61/04) у релевантном дијелу гласи:

Члан 12.

Кривична надлежност

(1) Тужилаштво је орган надлежан за спровођење истраге за кривична дјела за која је надлежан Суд Босне и Херцеговине, те за гоњење починилаца пред Судом Босне и Херцеговине, у складу са Законом о кривичном поступку Босне и Херцеговине и другим примјенљивим законима.

[...]

(3) Посебни одјели, између осталог, предузимају законом одређене мјере за испитивање и гоњење починилаца кривичних дјела ратних злочина, организованог криминала, привредног криминала и корупције предвиђених законом, када је у наведеним законима за та дјела предвиђена надлежност Суда Босне и Херцеговине.

Члан 18.

Прелазна одредба

Након формирања Тужилаштва, сви судови и тужилаштва у Федерацији Босне и Херцеговине, Републици Српској и Дистрикту Брчко код којих је у току рјешавање кривичних предмета који се убрајају у надлежност Суда Босне и Херцеговине, на основу измијењеног и допуњеног члана 13. Закона о Суду Босне и Херцеговине, у којима оптужница није потврђена или није постала правоснажна, обавезни су да о тим предметима обавијесте Тужилаштво.

VI - Допустивост

36. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

37. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

а) Допустивост у односу на члан 5. став 4. Европске конвенције

38. При оцјени допустивости апелације у односу на члан II/3д) Устава Босне и Херцеговине и члан 5. став 4. Европске конвенције, Уставни суд је пошао од одредби члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине и члана 16. ст. 1. и 4. тачка 4. Правила Уставног суда.

Члан VI/36) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу кад она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

Члан 16. ст. 1. и 4. тачка 4. Правила Уставног суда гласи:

1) Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

4) Апелација није допуштена и ако постоји неки од следећих случајева:

4. протекао је рок за подношење апелације.

39. У конкретном случају апелант се жали на повреду права на слободу и безбједност у контексту немогућности преиспитивања одлуке о притвору у периоду од 5. јануара 2007. године до 14. августа 2007. године.

40. Суд БиХ је Рјешењем број КРЖ-05/04 од 5. јануара 2007. године апеланту продужио притвор, а Рјешењем број Х-КРЖ-05/04 од 5. јануара 2007. године одбио његов приједлог за укидање притвора. Наведена рјешења су достављена апеланту и на њима је била поука о правном лијеку да против наведених рјешења није дозвољена жалба.

41. Имајући у виду наведено, Уставни суд истиче да је апелант могао да поднесе апелацију против наведених рјешења Суда БиХ најкасније у року од 60 дана од дана примања сваког појединачног рјешења.

42. С обзиром на то да је апелант примио сва рјешења Суда БиХ која се тичу притвора у спорном периоду, а да истакнуте наводе о повреди права на слободу и безбједност истиче тек у апелацији поднесеној против пресуде којом је окончан кривични поступак против њега, он је пропустио рок од 60 дана за подношење апелације и апелација је у овом сегменту недопуштена (види Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број АП 215/05 од 12. априла 2006. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 68/06; и Одлука о допустивости и меритуму број АП 1394/07 од 17. децембра 2009. године, објављена на www.ustavisud.ba). У складу са наведеним, а имајући у виду одредбу члана 16. став 4. тачка 4. Правила Уставног суда, према којој ће се апелација одбацити као недозвољена уколико је протекао рок за подношење, Уставни суд је одлучио као у изреци ове одлуке.

б) Допустивост у односу на чл. 6, 7. и 13. Европске конвенције, Протокол бр. 6, 7. и 13. уз Европску конвенцију

43. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Суда БиХ број Х-КРЖ-05/04 од 7. августа 2007. године против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорену пресуду апелант је примио 23. новембра 2007. године, а апелација је поднесена 24. децембра 2007. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

44. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација у овом дијелу испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

45. Апелант оспорава наведену пресуду тврдећи да су му том пресудом повријеђени право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. ст. 1, 2. и 3д) Европске конвенције и права загарантована одредбама члана II/2 Устава Босне и Херцеговине, у вези са чланом 7. Европске конвенције, чланом 1 Протокола број 6 уз Европску конвенцију, те чл. 1. и 2. Протокола број 13 уз Европску конвенцију. Даље, апелант сматра да му је повријеђено и право на дјелотворан правни лијек у вези са правом на жалбу у кривичним стварима загарантованим чланом 2. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

Право на правично суђење

46. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободе из става 2 овог члана што укључује:

[...]

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

47. Члан 6. ст. 1, 2. и 3д) Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом.

2. Свако ко је оптужен за кривично дјело сматра се невиним док се његова кривица по закону не докаже.

3. Свако ко је оптужен за кривично дјело има сљедећа минимална права:

[...]

д. да сам испитује или захтијева испитивање свједока оптужбе и да се присуство и саслушање свједока одбране одобри под условима који важе за свједока оптужбе; [...]

Члан 6. став 1. Европске конвенције

48. Апелант сматра да му је Суд БиХ својом одлуком да преузме предмет од Округног суда у Источно Сарајеву, на основу погрешног тумачења члана 449. став 2. Закона о кривичном поступку БиХ, повриједио право на правично суђење које обезбеђује заштиту свих права у кривичном поступку, а једно од њих је и суђење пред надлежним судом.

49. У вези са апелантовим наводима који се односе на повреду члана 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд подсјећа на то да је о истом правном питању разматрао у својој Одлуци број АП 519/07 од 29. јануара 2010. године (Одлука о допуствости и меритуму број АП 519/07, доступна на web-stranici Уставног суда www.ustavnisud.ba). У наведеној одлуци Уставни суд је након опширне анализе тог питања закључио да је чланом 23. Закона о кривичном поступку БиХ, прописана стварна, односно кривична надлежност Суда БиХ и у том смислу не постоји дилема да је Суд БиХ "суд који је унапријед одређен законом као надлежни суд да суди за кривична дјела из његове надлежности". Даље, чланом 449. Закона о кривичном поступку БиХ прописано је када и под којим условима Суд БиХ може, односно не може преузети предмет из своје надлежности, који се у моменту ступања на снагу Закона о кривичном поступку БиХ налазио у неком другом суду. Уставни суд сматра да је Суд БиХ у погледу основа за заснивање своје надлежности дао детаљно образложење које има упориште у наведеним законима и које се не може оцијенити као арбитрарно.

50. Имајући у виду да је у конкретном предмету Суд БиХ преузео предмет ex officio, те да је Суд БиХ примјену наведених одредби детаљно образложио, Уставни суд се у погледу апелантових жалбених навода, умјесто посебног образложења ове одлуке, позива на образложење и разлоге наведене у Одлуци број АП 519/07 од 29. јануара 2010. године јер се у цијелости односе и на ову одлуку. Стога, Уставни суд закључује да не постоји повреда апелантовог права из члана 6. став 1. Европске конвенције.

Члан 6. став 2. Европске конвенције

51. Апелант сматра да у његовом случају није поштован принцип пресумпције невиности, односно принцип in dubio pro geo, тј. правило да и најмања сумња у вези са доказима мора да иде у корист оптуженог, што представља битан елемент права на правично суђење. У вези са овим дијелом навода, Уставни суд подсјећа на то да, према пракси Европског суда за људска права, пресумпција невиности значи да оптужени није дужан да се брани, мада има право на одбрану, није дужан да доказује своју невиност, а терет доказивања је на тужиоцу. У складу с тим, суд мора да донесе ослобађајућу пресуду не само кад је убијен у невиност оптуженог него и онда када није убијен ни у његову кривицу ни у његову невиност. Дакле, ако сумња, суд мора да примијени принцип in dubio pro geo, што је и битан елемент права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције (види Европски суд за људска права, Barbera, Messeque и Jabardo против Шпаније, пресуда од 6. децембра 1988. године, серија А, број 146, став 77). У вези с тим, Уставни суд подсјећа на ставове из своје праксе у вези са примјеном овог принципа, према којима је редовни суд дужан да у образложењу пресуде опише процес појединачне оцјене доказа, довођење сваког оцијеног доказа у везу са другим доказима и извођење закључка о доказаности одређене чињенице (види Уставни суд, Одлука број АП 661/04 од 22. априла 2005. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 44/05).

52. У конкретном случају Уставни суд примјењује да је Суд БиХ савјесно и брижљиво оцијенио сваки доказ изведен на главном претресу, да их је оцијенио појединачно и у узајамној вези, те да је јасно и прецизно образложио зашто је неке доказе прихватио у цијелини, односно у једном дијелу, и зашто неке од спроведених доказа није прихватио. Даље, на основу спроведених доказа и

утврђеног чињеничног стања, Суд БиХ је дао убједљива и логична образложења која не упућују на било какву произвољност у одлучивању, нити на повреду принципа in dubio pro geo као дијела принципа пресумпције невиности.

53. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су неосновани апелантови наводи о кршењу права из члана 6. став 2. Европске конвенције.

Члан 6. став 3.д) Европске конвенције

54. У вези са апелантовим наводима да му је повријеђено право на одбрану због тога што су судови без ваљаног разлога одбили извођење доказа одбране, Уставни суд указује на своју ранију јуриспруденцију према којој члан 6. став 3д) Европске конвенције не даје странци неограничено право да саслушава свједоке пред судом, већ је на редовном суду да оцијени да ли би изјаве предложених свједока или извођење других предложених доказа било релевантно за одлучивање у конкретном случају. Суд који води поступак мора да има одређену дискрецију о овим питањима. Такође, према члану 6. став 3д) Европске конвенције сlijеди да странка у поступку не може да има предност у односу на другу страну у погледу могућности да изнесе доказе (види Уставни суд, Одлука број У 6/02, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 24/02). Даље, члан 6. став 3. Европске конвенције захтијева само да суд наведе разлоге због којих је одлучио да не спроводи доказе које је оптужени изричито захтијевао (види Европски суд за људска права, Vidal против Белгије, пресуда од 22. априла 1992. године, серија А, број 235, тачка 34; Дом за људска права, Един Гаралија против Федерације Босне и Херцеговине, Одлука о прихватљивости и меритуму број ЦХ/00/6558од 12. априла 2002. године, тачка 68).

55. Такође, Уставни суд подсјећа на сопствену праксу и праксу Европског суда, према којима је принцип равноправности странака из члана 6. став 1. тијесно везан са правима из члана 6. став 3.д) Европске конвенције. Овај принцип представља важан елемент правичног суђења, а посебно у кривичном поступку. Наведени принцип подразумијева да обе странке морају имати исте могућности да изложе свој предмет под условима који их не стављају у подређен положај у односу на противника. Принцип равноправности странака подразумијева да странке морају имати исти приступ списима и другим документима предмета, барем у оној мјери у којој они играју улогу у формирању мишљења суда (види Европски суд за људска права, McMichael против Уједињеног Краљевства, пресуда од 24. фебруара 1995. године, серија А, број 307-Б, стр. 53-54). Уставни суд, стога, сматра да је у предметном поступку апелант имао могућност да изложи свој предмет у истој мјери као и оптужба, те да се са својим аргументима супротстави аргументима оптужбе. При томе је суд на основу свог дискреционог права одлучивао које доказе ће да изведе и којим доказима ће да вјерује, а којима не. Такође, у конкретном случају, Уставни суд сматра да је, супротно наводима апелације, Суд БиХ у својој одлуци јасно образложио зашто није дозволио извођење нових доказа оптужбе и одбране. Уставни суд не може да закључи да су у конкретном поступку повријеђене ни друге гаранције из члана 6. став 3. д) Европске конвенције, већ сматра да су ови наводи неосновани.

56. На основу свега наведеног, а узимајући у обзир предметни поступак у цијелини, Уставни суд закључује да нема кршења апелантовог уставног права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. ст. 1, 2. и 3д) Европске конвенције.

Кажњавање само на основу закона, укидање смртне казне

57. Апелант се жали да му је повријеђено и право из члана 7. Европске конвенције.

1. Нико не може да се сматра кривим за кривично дјело настало чињењем или нечињењем које није представљало кривично дјело у вријеме извршења, према националном или међународном праву. Исто тако, изречена казна неће бити тежа од оне која се примјењивала у вријеме извршења кривичног дјела.

2. Овај члан не утиче на суђење или кажњавање било ког лица које је криво за чињење или нечињење, ако је то дјело у вријеме извршења представљало кривично дјело према општим правним принципима које су признали цивилизовани народи.

58. У вези са апелантовим наводима који се односе на повреду члана 7. Европске конвенције, Уставни суд подсјећа на то да је о истом правном питању разматрао у својим одлукама бр. АП 1785/06 од 30. марта 2007. године (види Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 1785/06 "Службени гласник Босне и Херцеговине", број 57/07) и АП 519/07 од 29. јануара 2010. године (Одлука о допуствости и меритуму број АП 519/07, доступна на web-stranici Уставног суда www.ustavnisud.ba). У Одлуци број АП 1785/06 Уставни суд је након опширне анализе тог пи-

тања закључио да су ратни злочини “злочини према међународном праву” у универзалном смислу надлежности за процесирање тако да и осуда за таква дјела, према закону који је накнадно прописао и утврдио одређена дјела као кривична и прописао посебну кривичну санкцију, а који то нису били према законодавству које је било на снази у вријеме када су дјела почињена, не би била супротна члану 7. Европске конвенције. Такође, Уставни суд се у цитираној одлуци позвао и на примјену одредбе члана 4а КЗБиХ у вези са чланом 7. став 2. Европске конвенције, те закључио да питање примјене КЗБиХ у поступку пред Судом БиХ не представља кршење члана 7. Европске конвенције.

59. Имајући у виду да је и оспорена пресуда заснована на одредбама члана 4а КЗБиХ у вези са чланом 7. став 2. Европске конвенције, те да је Суд БиХ примјену наведених одредби детаљно образложио, Уставни суд се у погледу апелантових жалбених навода, умјесто посебног образложења ове одлуке, позива на образложење и разлоге наведене у Одлуци број АП 1785/06 од 30. марта 2007. године и Одлуци број АП 519/07 од 29. јануара 2010. године јер се у цијелости односе и на ову одлуку. Стога, Уставни суд закључује да не постоји повреда апелантовог права из члана 7. Европске конвенције.

Право вишег суда да преиспитује пресуду или казну

60. Апелант се жали да му је повријеђено право на жалбу у кривичним стварима из члана 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

61. Чл. 1. и 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију гласе:

(1) Свако ко је одлуком суда осуђен за кривично дјело има право да његову пресуду или казну преиспита виши суд. Остваривање овог права, укључујући основе за његово коришћење, одређује се законом.

(2) Ово право може да подлијеже изузетцима у односу на дјела мањег значаја која су одређена законом или у случајевима када је лицу у питању у првом степену судио највиши суд или је било осуђено на основу жалбе на ослобађајућу пресуду.

62. У вези са апелантовим наводима који се односе на повреду члана 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију, Уставни суд подсјећа на то да је о истом правном питању разматрао у својој Одлуци број АП 519/07 од 29. јануара 2010. године (Одлука о допуствости и меритуму број АП 519/07, доступна на web-stranici Уставног суда www.ustavnisud.ba). У наведеној одлуци Уставни суд је након опширне анализе тог питања закључио да немогућношћу изјављивања жалбе против пресуде Апелационог вијећа Одјела I за ратне злочине Суда БиХ, којом је апелант проглашен кривим и у погледу навода из оптужбе за које је првостепеном пресудом био ослобођен, није повријеђено његово право на преиспитивање вишег суда. Такође, Уставни суд је у цитираној одлуци навео да чињеница да Закон о кривичном поступку БиХ није прописао могућност преиспитивања кривичне пресуде у “трећем степену” у вријеме када је донесена оспорена пресуда Апелационог вијећа Одјела I за ратне злочине Суда БиХ, не представља кршење апелантовог права гарантованог чланом 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

63. Уставни суд се у погледу апелантових жалбених навода умјесто посебног образложења ове одлуке позива на образложење и разлоге наведене у Одлуци број АП 519/07 од 29. јануара 2010. године јер се у цијелости односе и на ову одлуку. Стога, Уставни суд закључује да не постоји повреда апелантовог права из члана 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

Право на дјелотворан правни лијек

64. Члан 13. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

Свако чија су права и слободе признати овом конвенцијом нарушени има право на правни лијек пред националним властима.

65. Апелант у апелацији наводи повреду права на дјелотворан правни лијек из члана 13. Европске конвенције у вези са чланом 5. став 4. Европске конвенције, односно у вези са чланом 6. став 1. Европске конвенције у вези са правом на жалбу у кривичним стварима загарантованим чланом 2. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију. У вези са овим апелантовим наводима, Уставни суд указује на то да је апелант имао на располагању правне лијекове за заштиту права које је и користио. Чињеница да ти правни лијекови нису резултирали одлукама којима би апелант био задовољан, не доводи ни на који начин у питање њихову доступност или ефикасност, нити на било који начин покреће питања из члана 13. Европске конвенције. Стога, Уставни суд сматра да у конкретном случају нема кршења права на дјелотворан правни лијек из члана 13. у вези са чланом 5. став 4. и чланом 6. став 1. Европске конвенције, нити у вези са чланом 2. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

VIII - Закључак

66. Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције зато што је поступак против апеланта због ратних злочина и кршења међународног хуманитарног права вођен пред Судом БиХ као законом установљеним судом у оквиру законом установљене надлежности.

67. Такође, Уставни суд закључује да не постоји кршење гаранција у погледу пресумпције невиности из члана 6. став 2. Европске конвенције, нити има елемената који би указивали на то да је у било којој фази поступка апелант третиран на начин који би водио кршењу ове гаранције или принципа *in dubio pro geo* као дијела те гаранције.

68. Уставни суд закључује да не постоји ни повреда члана 6. став 3. д) Европске конвенције с обзиром на то да је Суд БиХ своју одлуку детаљно и јасно образложио, односно када је осуђујућа пресуда заснована на доказима који су изведени на главном претресу а апеланту није било онемогућено да испита све доказе Тужилаштва уз поштовање принципа контрадикторности или да изведе своје доказе које је суд оцијенио неопходним за доношење одлуке.

69. Не постоји повреда члана 7. Европске конвенције јер став 2. тог члана предвиђа изузетке када се ради о предметима који се тичу ратних злочина и злочина кршења међународног хуманитарног права које су прихватили “цивилизирани народи”, а апелантов случај управо представља изузетак од правила из става 1. члана 7. Европске конвенције.

70. Не постоји повреда права на преиспитивање пресуде од вишег суда, гарантованог чланом 2. Протокола број 7 уз Европску конвенцију, будући да наведеним чланом није установљена обавеза да се у случају осуђујуће пресуде изречене поводом жалбе на ослобађајућу пресуду мора омогућити право да таква одлука буде преиспитана пред вишим судом. Ставом 2. овог члана предвиђен је изузетак од правила да пресуду преиспита виши суд, између осталог, у случају осуде поводом жалбе на ослобађајућу пресуду, као у апелантовом случају. На основу наведеног, Уставни суд закључује да није прекршено право на дјелотворан правни лијек из члана 13 Европске конвенције.

71. На основу члана 16. став 4. тачка 4. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

72. С обзиром на одлуку Уставног суда у овом предмету, није неопходно да се посебно разматра апелантов приједлог за доношење привремене мјере.

73. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Др Миодраг Симић, с.р.

Спољнотрговинска комора Босне и Херцеговине

На основу члана 22. Закона о Спољнотрговинској комори Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ”, број 30/01) и члана 46. Статута Спољнотрговинске коморе Босне и Херцеговине, Скупштина Спољнотрговинске коморе Босне и Херцеговине, на сједници од 1. октобра 2010. године, донјела је

ОДЛУКУ

О ЧЛАНАРИНИ СПОЉНОТРГОВИНСКОЈ КОМОРИ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Члан 1.

Овом одлуком прописују се основица, стопа и начин плаћања чланарине коју чланови из члана 3. став 1. Закона о Спољнотрговинској комори БиХ плаћају Спољнотрговинској комори Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Комора).

Члан 2.

Правна - привредна лица регистрована за обављање послова са иностранством на регистру БиХ (у даљем тексту: члан) која обављају спољнотрговински промет плаћају чланарину од 1% (један промил) на вриједност увезене робе исказане у царинској декларацији.

Висина чланарине за сваког члана утврђује се на основу података о увозу које Комора добија од Управе за индиректно опорезивање БиХ.

Члан плаћа чланарину на основу кварталних обавјештења која му доставља Комора.

Члан 3.

Чланарина прописана у члану 2. ове одлуке не плаћа се:

- увоз ради извоза и
- увоз опреме за властите потребе.

Члан 4.

Банке, осигуравајућа друштва и привредно правна лица из области саобраћаја (друмски саобраћај, железнички саобраћај, ваздушни саобраћај, дјелатност путничких агенција и туроператора, поштанске активности, телекомуникације и остале пратеће дјелатности и агенције у саобраћају), грађевинарства, као и други чланови Коморе регистровани за обављање послова са иностранством на простору БиХ, којима се чланарина не може утврдити у складу са чланом 2. ове одлуке, плаћају чланарину од 2% (два промила) на утврђену основицу.

Основица за утврђивање чланарине из претходног става је износ исплаћених бруто плата запослених.

Чланарина из става 1. овог члана плаћа се приликом исплате плата запосленим.

Чланови из става 1. овог члана не плаћају чланарину утврђену чланом 2. ове одлуке.

Члан 5.

Уплата чланарине по основама прописаним овом одлуком врши се на рачуне Коморе који се воде код пословних банака.

Члан 6.

Генерални секретар Коморе је овлашћен да у циљу наплате чланарине закључи одговарајуће уговоре са надлежним стручним институцијама путем којих се врше финансијске трансакције, те утврди начин контроле и уплате чланарине.

Члан 7.

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику БиХ”, “Службеним новинама Федерације БиХ”, “Службеном гласнику Републике Српске” и у “Инфокому”, те на веб страници Коморе.

Број: ВТК-1114-7/10
1. октобра 2010. године
Сарајево

Предсједник
Скупштине Коморе
Џемаил Влаховљак, с.р.

На основу члана 72. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ”, бр. 60/05, 64/08 и 51/09) и Закључка Уставног суда Босне и Херцеговине од 13. маја 2010. године, генерални секретар Уставног суда Босне и Херцеговине даје

ИСПРАВКУ

Одлуке број: АП 2878/07

Исправља се став 4. диспозитива Одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине о допустивости и меритуму, број: АП 2878/07, од 25. фебруара 2010. године, тако што умјесто: “1.200 КМ” треба да стоји: “1.350 КМ”.

Број: АП 2878/07
13. маја 2010. године
Сарајево

Генерални секретар
Уставног суда БиХ,
Здравко Ђуричић, с.р.

САДРЖАЈ

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- 1741 Одлука о суфинансирању пројекта представљања издавачке продукције Републике Српске на 55. међународном београдском сајму књиге, октобар 2010. године 1
- 1742 Одлука о ослобађању плаћања накнаде за извршене здравствене прегледе пошилики биља 1
- 1743 Одлука о утврђивању Културно-историјског комплекса Детлак културним добром од великог значаја 1
- 1744 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава - текуће помоћи - помоћи удружењима од јавног интереса за период 1. јануар - 31. октобар 2010. године, број: 04/1-012-2-2128/10 2
- 1745 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-2126/10 3
- 1746 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-2127/10 3
- 1747 Одлука о преносу права својине на некретнинама, број: 04/1-012-2-2107/10 3
- 1748 Одлука о преносу права својине на некретнинама, број: 04/1-012-2-2108/10 4
- 1749 Одлука о преносу права својине на некретнинама, број: 04/1-012-2-2109/10 4
- 1750 Одлука о преносу права власништва, број: 04/1-012-2-2111/10 4
- 1751 Одлука о давању сагласности на Правилник о измјени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству породице, омладине и спорта 5
- 1752 Одлука о давању сагласности на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичкој дирекцији за робне резерве 6
- 1753 Одлука о измјенама Одлуке о броју студената који се уписују у прву годину првог циклуса студија у школској 2010/11. години на јавним високошколским установама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/10, 57/10 и 92/10) 6
- 1754 Рјешење о одобрењу реалокације средстава, број: 04/1-012-2-2114/10 8

- 1755 Рјешење о именовану члана Надзорног одбора Друштва за управљање Пензијским резервним фондом Републике Српске 9
- 1756 Рјешење о именовану члана Надзорног одбора у ЈП "Аутопутеви Републике Српске" Бања Лука 9
- Рјешење о постављењу вршиоца дужности помоћника министра за Ресор за програмирање и координацију финансијске подршке Европске уније у Министарству финансија Републике Српске на период до 90 дана 9
- Рјешење о постављењу вршиоца дужности помоћника министра за Ресор за макро-економску анализу и политику у Министарству финансија Републике Српске 9

ПОРЕСКА УПРАВА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- Списак пореских обвезника којима је у периоду од 1. октобра до 15. октобра 2010. године издата потврда о одјави 9

РЕПУБЛИЧКИ ЗАВОД ЗА СТАТИСТИКУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- Коефицијенти потрошачких цијена у Републици Српској у септембру 2010. године ... 16

ФОНД ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- Рјешење о измјенама Рјешења о именовану првостепених комисија за оцјену привремене неспособности за рад преко 30 дана 16

УСТАВНИ СУД БиХ

- Одлука о допуствости и меритуму, број: АП 1662/08 16
- Одлука о допуствости и меритуму, број: АП 3223/07 19
- Одлука о допуствости и меритуму, број: АП 3364/07 22
- Одлука о допуствости и меритуму, број: АП 3453/09 26
- Одлука о допуствости и меритуму, број: АП 3620/07 32

СПОЉНОТРГОВИНСКА КОМОРА БиХ

- Одлука о чланарини Спољнотрговинској комори Босне и Херцеговине 38
- Исправка Одлуке број: АП 2878/07 39

ОГЛАСНИ ДИО 8 страна